

“Sosyalizmde ısrar, insan olmakta ısrardır”

YURTSEVER GENÇLİK

Aylık Siyasi Kùltür Dergisi

Sayı: 5

Eylül/ 2021

Qirkeriya Faşizma 12 İlonê

Bi Vîna Ciwantiya Apoger Hate Têkbirin

İÇİNDEKİLER

Özel savaşın elinde hükümet bir kukladır

Rêber APO

Örgütlü Mücadele, Devrimci, Yurtsever Gençliğin Başarı Anahtarıdır.

Baran Mawa

Li Dijî Derbeya Faşîst a 12 ê Îlonê Berxwedana Îradeya Apoyî

Bawer Agir

Ölümlerin en zorunu göğüslediler

Muzaffer Ayata

Bizler İçin Önemli Olan Özgün Örgütlülük Ve Bu Örgütlülüğe Olan İnancımızdır.

Axîn Mahîr Dicle

Kürdistan Gençliğinin Rotası; Kızıl Yıldızımız Ali Çiçek

Serdem Pîr

Onunla Yola Çıkmak Ne Güzel!

Şehîd Zîn Yezîda Tamara

Kürdistanın Kurtuluş Mücadelesi Olarak Devrimci Halk Savaşı (3)

Çiya Amed

Bir Bahar Gününün Hikayesi

Rengîn Amargî

Elî Çîçek Çitaya Ciwana Ye

Davut Karasu

Li Dijî Çîrokên Şêran Dîroka Berxwedêran jî Heye û Ev Dîrok Li Benda Nivîsandinê ye.

Serhildan Zeyneb Garzan

Halkların Birleşik Devrim Mücadelesi

Hêlin Ümit

Gençliği kuşatma ve kültürel soykırım politikalarına karşı gençliğin sorumlulukları

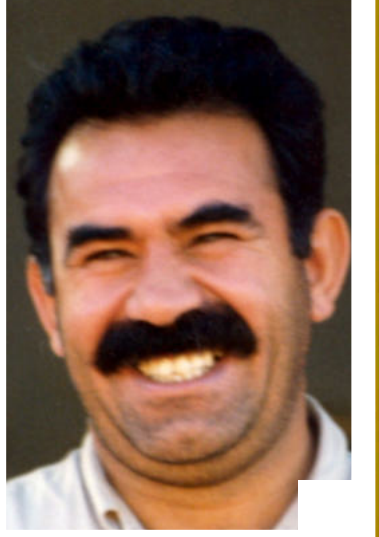
Reşît Artos

KÜRT Varlığının Teminatı, Gerilla

Bawer Ceng

Welatparezi Erkeki Diroke U Bingeha Civatek Azad e

Mawa Tolhildan

YURTSEVER GENÇLİK
İlon2021

EDITÖRDEN

VEJÎNA 15 Ê TEBAXÊ SERKEFTINA EGÎDBÛNA PKK Ê YE

Rêhevalên Hêja!

Em bi kovara xwe ya Yurtsever Gençlik bi hest û fikrên xwe yê ciwantiyê bi hejmar 5. an a meha Îlonê bi şiyara " Qirkeriya Faşîzma 12 Îlonê Bi Vîna Ciwantiya Apoger Hate Têkbirin" bi were ne. Dewleta tirk a faşîs û dagirker ji destpêka dîroka xwe heya roja îro wek kevneşopî xwedî paşerojeke talanker, nijadperest, derbekar e. Di dirok û paşeroja wan de ev xerabkerî wek kevneşopiyekî her hebûye. Ji destpêka avabûna Komara Tirkîyê û ew kevneşopiya beriya wî liser vê talan, qirkirin û derbeyan hatiye ava kirin. Ev darbeyên faşîst esasde li dijî îradeya însan, fikir û ramanê însan, nîrxên civakbûna însan, li dijî daxwaz û lêgerînên civakê yên azad bûyîne tîpîkî pêşxistin Ango darbe bîrdoziya faşîst û dewletdar liser bîrdoziyên civakî û azadixwaz serwer kirine. Ji bo pêkanîna vê derbeyê jî her rê û rêbazê û pêkanîne heya dawî rewa dîtin û bi awayê herî hovanê pêkanîne. Derbeya faşîst a 12 ê îlonê jî wek daneheva van tecrûbeyên borî, lûtkeya faşîzmê îfade dike. Bê guman wek her cure pêkanînin faşîst ev derbe jî di esasê xwe de herî zêde li hember gelê Kurd û angoyê li hember tevgera Apoyî hate bikaranîn. Bi armanca bi temamî qirkirina îradeya kurd, her cure wahşetên der mirovî pêkanîn. Di tevahî civakê de bi taybet di zindanên Amedê de wahşetên nedîtî pêkanîn. Li hember van tevahî wahşetan jî bi îradeyeke bê hempa ku îro hîn jî tevahiya mirovatiyê heyranê xwe dihêle re rû bi rû ma û tîk çû. Ya ku wan tîkbir û dinava neçariyê de hişt jî îradeya ciwantiya Apogeri yê 14 ê Tîrmehê bû. Berxwedana Zindana Amedê di dîroka gelê Kurd de tirs û metirsî, bê bawerî, bêhêvî û fikrên mêtîngeriyê di dil û mêjîyê gelê kurd de qedandinê îfade dike. Berxwedana Zindana Amedê bi ruhê Egîdî, Qehremanî û Ciwantiya PKK ê hate destpê kirin. Ev ruhê Ruhê Kemal pîr, Mazlûm Doğan, Xeyrî Durmuş, Akîf Yılmaz û Alî Çiçek'an e. Berxwedana 14 ê Tîrmehê liser ruh û kevneşopiya ciwantiya PKK ê pêşketiye û bi cawanan mezin û xurt bûye. Em wek ciwan kevneşopî û ruhê xwe ji Elî Çiçek yê ku wek sembola Stêrka Sor a ciwanan tê binav kirin digirin. Em îro bi rêya Kovara xwe ya Yurtsever Gençlik hewil didin bibin şopdarên xeta heqîqetê û hêrsa tolhildana şehîdan a ku bûye eşqa welat, bûye rûhê têkoşîn û serkeftinê. Emê li hemberî faşîzma qirker her tim bibin zimanê têkoşerî, çalakvanî û serkeftina jin û xortên ciwan. Me bixwînin, heqîqetê binasin. "Me bi ciwantî destpêkir, emê bi ciwantî serbikevin!"

Silav û Rêzên Şoreşgerî

www.ciwan.tv

Önder Apo' nun 12 Eylül Faşist Askeri Darbesi Üzerine Yaptığı Değerlendirmelerden Derlenmiştir.

Rêber APO

Başta ulusal sorun olmak üzere, Türkiye'nin bir çok ekonomik, demokratik, sosyal, kültürel sorunlarına barışçıl, siyasal çözümü öngörme istemimizi her zaman dile getirmemize rağmen, buna verilen karşılığın özel savaşın daha geliştirilmiş biçimleri olması, maalesef bu yeni dönemin de böyle bir hükümetle karşılanmaya çalışılması bir geçektir. Hatta denilebilir ki, son dönem hükümetleri devletin artık çok netlik kazanmış politikalarını ezberlemişçesine farklı taktiklerle, ama sonuçta aynı amaç için yürütmek istediklerini, sadece ileri düzey siyasiler, biz kadrolar değil, dünya alem ve halk yığınları da bilmektedir. Gizli özel savaş, oldukça açık bir özel savaşa dönüşüyor. Bundan önceki hükümetin, hatta daha öncekilerin tek bir politik hedefleri vardır; o da Ulusal Kurtuluş Mücadelemizi gündemden silmek. Ki, 12 Eylül rejiminin de en temel hedefinin bu olduğunu biliyoruz. Ondan sonraki Özal döneminin on yıllık yürüttüğü özel savaşın da ne kadar boyutlu olduğunu biliyoruz. Ama bütün bunların yetmediği, artık 1990'ların başlarında bu çıkmazdan ancak siyasal diyalog yoluyla çıkılabileceğinin anlaşılmasının, Özal'ın bunu dile getirmesinin, kendisine de mal olduğu ve ANAP'ın misyonunun da böylece tüketildiğini iyi biliyoruz. O dönemden sonra Demirel-İnönü'nün tıpkı 1925'lerdeki isyana karşı İnönü-Bayar benzeri "bu isyanı da bitireceğiz" biçiminde daha askeri yönü, hatta tenkil, katliam yönü ağırlıkta olan bir yüklenimle ve bu temelde komplolarla ve darbelerle çok ağır bir süreci başlattıklarını biliyoruz. Demirel-İnönü, Güreş-Çiller süreçleri; komplolar, faili meçhuller, bütün bir ekonominin özel savaşa yatırılması, yine tüm toplumun medya yoluyla, basın-yayın yoluyla özel savaşa bağlatılması, bunun için sınırsız maddi imkanların seferber edilmesi, içte milli mutabakat, dışta dış politikanın temelde bu noktada yoğunlaştırılması,

yine daha somut olarak sağ ve sol partilerin aynı amaç etrafında birleştirilmesi, hatta sağ ve sol arasında -en aşırıları da dahil- pek farklarının kalmaması, bu görevin en ilginç bir özelliğidir. Bunu, Çiller en çok kendi şahsında, "ya bitireceğiz, ya bitireceğiz" sloganıyla kesin sonuca gitmek istiyordu. Bu şüphesiz bu kadının bir marifeti değil, ardındaki en eli kanlı ve kontr-gerillacı faşist ve özel savaşla bütün ordu içinde de, sivil güvenlik kuvvetleri içinde de kesin damgasını vuran ekibin işiydi; o söylettiriyordu. Buna rağmen, tam elde etmek istedikleri sonucu elde edemedikleri gibi, bir çok noktada tökezledikleri ve aceleye getirdikleri seçim yoluyla da umduklarını bulamama yolunda Doğru Yol'un en çok kaybeden parti durumuna geçmesiyle, yine onun müttefiki CHP'nin, SHP'nin tarihinde en büyük yenilgileri almasıyla, bu savaşımında onlara yüklenilen rolün adeta bittiği, daha fazla bunu kullanamayacakları ortaya çıkmıştır. Onun yerine getirmek istedikleri ANAYOL'un da bize yönelik

Şimdi bu rejimin de temeli olan 12 Eylül esasta, önderlik ettiğimiz ulusal kurtuluş sürecinin parti öncülüğü ortaya çıktığında ve halkla bütünleşmeye doğru gittiğinde ortaya çıkan veya gerçekleşen bir askeri darbedir, ağırlıklı olarak partimize yöneliktir.

geliştirmek istedikleri bazı komplolardan öteye başka bir masal yoktu ve öyle herhangi bir sorunu çözme iddiaları da yoktu. Ama ömürlerinin üç ayı geçmemesi şunu gösterdi; bu tip hükümet modellerinin, özel savaşta fazla başarı sağlayamayacakları, hem içte, hem dışta oldukça tabanlarının daraldığını ortaya koymaktaydı. Özellikle işte Refah etrafında yükselen muhalefet, bu özel savaş politikalarından bıkmıştı ve çıkarlarına olmadığını görüyorlardı. Refah'ın yükselişi, kesinlikle özel savaşa tepki duyan ve çıkarları çok çok sarsılan kitle muhalefeti idi. Bu, önemli bir çatlağı ve Cumhuriyetin aynı model hükümetlerini tehdit ediyordu. Ama tecrit sürecinin devam edeceği de kaçınılmazdı. Uzun tereddütlerden sonra Refah Partisi'nin hem özel savaş yoluyla eritilme sürecine sokulması, hem de ehilleştirilmesi için hükümete ortak edilmesini, Genelkurmay, yani özel savaş uygun bulmuştur. Daha önce cumhuriyet için en büyük tehlike görüyorlardı. Fakat cumhuriyetin çözülüşü, Kemalizm'in çözülüşü, onları Refah'a sarılmak zorunda bıraktı. Bu noktada Refah ve müttefikleri Doğru Yol'a, Çiller'in partisine yükledikleri kesinlikle hem bölgesel, hem de kamuoyundaki değişiklikleri göz önüne getirerek taktik ayarlamaktı. Genelkurmayın bir ayarlaması olduğu, esas amacının Ortadoğu İslam ülkelerinde Türkiye aleyhtarı gelişen havayı, özellikle İsrail-Türkiye anlaşmasından ötürü büyüyen tepkiyi dizginlemek, dengelemek, içte ise büyüyen halk muhalefeti yine kontrol altına almak en çok bu modelle mümkündür. Ve dolayısıyla bu hükümete onay verildi. Bizim de, PKK'nin de gerek bölgede yürüttüğü ulusal kurtuluş savaşı, gerekse Türkiye'ye yönelttiği barışçıl ve siyasal diyalogun yolu daha etkili olmaya başlamıştı. İşte yeni hükümete verilen görev; bunu sınırlandırmak. Eskisi gibi yok etmekten bahsetmeseler de, aşırı bir sınırlandırmaktan bahsediyorlar. Ve fırsat bulursa, komplolarla, darbelerle tabii kesin sonuç almak isterler. En son Erbakan'ın gerek İslam ülkelerine açılışı, -özellikle İran'a- Irak'a yapılan ziyaretler ve Suriye için de düşünülen gezilerin tek amacı; PKK'yi bölgeden soyutlamaktır. Bunu zaten kendileri her

gün söylüyor. Hem içte, hem dışta kullanacakları politik manevralar artık, diplomatik ataklar aleyhlerine sonuç vermekten öteye gitmez. Şimdi geriye kala kala mevcut özel savaş kerhen de olsa, zoraki de olsa bu hükümeti deneyecektir. Öyle ekonomik sorunları çözmek için değil, PKK önderliğindeki Ulusal kurtuluş savaşımı ve onun Türkiye'deki yansıması, demokratik gelişmelerin hızlanmasını, siyasi çözüm yolunun zorlanmasını durdurmak isteyecektir. Ve bunun için de esas itibarıyla PKK'yi her sahada daraltmaya tabi tutmak isteyecektir. Nitekim, günlük olarak yürütülen de budur. Özel savaşın elinde hükümet bir kukladır, onu fazla abartmamak gerekiyor. Yönlendirdikleri ve bazı hedefleri vurmak istedikleri, elde ettiklerinde de, kullandıklarında da bir tarafa iteceklerini her zaman göz önüne getirmek gerekiyor. Yani mevcut hükümetlerin, hatta parlâmentonun durumu özel savaşımın perdesi, toplumu yanıltan maskesi olmadığını zaten herkes bilmektedir. Ama yine de taktiklerini özellikle Ortadoğu'da yaptıkları, yine Batı'ya karşı durumlarını dikkatle değerlendirip, diplomatik sahayı daha iyi kullanmak mümkündür. Bunu zaten ortaya çıkardık ve daha da başarılı olmasına da büyük özen göstereceğiz. Ama esas kavga, yine gerilla savaşı temelinde özel savaş ve gerilla savaşı etrafında yoğunlaşacağına benzemektedir. Hiç şüphesiz 12 Eylül rejimi, parti olarak kitleleşmeye başladığımız süreçte bir tepki olarak gelişti. Şimdi bu rejimin de temeli olan 12 Eylül esasta, önderlik ettiğimiz ulusal kurtuluş sürecinin parti öncülüğü ortaya çıktığında ve halkla bütünleşmeye doğru gittiğinde ortaya çıkan veya gerçekleşen bir askeri darbedir, ağırlıklı olarak partimize yöneliktir. Bilindiği üzere biz, buna yurt dışında, Ortadoğu'da yürüttüğümüz çalışmayla veya geliştirdiğimiz hazırlıklarla bu 15 Ağustos Atılımı'nı gerçekleştirdik. Bunun anlamı şudur; 12 Eylül'e rağmen ki, Türklük gerçeğinde bizi de silmeyi, bir daha başını kaldırmamacasına mezara gömmeyi esas hedef belleyen bürejime karşı 15 Ağustos'un gerçekleştirilmesi; salt bu 12 Eylül askeri rejimine bir başkaldırı değil, tüm cumhuriyet tarihinin, hatta Türk egemenlik sisteminin Kürt gerçekliği, Kürt ulusallığı, ulusal gelişimi üzerindeki imha süreçlerinin, özellikle yetmiş yıllık cumhuriyet döneminin tam başarısının son adımıydı. Dolayısıyla

Özel savaşın elinde hükümet bir kukladır, onu fazla abartmamak gerekiyor. Yönlendirdikleri ve bazı hedefleri vurmak istedikleri, elde ettiklerinde de, kullandıklarında da bir tarafa iteceklerini her zaman göz önüne getirmek gerekiyor

buna karşı gerçekleştirilen 15 Ağustos Atılımı da, bütün bu olumsuz tarihe karşı, yetmiş yıllık Cumhuriyetin ezme ve bunu sonuçlandırma sürecine karşı da bir başkaldırıdır. Salt dört yıllık bir 12 Eylül'e karşı bir direniş değil, bütün bu tarihe karşı bir başkaldırı olarak anlaşılmalıdır. Gerçeği de budur. Ve bu anlamda tarihi olduğu kadar da yaşamsaldır . Ortaya çıkan en önemli gerçek, Türk egemenlik sisteminde ordunun rolünün beklendiği gibi, rolünü başarıyla yerine getirip tekrar toplumun koruyucu ve denetleyici rolünü kendine biçtiği bir misyonu, bu sefer de tekrarlanmak istemesidir. Bugün daha iyi açığa çıkan gerçek, Türk egemenlik sisteminde politikasızlığın sorunların halletme gücünde ve yaratıcılığında olmadığıdır. Sosyal sınıflar zorlandıklarında sürekli orduya sığınıyorlar, askeri çözüm yollarına bel bağlıyorlar. Bu sefer de girmek istedikleri çözüm aracı olarak, devreye geçirmek istedikleri ordudur.Ordu, kendine güvenen ve her ortaya çıktığında toplumun beklentilerine uygun olarak, rolünü icra eden bir konumu, bu seferde sonuna kadar yaşayabileceğini, başarıyla tekrar yerine çekilebileceğini hesaplıyordu. Özellikle karşıdaki direniş ögelerinin tarihsel olarak sürekli rahatlıkla ezilebilme durumları, bu kanıyı daha da pekiştiriyordu. Bu kez daha az donanımlı direniş ögelerinin, rahatlıkla ezilip tasfiye edilebilecekleri bekleniyordu. Bu

ortaya çıkıyor. Ordunun bu geleneksel itibarının aşılmış olması, çözümleyici bir güç olmadığının kavranması önemlidir.Türkegemenlik sistemi,ordu örgütlenmesine bir klan ve aşiret örgütlenmesi gibi bağlanmıştır. Çok kutsal görür, kutsal duygularla bağlıdır. Bu duygular her türlü gericiliğin de temelidir. Faşizminden tutalım her türlü şovenist, ulusal ve sınıfsal gerçeklerin reddine kadar bu duygular önemli rol oynar. Bu duyguların bugün yıkılması söz konusudur. En çok da generallerin üzerinde titrediği orduya hanel getirmemek, ordunun itibarını düşürmemektir. Kastettikleri de budur. Toplum her zaman orduya güçlü duygularla bağlanmalı, ordunun sınıflar üstü ve hatta devlet üstü bir kurum olduğuna, en ufak bir kuşku ve gölge düşürülmemeli, günü geldiğinde herkes büyük bir kölelik ruhu ile buraya bağlanmayı, bu dünyada Allah'a sığınmak gibi en kutsal erek olarak kabul etmeli, dolayısıyla da ocağın hususiyetine hiç hanel gelmemeli, gelmediği oranda da, onların düzenini sağlamalıdır. Bizim direnişimizin en büyük sonuçlarından birisi de, ordunun bu niteliğini teşhir etmesidir. Ordunun en büyük kurtarıcı olmadığı, orduya tam güvenilmeyeceğinin ortaya çıkarılmasıdır. Türk sisteminin toplumsal düzenlenişinde, ordunun bu biçimde kavranmasının, onun en son sığınacak kurtarıcı güç olarak düşünülmesinin doğru olmadığı veya beklentilerini tam yerine getiremeyeceğinin ortaya çıkartılması, bu

beklentisine göre bir vuruş tarzı ve istikrar programı düzenlenmişti.Bugün ortaya çıkan diğer bir gerçek, Türkegemenlik sisteminde politikanın güçsüzlüğüdür. Politikadan beklenmesi gereken rolün yerine getirilmesinde, içine düşülen muazzam yetmezlik ve bunun da sorunların çözümüne hizmet eder bir durum olmadığını daha iyi kavıyorlar. Politikasızlık, cüce politikacılığın toplumsal gelişmede, birlik bütünlük adına "ordumuzun itibarını hiçbir zaman zayıflatmayalım" edebiyatıyla, hiç de gelişmeye hizmet etmediklerini yeni yeni kavıyorlar. Politikanın rolünün daha iyi sahip çıkılması gerektiğini fark ediyorlar.Türk egemenlik sisteminin, dünyada ender görülen bir rolü üslendiği ortadadır. Yani "sığınılacak nokta", "her şeyi kurtaracak ocak", "o sağlam kaldıkça her şey istikrar bulur, gerektiğinde güllük gülistanlık ortam sağlar", "ordumuz yaşadıkça bize ölüm yoktur", "ordumuz var oldukça her şey yoluna girer", "ordumuzun itibarıyla oynamayalım", "ordumuz için her şeyimizi feda edelim" gibi anlayışların, istedikleri sonuçları elde etmeye yetmediğini gördüler. Bu, ilk defa herhangi bir dönemden daha fazla bu dönemde

nedenle çok önemlidir. Uzun vadeli direnişimiz, bilakis şunu kanıtladı ki, ordu toplumsal sorunların kaynağıdır. Genelde devlet, özelde ordu üzerinde durulmadıkça, üzerine gidilmedikçe, siyasal iktidar ve Türk sisteminde, onun içindeki askeri gerçek yerli yerine oturtulmadıkça, sorunun çözümü için üzerine gidilip bu konuda çıkış yolları aranmadıkça, Türkiye'nin hiçbir ciddi sorununa çözüm bulunamaz. Bu, bugün ortaya çıkıyor ve anlaşılır bir husustur. Ordu, son tahlilde zor olayından ibarettir. Zorun üretimi geliştirdiği, çelişkileri çözdüğü görülmemiştir. Zor, ancak yaratılmış olana el koyar, yaratılmış olanı bir elden diğer ele devrettirir, bunun için emreder. Ama bizzat kendisi üretim yapamaz, üretimi geliştiremez. Hele hele mevcut üretim ilişkileri, üretim güçlerinin gelişmesi önünde engel bir duruma gelmişse, bir toplumsal sistemde Türkiye'nin kapitalist sistemindeki üretim ilişkileri, üretim güçlerinin gelişmesini muazzam frenliyorlar, bunu iyi biliyoruz. Nüfusun yarısı işsiz, kaynaklar son derece dar bir tekerci holdingci elde çarçur edilerek, üretim güçleri mahfediliyor. Başta insan emeği olmak üzere, her türlü işsizliğin ve her türlü açlığın kaynağı, üretim ilişkileriyle,

Üretim gçlerine hakim olanların niteliğinde aranmalıdır. Bugün bunlar en vurguncu üretimle, üretimin geliştirilmesiyle alakası olmayan faizle, sadece milyarlara milyarlar katan, ticaretle, özellikle de hayalisinden tatalım hakikisine kadar, sadece ihracatçılıkla palazlanan, sermaye birikimini yapan bir sınıfların aleyhine değiştirilmektedir. Bu, saydığımız tefeci, faizci, tüccar kesime aktarımda rol oynayan ve bunların arkasında olan gçlerdir. Bu gçler, 12 Eylül rejimi askeri yönetimidir. Böyle olunca da ordu, günümüz Türkiye'sindeki üretim güçlerinin gelişmesinin önünde, geri üretim ilişkileri kurulmasının temel gücü, arkasındaki asıl dayanak oluyor. Bu konumuyla da ordu zoru, Türkiye'de en gerici rollerden birisini bu dönemde oynuyor. Ordunun böylesi üretim ilişkilerini zorla ayakta tutmaya çalışması, tüm emekçi sınıfların üretici güçlerinin geliştirilmesini engellemek için, sendikalardan tatalım tüm rgtlenişlerine ciddi yasaklar getirmesi, nefes alamaz duruma getirmesi şüphesiz ancak faşizmlle izah edilebilecek bir gericilik dayatmasıdır. Bu noktaya zaten vardırılmıştır. Böyle olunca da her zamankinden daha fazla Türk ordu sistemi, günümüzde gerici rollerinin en büyüğünü oynamaktadır. Bunun uluslararası emperyalist sistemin içindekilerini göz önüne getirmiyoruz. Uluslararası emperyalist sistemin genelde dünya emekçi halklarına karşı ifa ettikleri rol, bölgemizde Türk ordusuna NATO içinde biçilen rol, bütün bunlar uluslararası alanda gericiliğın çok güçlü bir dayanağı olduğunu ortaya çıkarmıştır. Türk ordu yapısı, böylece bir yandan kendi halkı, yine egemenliğı altındaki halklar üzerinde olsun, uluslararası alanda olsun, günümüzde gericiliğın en güçlü dayanaklarından birisi olmuştur. Bir zamanlar arlık Rusyası yleydi. Yine Almanya'daki Prusya gericiliğı ki, o da militarizme dayanıyordu böyleydi. Bugün, bu rolü en iyi bir biçimde ve birinci sırada Türk ordusu oynamaktadır. 12 Eylül rejimi döneminde, Türk

*Toplumlar durarak
Çelişkilerin zerine
gitmeden ilerlemeyezler.
Toplumsal sınıflar
kendileri için politika
retmeden, sorunlarını
bu temelde çözmek
için büyük mücadele
vermeden ilerleyemezler.*

ordusunun bu niteliğı çok iyi ortaya çıkmıştır.Eğer herhangi bir gelişmeden, ilerlemeden bahsedilmek isteniyorsa, özellikle yapılması gerekenin bu zor sistemine karşı doğru düşünme, doğru tavır geliştirmeyi bilmekten geçtiğini görmekteyiz. Toplum nefes almak istiyorsa, emekçi sınıflar kaderlerine bir çare ve değişiklik sağlamak istiyorsa, yapmaları gereken iş, genelde iktidar, ama daha çok da ordunun bizzat iktidar olmasına veya siyasal politika üzerindeki büyük ağırlılığının görülmesine, buna karşı çıkmayla, bunun çözülmesine dikkat etmeleri gerekmektedir. Onların kurtuluşunun bilimsel ve biricik doğru yolu budur. Buna cesaret edilmediğı gibi, 12 Eylül faşist rejimi döneminde ordu meselesine yüreklice girilmediğı için, bütün ekonomik, sosyal mevzilerden uzaklaştırıldı. Siyasallaşma onlara yasaklatıldı. Ve sonuçta muazzam bir yoksulluk, düşkünlük vb. durumlar içinde boğuntu ya getirildiler. Çünkü doğru yolda mücadele etmeye cesaret edemediler. Bunun için rgtlenemediler. Sonuç, bugünkü durumun kabullenilişidir.Bugün bunalım daha da yoğunlaşmıştır, sorunlar daha kapsamlı hale gelmiştir. Fakat cesaretle çözüme gidilemediğı içindir ki, bugün bu tablo karşısında toplum adeta umutsuz, sahte siyasiler ve demagoglar elinde, biraz da ne yapacağını bilmez durumdadırlar. Gerçek çıkarlarını konuşturan örgütler ortaya çıkaramadığı, mücadele yrtemediğı için böyledir. Bu toplumsal çürümeye götürür. Nitekim gelişen de budur ve bireyin bu aşamada Türkiye'de içinde bulunduğu çürümüşlük düzeyi, bu tahlillerin dışında zaten çok daha gerçekleri ortaya çıkarır. Toplumlar durarak çelişkilerin üzerine gitmeden ilerlemeyezler. Toplumsal sınıflar kendileri için politika üretmeden, sorunlarını bu temelde çözmek için büyük mücadele vermeden ilerleyemezler. Türk gerçekliğinde açık bir biçimde ortaya çıkan gerçek budur. Bu gerçeklerin böyle ortaya çıkmasında şüphesiz bizim çözüm yolumuz önemlidir.

*Bizim direnişimizin
en büyük
sonuçlarından
birisi de, ordunun
bu niteliğini teşhir
etmesidir. Ordunun
en büyük kurtarıcı
olmadığı, orduya tam
gvenilmeyeceğinin
ortaya
ıkarılmasıdır.*

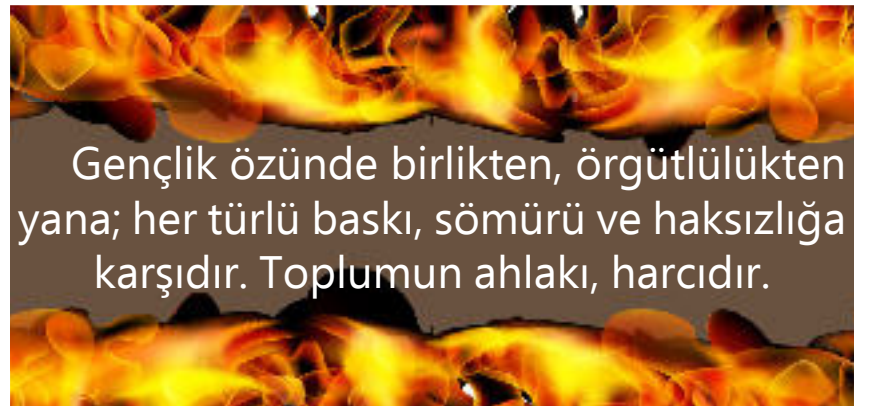

Baran Mawa

Örgütlü Mücadele, Devrimci, Yurtsever Gençliğin Başarı Anahtarıdır.

yurtsever Kürdistan Gençliği! Kürdistan Özgürlük Devrimi, her zamankinden çok daha fazla zafer kazanmaya yakındır. Ülkemizin dört yanında sürekli direnişte olan fedakâr halkımız, ülke dışına göç ettirilmiş yüreği her an ülke sevdasıyla atan yurtseverlerimiz direniyor. Geleceği ve kurtuluşu Apocu ideoloji ve mücadele yönteminde bulmuş tüm devrimci, sosyalist, demokrat kesimler, erkek egemen düzenin çarkları arasında ezilmiş ve şimdi ayağa kalkmış, özünü direnişte bulmuş kadınlar direniyor. Zindanlar "Direnmek Yaşamaktır!" felsefesiyle esaret koşullarında dahi düşmana karşı amansız bir şekilde direniyor. Ve tabi ki tarihin hiçbir döneminde zapturapt altına alınmamış, devrimler yaratan ve hep serhildanlarda kendini var etmiş yiğit Kürdistan gençliği dağlarda ve şehirlerde düşmanın her türlü işgal oyununu bozarak direniyor. Bu direnişlerle beraber şu an bile açlık, susuzluk, yorgunluk demeden baş eğmez Kürt dağlarında düşmana kaçacak delik dahi bırakmayan tarihin en kahraman gerillasının direnişi ve zafere kilitlenen duruşu bizlere halkların kurtuluşunu sağlayacak olan Kürdistan Özgürlük Devriminin ne kadar yakın olduğunu göstermektedir. Direniş geleneğini Önder Apo'dan öğrenen bu zafer ruhunu selamlıyor, bugünleri yaratan, bizi her zaman için gururlandıran ve gururlandıracak olan tüm kahraman şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Bu büyük direniş Önder Apo'nun açtığı yolda 50 yıla yakındır tüm ülkede ve ülke dışında halkımızın ve özelde de Kürdistan gençliğinin en büyük gurur kaynağıdır. Dünyanın neresinde olursa olsun bir Kürt gencinin her zaman başı diktir. Asla baş eğmeyen bir geleekten gelmek ve bu geleneği çağımız koşullarında da daha da yükselterek yürütenlerden olmak

böylesi bir onuru bizlere vermektedir. Çünkü mayasında direniş, mayasında insanca yaşam, mayasında özgürlük vardır. Özelde de Kuzey Kürdistan gençliği bu ruhu daha yakından tanımakta ve bilmektedir. Bu ruhla girdiği her ortamı bir örgütlü bilinç, mücadele ve insanca yaşamasını bilenlerin ortamına dönüştürebilmiştir. Sokaklara inişiyile fuhuş ve uyuşturucu ortadan kalkmış, okullara girişiyle asimilasyon politikaları darbelenmiş, işyerlerine girişiyle haksızlık, sömürü çarkı darbelenmiş, devrime katılmasıyla zafer en yakın hale gelmiştir. Kısacası girdiği her ortamı bir bilinç, aydınlanma ve devrim mekânına çevirmiştir. Elbette ki bu ruh, gücünü örgütlü mücadeleden almaktadır. Kuzey Kürdistan gençliği her şeyden önce örgüt ve örgütlenmenin başarı için en temel yöntem olduğunu tecrübe etmiştir. Faşist soykırımcı TC devleti bu örgütlü gücü kırabilmek ve Kürt soykırımını tamamlamak amacıyla Kürt'ün nefes aldığı her yerde saldırılarını arttırarak devam ettirmektedir. Bu saldırılar hem fiziki olarak yok etme hem de özel, psikolojik savaşla özünden, toplumundan koparıp başkalaştırarak yok etme temelinde sürmektedir. Gençlik açısından en tehlikeli olanı da özel, psikolojik savaş yöntemleridir. Çünkü saldırılar karşısında direnç gösterebilecek, düşmanı durdurup yok edecek en temel güç gençliktir. Gençlik özünde birlikten, örgütlülüğ-

Gençlik özünde birlikten, örgütlülüğten yana; her türlü baskı, sömürü ve haksızlığa karşıdır. Toplumun ahlakı, harcıdır.

Mücadele gerçekliğimizle sabittir ki yok edilmek istenen bir gerçekliğe karşı duruş örgütlü mücadeleden geçmektedir.

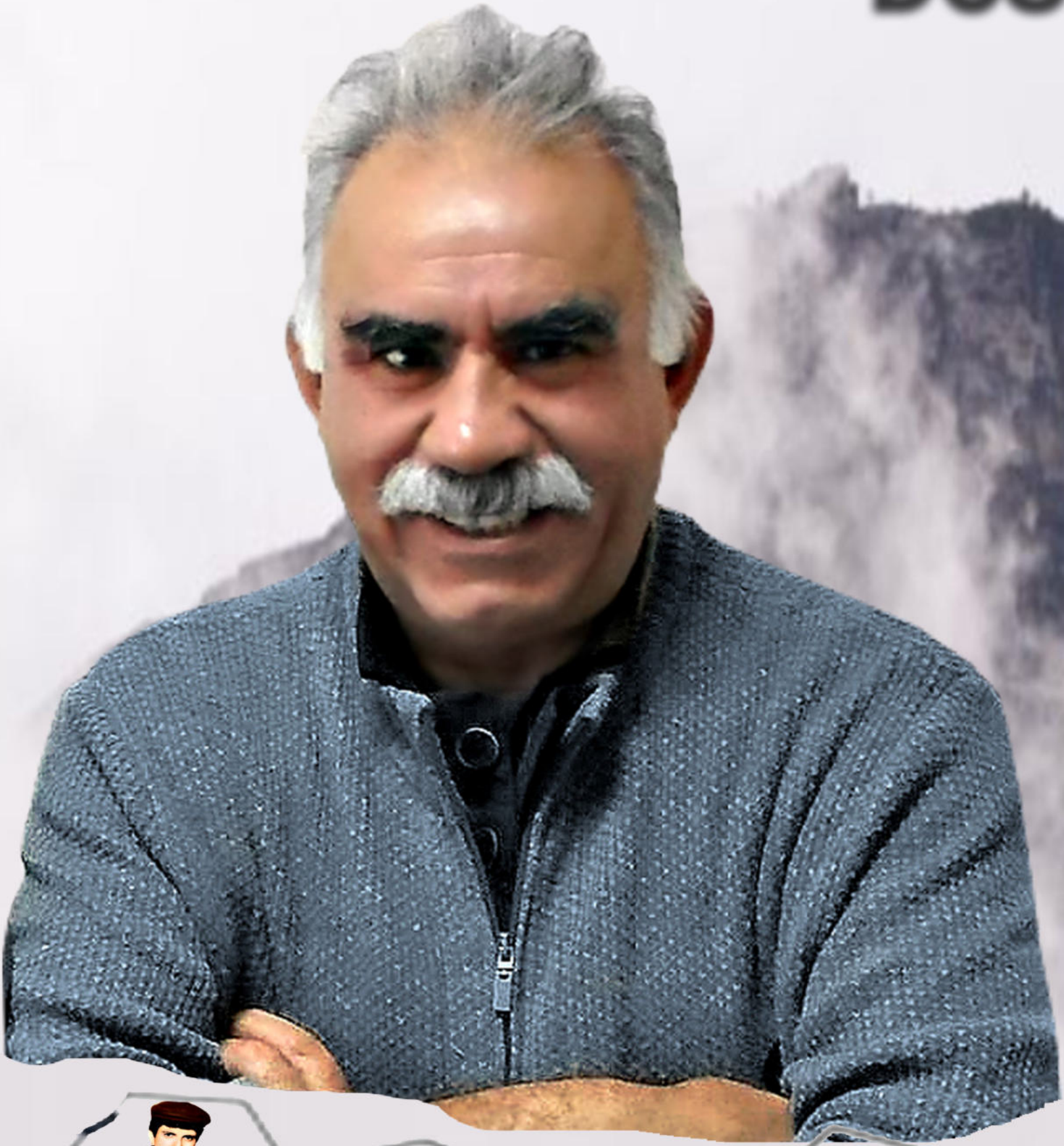
ten yana; her türlü baskı, sömürü ve haksızlığa karşıdır. Toplumun ahlakı, harcıdır. Faşist soykırımcı TC devleti halkımızı soykırımdan geçirmenin en temel yöntemi olarak da öncelikle kendisine karşı duracak, politikalarını boşa çıkaracak gençlik kesimine saldırılmaktadır. Çünkü yaklaşık yarım asır önce ortaya çıkarak Kürt imha saldırılarını boşa çıkaran ve bugün de en kapsamlı şekilde bu soykırımın karşısında duran Önder Apo'nun mücadele gerçekliği bir gençlik hareketi olarak başlamış, bugün de bir gençlik hareketi olarak devam etmektedir. Gençlik kendi kimliğiyle var oldukça partimiz PKK'nin devam edeceğini, dolayısıyla yüzyıllık planları olan Kürt'ü imha planını gerçekleştiremeyeceklerini en yakıcı bir şekilde bilmektedirler. Düşmanımız bu amaçla en çok gençlik kesimine saldırılmaktadır. Bu saldırılar sokaklarda, okullarda, iş yerlerinde, evlerde, dağlarda kısacası

gençliğin olduğu her alanda özel ve psikolojik savaş biçiminde yapılmaktadır. Özel ve psikolojik savaş en basit ve yakıcı anlamıyla toplumu toplum olmaktan çıkarıp bireyleştirmek, bireyleri de ağır bir ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel saldırı altına alarak yok etmek, dolayısıyla toplumu yok etmektir. Diğer bir anlamıyla böl, parçala, yok et siyasetidir. Faşist soykırımcı TC devleti bu savaş yöntemini genel bir saldırı konsepti olarak mücadelemizin örgütlü olduğu ve mücadele zeminimizin olduğu her alanda uygulamaya çalışmaktadır. Çöktürme Planı da dediğimiz Kürt'ü imha harekâtı da bu temelde devreye konmuştur. Dikkat edelim halkı ve hareketi birbirinden ayırarak yok etme, dağlarımızı birbirinden ayırarak gerillayı ve mücadelesini imha etme, Kürdistan parçaları arasındaki akışkanlık ve bağlılığı kırarak kazanımlarımızı yok etme, devrimci, demok-

rat, sosyalist mücadeleleri birbirinden ayırarak tasfiye etme, gençliği toplumundan, toplum gerçekliğinden kopartarak saptırıp yok etme bu plan çerçevesindedir. Bu saldırıları kırmak, boşa düşürmek de düşmanın parçalayan politikasına karşı daha fazla birleşerek, örgütlenerek bilinçli mücadele etmektir. Mücadele gerçekliğimizle sabittir ki yok edilmek istenen bir gerçekliğe karşı duruş örgütlü mücadeleden geçmektedir. Örgütlü mücadeleyi sadece birkaç bireyin yan yana gelerek yaptığı mücadele yöntemi olarak ele almak günümüz mücadele gerçekliğiyle ve kahramanlık tarihimizle değerlendirilirse dar kalmış olacaktır. Elbette ki bireylerin,

kurumların vb. yan yana gelerek ortak bir ideolojik doğrultuda ve bilinçte buluşması örgüt olmayı sağlar ancak PKK mücadele gerçeğimiz Mazlumları, Beritanları, Zilanları ve daha binlercesini yaratmış bir gerçekliktir. Tek başlarına kalsalar da her yönüyle tastamam bir örgüt gibi direnmeyi bilmişlerdir. Bu mücadeleyi yaratan olarak Önder Apo'nun Önderlik Gerçeği zaten en büyük örnektir. Hiç kimsenin olmadığı, hiç kimsenin kurtuluşa inanmadığı bir dönemde çıkış yaparak tarihimizin en ideolojik mücadele örgütünü yaratmıştır. Şimdi de 23 yıldır İmralı İşkence Sisteminde bu duruşunu sürdürmektedir.

Li Dijî Derbeya Faşîst a 12 ê Îlonê Berxwedana Îradeya Apoyî

Devletin Karakteri halkların jenosidi ve imhası üzerine kurulduğu için, faşizm ve darbe mekaniğini süreklileştiriyor.

Bawer Agir

Li Dijî Derbeya Faşîst a 12 ê Îlonê Berxwedana Îradeya Apoyî

Ji salên 1968'an û pê ve li cîhanê, Tirkîyê û Kurdistanê pêşketina tevgerên sosyalîst, şoreşgerî û rizgariyên neteweyî di rojevê de bûn. Li dijî Kapîtalîzmê tekoşînên rizgariya neteweyî û şoreşgerî gîhîştibûn qonaxek ku edî serî ji kapîtalîzmê bistînin. Di nava hêzen kapîtalîst û dûvikên wan de tirs û xofek mezin dest pê kiribû. Li her derê serhildan û berxwedanên gelan pêş diket. Wek dûvika kapîtalîzmê ya li Rojhilata Navîn, dewleta Tirk jî vê tirs û xofa ji kûr ve dijiya. Li Tirkîyê û bi taybetî li Kurdistanê êdî tevgerên sosyalîst û şoreşger Dewleta Tirk tengav dikirin. Bi taybetî Koma Ciwanên APOyî ku wek Şoreşgerên Kurdistanê derketibûn di nava ciwanan de hêvî û baweriyek mezin ya şoreşê û azadiyê çêkiribûn. Kurd û Kurdistanê ku bi dehê salan hatibû înkarkirin bi rêya ciwanên APOyî dîsa ji nû ve derdiket ser dika dîrokê. Pêşketin û mezinbûna şoreşgerên Kurdistanê, pêvîstî bi derbasbûna qonaxa partîbûne didît. Li ser vê pêwîstiyê, bi navê Partiya Karkerên Kurdistan PKKê partîbûna xwe ava kir. Pêngava partîbûnê ku ji aliyê Tevergera Apoyî ve hat avêtin, dewleta tirk xistibû nav tengaviyeke mezintir. Dewleta Tirk, PKKê ji xwe re wek tehdît û talûkeyeke mezin didît. Li hemberî vê pêngavê, bi destê hêzen kontra yên bi ser NATO ve, li Tirkîyê rewşeke qaosê hate çêkirin. Komkujiya Mereşê, ji aliyê faşîzma dewleta Tirk ve, di esas de li dijî partîbûna PKKê wek bersivdayînê hatibû birêkûpêkkirin. Ji ber ku PKK li herema Mereş û Dîlokê di asteke ciddî de xwe bi rêxistin kiribû û girseyeke xurt a sêmpatîzan ava kiribû. Li van hereman bingehek xurt a şoreşgerî çêkiribû. Di nava civaka vê heremê de hêvî û baweriyek mezin ava bibû. Li vê heremê xwedî-derketin û tevlibûna nav refên PKKê jî zêde bibû. Loma jî dewleta Tirk, bi taybetî vê heremê hîlbijart û komkûjî pêk anî. Piştî vê komkûjî û qaosa li Tirkîyê, êdî li Tirkîyê rewşeke têkoşîna demokrasî û azadiyê ya asayî jî nemabû. Hem tevger û çalakiyên demokratîk hatibû terorîzekirin û rastî êrîşên tûnd ên faşîzmê dihat. Di vê rewşa ku civaka Tirkîyê hatibû terorîzekirin de

hêzen faşîst û navendên hêzen tarî yên girêdayî NATO di çarçoweya projeya Emerîka ya li ser Rojhilata Navîn de darbeya 12 Îlonê pêk anîn. Armanca vê darbeyê li Rojhilata Navîn avakirina dewleteke li ser esasên Îslama Siyasî ya girêdayî NATO yê bû. Bi vî awayî tevahî dewlet û welatên rojhilata Navîn di çarçoweya vê projeyê de hatin birêkûpêkkirin û bi vî rengî dihatin kontrolkirin. Hereketa Fetullah Gulen û AKP ya îro hîn ji wê demê ve hatibû plankirin. Ev hemû encama projeya NATO ya li Rojhilata Navîn bû. Derketina wan ne tesadûf bû û jiber xwe ve pêşneketin. Armanca din ya vê darbeyê jî tasfiyekirina tevgera APO'yî bû. Piştî ku darbe bi pêşket çî kesên sosyalîts, demokrat, şoreşger û azadîxwaz hebûn hatin girtin. Bi taybetî li ser tevgera APO'yî êrîşên pir mezin hatin meşandin. Di nav de gelek kadroyên pêşeng ên partiye, bi hezaran welatparêz, mirovên rewşenbîr, demokrat û sêmpatîzanên PKK'ê hatin girtin. Li kolanan bi hezaran mirov hatin îşkencekirin. Bi dehan însan di kolanan de bi înfazên bê darizandin hatin qetilkirin. Di zindanan de di encama projeya helandin û poşmankirina şoreşgeran de, li dijî kerameta mirovahiye êrîşên mezin hatin pêşxistin. Rejîma Faşîst a Tirk, li dijî Tevergera APO'yî ku li ser bingeha "Kurdistan mêtîngeh e" derketibû holê, dest bi pîlanên tasfiyekirin û helandinê kiribû. Jixwe faşîzma Tirk ku hebûna Kurd û Kurdistanê bi ti awayî qebûl nedikir, bi dehê salan Kurd tune hesabandibû. Polîtîkaya dew-

Di heman demê de îradeya mezin a şoreşgerî xwedî çî hêz e, çawa dikare xwe di her derê de derxe der, li beramber faşîzmê çawa dikare bibe xwedî helwest nîşanî hem dost hem jî dijminan da.

leta Tirk a îmhî û înkârê hîn jî esas dihate girtin. Li gorî dewleta Tirk, Kurd tunebû. Kurdê herî baş Kurdê mirî bû. Zîhnîyeta dewleta Tirk a di mijara Kurd û Kurdistanê de ev bû. Zîndana Amedê jî li gorî vê hatibû diyarkirin. Wê çawa ev qêrîna Kurd ya ji bin çiyayê Agirî xwe filitiye dîsa bitepîsîne. Wê çawa dîsa bédengiya mirinê ava bike? Wê çawa Kurdê ji xewa mirinê şiyar bûye çawa dîsa têxe hewa mirinê de? Di rojeva Faşîzma Tirk a qirker her tim ev pirs hebûn û li ser van pirsan mijûl dibû.

zin didît. Ji ber vê yekê, Faşîzma Tirk, beriya ku ev fikir xwe birêxistin bike di zindanê de tasfiyekirin û beriya ku bibe malê civakê ji holêrakin, tasfiyekirin ji xwe re esas digirt. Ji bo vê yekê jî ti pîvaneke exlaqî, qanûnî û mirovî li ber çavan nedigirtin. Di rêya tasfiyekirin û pûçkirina serhildanên Kurdan de Di rêya tasfiyekirin û tunekirina serhildana Kurd a bi zanebûn ji holê rakirinê de her rê û rêbaz di asta herî jor de bi awayekî dirindeyî dihatin bikaranîn. Li dijî van kiryarên dirinde, dermîrovî û derex-

Kurd û Kurdistanê ku bi dehê salan hatibû înkarkirin bi rêya ciwanên APOyî dîsa ji nû ve derdiket ser dika dîrokê.

Dewletê, vejîna Kurdê bi keramet ji bo xwe weke xeteriyeke mezin didît. Zîndana Amedê wek heremek pîlot hatibû diyarkirin. Di vir de projeya pûçkirin û poşmankirina mirovên welatparêz û şoreşger di hedefa hêzên mêtînger de bû. Dewleta faşîst a Tirk, li ser vî esasî ev proje û pîlanên xwe yên qirêj, kiryarên der mirovî bi hemû rêbazên îşkenceyê di serî de li zîndana Amedê li her devera Bakûrê Kurdistan û Tirkiyê li dijî Apociyan xistibû dewrê de. Ji bo ku Kurd, Kurdbûna xwe û şoreşgeriya xwe înkâr bikin hemû rêbaz dihat ceribandin. Tî, birçî û bê xew-hîştin, lêdan, di her kêliya jiyane de îşkencekirin, hemû pêwîstiyên mirovane yên sereke wek amûreke îşkenceyê bikardianîn, ji bo şikandina şehnazî û rûmeta mirovan, hemû rebazên der mirovî dihatin bikaranîn. Her kêliya jiyane bi êş, bi îşkence tijîkirin bibû parçeyek ji jiyane. Kedkar û mêtîngerên faşîst ên Tirk jiyana veguherandibûn dogehê. Yan dê xwe înkâr bikin û yan jî her roj mirina bi saxî bihata ferz kirin. Her hucreyek zîndanê veguherandibûn tabûteke zindî. Mafê herî pîroz ê jiyane di destê faşîzmê de bibû pêlîstokek. Li gor keyfa xwe kengî bi qasî bixwestana derfet didan. Lê vê jî bi her awayî wek amûrek şerê îradeşikandinê bikardianîn. Faşîstên mêtînger ên li ber destê NATO perwerde dîtibûn hemû rêbazên îşkenceyên fizîkî û psîkolojîk dimeşandin. Armanç ew bû ku Kurdê ku li hember faşîzmê, tune kirin û înkârê serî hildidan bitepîsîne û poşman bike. Li beramber dagirkerî û faşîzma Tirk a qirker yekem car di vê aste de bi rêbazek zanistî serhildan çêdibû. Faşîzmê, vê yekê ji bo dahatûya xwe weke xeteriyeke me-

laqî yek rê hebû; Ew jî berxwedan bû. Qadroyê pêşeng ê PKK Mazlûm Dogan li zindana Amedê de di Newroza sala 1982'an de bi sê darikên çixatê agirê azadiyê pêxist. Bi agirê bedena xwe, zîndana Amedê ji zulm û zordariya faşîzma dirinde ronî kiribû. Bi şîara "Berxwedan Jiyane" û "Berwedan Dibe Serkeftinê Teslîmiyet Dibe Îxanetê" rihê demê, xeta berxwedanê diyar kir. Li beramber faşîzmê û kiryarên bêrûmetkirinê rêya jiyana bi rûmet nîşan da. Rihê Apocî yê berxwedêr derket pêş. Giyanê ku di her şert û mercên zehmet de jiyana bi rûmet û azad hildibijêre û dide jiyandin, weke rihê demê derketibû holê. Li dijî faşîzma qirker rêya israra di jiyana azad de nîşan da. Di heman demê de îradeya mezin a şoreşgerî xwedî çî hêz e, çawa dikare xwe di her derê de derxe der, li beramber faşîzmê çawa dikare bibe xwedî helwest nîşanî hem dost hem jî dijminan da. Di vî alî de fikir û felsefa APOCÎ xwedî çî hêzê ye û di heman demê de şewazê pêkanîna vê hêzê jî derket holê. Di qada zindanê de şerê îradeyê, şerê îdeolojiya APOCÎ hate meşandin û bi layiqî hate temsilkirin. Dîsa di mijara ku wê ji niha û pê ve tekoşînek çawa bê meşandin de jî rê û rebaz jî diyar kir. Piştî çalakiya Mazlûm Dogan êdî ji bo hemû qadro û pêşengen PKKê yên di zîndanê li berxwe didin re xetek çalakiyê diyar bibû. Bersiva faşîzma qirker a Tirk dikare çawa be derket holê. Bi vê yekê re jî herkes kete nav lêgerînekê. Lêgerîna "wê çawa darbe li faşîzma qirker were dayîn" derket pêş.

Di 18 Gulana 1982'an de di salvegera şehade-
ta Hakî Karer de di pêşengtiya Ferhat Kurtay, Eş-
ref Anyik, Mahmut Zengîn û Necmî Oner de li dijî
faşîzm û hovitiya li ser rûmeta mirov tê meşandin
çalakiya fedaî ya xwe şewitandinê hate li darxistin.
Ev çalakî bi rihê " Agir venemirînin. Agir vemirandin
xiyanet e. Vî agirî geş bikin" pêş ket. Însanên ku laşê
wan dişewitî, bi bîr û baweriya Mazlûman mezinkiri-
na tekoşîn û berxwedanê diqîriyan. Êş û jana dihat ki-
şandin di bîra wan de nebû. We çawa karibin darbeyê
li xiyanetê û faşîzmê bidin û koka wê biqelînin di bîra
wan de bû. Bi fikir, bîr û baweriyek mezîn tijî bibûn
û bi vê çalakiyê jî eşqek bê dawî xeta Mazlûman a
berxwedanê mezin dikirin bi gurkirina agirê bedana
xwe. Rejîma faşîst çalakiyeke wiha mezin û bi bandor
hêvî nedikir. Rejîma faşîst wiha dizanîbû ku li zînda-
nan teslîmiyet, bêrûmetî û şikandina îradeya şoreş-
gerî serdest kiriye, herkes êdî bûye koleyê faşîzmê.

Bi dehan însan di kolanan
de bi înfazên bê darizandin
hatin qetilkirin. Di zindanan
de di encama projeya
helandin û poşmankirina
şoreşgeran de, li diji
kerameta mirovahiye êrîşen
mezin hatin pêşxistin.

Lê bi vê çalakiyê derket holê ku bi zîlm û zorê îradeya
APOCÎ ya şorşgerî nikare were teslîmgirtin, nikare di nava
dîwarên zindanê de were hepiskirin, kengî pêwîstî bibîne
dikare bersiva şoreşgerî bide faşîzma Tirk û wê bihejîne.
Her ku xeta berxwedanê pêşdiket û însiyatîf ji destê dij-
min dihat stendin, dijminê mêtînger hîn zêde har û dîn
dibû. Di hundirê xwe de ji tirsan dilerîzî lê ji derve ve xwe
bi hêz nîşan dida. Bi êrîşan dixwest îradeya APOCÎ bite-
pisîne û dixwest xwe jî bi hêz nîşan bide. Lê êdî diyar bibû
ku çeka faşîzmê ya zîlm û îşkenceyê bê tesîr bûye. Nikare
tesîrê lî ser şorşgerên Kurdistanê bike. Tenê xwe har dike
di agirê xwe de dişewite. Hîn tesîra çalakiya Çar lehangar
dihat nîqaşkirin di pêşengtiya Kemal Pîr, Xeyrî Dûrmûş,
Alî Çîçek , Akîf Yilmaz de di 14 Tîrmehê de çalakiya me-
zin ya rojiya mirinê bû xekek ji berxwedana Mazlûman.
Rojiya mirinê her ku pêş diket faşîzm rê û rêbazên poş-

mankirinê û ji berxwedanê dûrxistinê dimeşand. Bi
îşkence û derewan dixwest îradeya çalakiyê bişkîne.
Êdî tîr ji kevan derketibû. Rêyek bê veger bû. Li hem-
berî her cûre êrîşên şikandina vînê, sekna biryardar a
APOCÎ di berxwedanê de bû. Gotina Kemal Pîr a "em
bi qasî ku di oxira wê de bimrin ji jiyane hez dikin"
û sekna sembola ciwanan Stêrka Sor a Alî Çîçek ku
"PKK berxwedan ferî me kiriye" îradeya berxwedana
zîndana Amedê nîşan dida. Dîsa sekna Xeyrî Dûrmûş
a fedayî û derwîşane ku digot "eger ez mirim li ser
qebra min binivîsîn ji gelê xwe re deyndar çû" moh-
ra xwe li dîroka têkoşîna azadiya Kurdistanê dabû.

Amed Zından Direnişçilerinden Muzaffer Ayata Tanıklık Etiği 12 Eylül Faşist Askeri Darbesini Dergimiz İçin Derğerlendirdi.

Faşist Tc rejimi bir darbe geleneği üzerinden inşa edilerek kuruluşundan bu yana bu cunta zihniyeti üzerinden gelişip varlığını korumaya çalışmaktadır. Bu rejimin darbeci karakteri ve geleneneği hakkında neler söyleyebilirsiniz ?

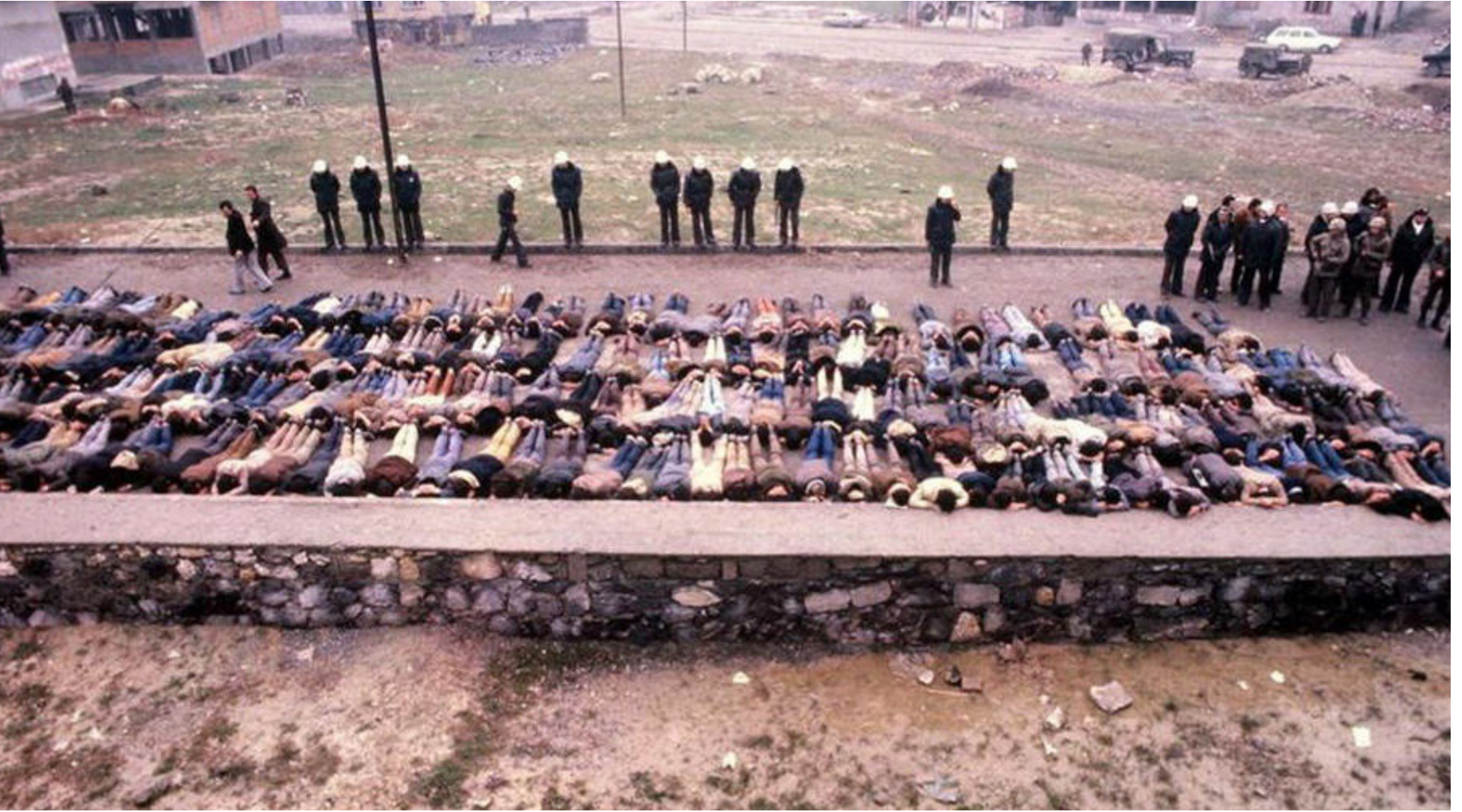
Muzaffer Ayata

12 Eylül askerî faşist darbesi üzerinden 41 yıl geçti. Toplamların ekonomik, siyasal ve sosyal yaşamında yer edinen ve etkide bulunan önemli olayları irdelemek, bilince çıkartmak önemlidir. Bu açıdan 12 Eylül üzerinde durmak gerekiyor. Gelip de bir dönemi etkileyen ve geride kalan bir olay değildir. Unutmayalım ki, Türkiye'de şimdi iktidar olan Türk-İslam Sentezi ideolojisi 12 Eylül faşistleri tarafından formüle edilmiştir. Ayrıca Türkiye hala bu faşist darbecilerin yaptığı anayasa ve seçim yasalarıyla yönetiliyor. AKP-MHP ve Ergenekon faşist iktidar bloku 12 Eylül'ün devamı olarak Türkiye'nin ve bölgenin başına beladır. Bilindiği gibi, Türkiye 2. Dünya Savaşına kadar tek parti rejimi ile yönetiliyordu. Musoloni İtalya'sı ve Hitler Almanya'sı da tek partili faşist rejimlerdi. Bu faşist rejimler Avrupa ve dünyayı 2. Dünya Savaşı felaketine sürüklediler. Savaşın yenileni bu faşist blok olunca, Avrupa siyasal sistemlerini liberalize ettiler, çok partili sisteme dayalı yeniden yapılanmalara gittiler. Ancak sosyalizmin güç kazanması ve Doğu Berlin'e kadar ilerlemesi karşısında kapitalist sistem NATO'yu kurdu. Türkiye de NATO'ya üye olmak istedi. Bugün nasıl ki Türkiye Avrupa Birliğine girmek için başvurmuşsa, o dönem de aynıını yaptı. Bugün Türkiye'nin önüne AB'ye girmek için Kopenhag Kriterleri gibi kriterler konmuş. O zaman da Türkiye'nin tek partili bir rejimle NATO'ya girmesi kabul edilmiyordu. Kapitalist, burjuva devlet de olsa, çok partili sistem kriteri aranıyordu. Türkiye'de sosyal gelişmeler, toplumsal hareketlenmeler ve mücadelelerle çok partili sisteme geçilmedi. Sınıfsal ve demokratik mücadele ile mevziler kazanılmadı. Yine devlet eliyle, yukarıdan, toplumsal mühendislikle çok partili sisteme geçildi. Aslında çok partili sistem demek de siyaset sosyolojisine uygun değil. CHP'nin içinden bir parti

doğurması demek daha uygundur. Demokrat Parti'yi kuranlar Celal Bayar onlardır. Bu şahıslar da CHP'liydliler. CHP'nin isteği ve icazetiyle partiyi kurdular. Türkiye'nin çok partili sisteme geçişe başlangıç hikayesi böyledir. 1946 seçimleri hileli ve karambole getirilmiş bir seçimdi. Demokrat Parti'ye iktidarı vermek istemiyorlardı. Ancak 1950 seçimlerinde DP iktidar olabildi. DP daha çok Türkiye'yi kapitalizme açmak istedi. DP demokratik bir gelenekten, halk hareketinden gelmediği için hızla tutucu ve muhafazakâr bir karakter kazandı. 1960'a gelindiğinde de ordu müdahale etti, askeri darbe düzenlendi. Türk ordusu kendini sistemin ve devletin kurucusu, kollayıcısı ve sahibi görüyor. Aynı darbe geleneği 12 Mart 1971'de tekrarlandı. Bu dönem Filistin Hareketinin güçlendiği, Vietnam direnişinin başarıya gittiği, 1968 Avrupa gençlik hareketinin dünyayı ve Avrupa'yı sarstığı yıllardır. Türkiye'de de ekonomik, siyasal, sosyal, sınıfsal değişimin, hareketlenmenin ve örgütlenmelerin ortaya çıktığı yıllardı. 1970'lerde Mahir Çayan, Deniz Gezmiş, İbrahim Kaypakkaya öncülüğünde devrimci örgütler, Dev-Genç gibi üniversite gençliğini kucaklayan oluşumlar oldukça etkiliydi. Sosyalist düşünce gençlik arasında hızla yayılmış, Kemalizmin ideolojik hakimiyeti kırılmıştı. Dönemin Genel Kurmay Başkanı Memduh Tağmaç'ın dediği gibi "Sosyal gelişmeler ekonomik gelişmeleri aşmıştı." Öyleyse ordunun topluma müdahale etmesi, çizdikleri devlet sınırlarının içine çekmesi gerekiyor. 12 Mart 1971 Askeri Muhtırası böyle gündeme geldi. S. Demirel hükümeti istifa etmek zorunda kaldı. Nihat Erim öncülüğünde yeni bir hükümet kuruldu. N. Erim ile "Balyoz Harekâtı" başlatıldı. Kastettiği sol devrimci hareketlerin üzerine bir balyoz darbesi indirmekti. Nitekim öyle de yaptılar. Devrimci hareketin öncüleri tasfiye edildiler. Deniz, Mahir, Kaypakkaya, onlarca devrimci katledildi, asıldı. Ordunun ve Türk Gladio'sunun bu budama, ezme girişimlerine rağmen toplumu tam kontrole alamadılar.

Toplumsal dinamizm, sendikal hareket ve üniversite gençliğinin arayışı, örgütlenmesi ve hareketliliği gelişti. Buna karşı NATO ve Türk Gladio'su boş durmadı. Özellikle sivil kolu olarak sokaktaki kirli işleri yürütmek için MHP'yi kurmuşlardı. Ülke Ocaklarını ve komando eğitim merkezlerini kurdular. Bunları sol hareketlerin üzerine saldılar. Sağ-Sol çatışması adı altında muhalefeti ve toplumsal hareketi saptırmaya, her türlü provokasyona açık inisiyatif alanlarını ellerinde tutmaya çalıştılar. Bu dönem aynı zamanda başta Önder APO önderliğinde devrimci bir hareketin çıkış yaptığı bir dönemdir. Kürdistan'da değişik örgütler, yaygın bir toplumsal dinamizm ve çalışma ortamı vardı. Türkiye'de DİSK gibi etkili sendikalar, onlarda ilerici ve devrimci grup, örgüt çalışıyordu. Bu gelişmeler derin ve gizli devlet dedikleri karanlık odakları, Gladio'yu yine harekete geçirdi. 12 Eylül Askeri Faşist Darbesi, diğer darbelerden edindiği deneyimlerle daha komplike, çok hazırlıklı bir faşist darbe gerçekleştirdi. Darbeye gidişin basamakları da 1 Mayıs 1977 İstanbul Taksim Katliamı,

lanıyordu. Bu programın başarıya ulaşması için de emek hareketlerinin bastırılmasına ve ülkenin susturulmasına ihtiyaç vardı. 12 Eylül faşizmi bunun için en uygun projeydi. Onun için Türk sermayesi 12 Eylül'ü destekledi. Emek hareketleri bastırıldı, Türkiye sömürü ve sermaye sınıfı için tam bir cennete dönüştürüldü. Tabi bu darbe sadece Türkiye'de Ordu'nun, Türk Gladio'sunun bir tertibi değildi, arkasında NATO ve ABD de vardı. Çünkü 1979'un sonlarında İran Şah'ı devrilmiş, yerine Humeyni öncülüğünde İslami bir rejim kurulmuştu. Yine Afganistan'da Necibullah öncülüğünde sol çevreler iktidar olmuş, Sovyetler Birliği askeri müdahalede bulunmuştu. Bölgedeki bu gelişmeler de NATO'nun en muhkem doğudaki kalesi olan Türkiye'ye önemli bir rol biçiyordu. Bu açıdan 12 Eylül faşist darbesi, aynı zamanda bir NATO ve ABD darbesidir. Sadece Türkiye halklarına ve devrimci muhalefete değil, bölge halklarına karşı da tertiplenmiş bir darbedir. Darbeden sonra da Turgut Özal yine ekonominin başına getirildi ve 24 Ocak Kararları aksatılma-

78 sonundaki Maraş Katliamı, ardından ilan edilen sıkı yönetimler ile devlet ve toplum buna hazırlandı. 12 Eylül 1980'de darbe ilan edildiğine bütün Türkiye adeta işgal edildi, parlamento ve partiler kapatıldı, sendikalar, dernekler, faşist generallerin istemediği bütün oluşumlar ortadan kaldırıldı. Sol hareketlerin yönetimleri, kadroları zindanlara dolduruldu. Darbenin gelişini iyi gözlemleyen ve yurt dışına çıkan, önlemlerini alan yalnızca Önder APO ve hareketiydi. 12 Eylül Darbesi karşılarında hiçbir direniş odağı görmedi. Adeta bıçakla kesilir gibi bütün "Sağ-Sol çatışmaları" dediği olaylar da kesildi. Darbe öncesi Turgut Özal Başkanlığında 24 Ocak Kararları açıklanmıştı. Türkiye ekonomik krizi atlatmak ve kapitalist sistemle bütünleşmek için bu kararları almıştı. Ekonomik krizin faturası doğal olarak emekçilere kesilecekti. Ancak sendikalar, emekçi örgütleri etkiliydi. Siyasi ortam canlıydı. Türk sermayesi bu kararları istediği gibi uygulamakta zor-

dan uygulandı. Darbe bu kararların önündeki engelleri ortadan kaldırdı. Toplumun geniş kesimleri susturularak bastırılırken, yüz binlercesi işkenceden geçirilip hapishanelere doldurulurken Türk sermaye sınıfı durumdan gayet memnundu, palazlanıyordu. Darbe siyasal alanda solu, sendikaları, emekçi kesimleri, gençlik hareketlerini, Alevileri, Kürtleri hedefleyip ezerken, sermaye sahipleri darbecilerin arkasına sırandılar. Bu yönüyle de darbe tamamen kapitalist tekellerin, iç ve dış sermaye guruplarının hizmetinde, emekçi kitlelerin aleyhinde işledi. Darbe, toplumda büyük bir korku ve güvensizlik ortamı yaratmaya çalıştı. Toplumsal dayanışmayı, ahlak ve adalet duygularını toplumun hafızasından silmeye, dilinden çıkarmaya çalışmıştı. Mahkemeler Kürtleri, sosyalist devrimcileri ve emek örgütlerini biçen bir silaha dönüştürüldü. Korku, panik, muhbirlik, itirafçılık toplumda yaygınlaştırılmaya çalışılıyordu.

12 Eylül Faşist askeri darbesi toplum yaşamında, siyaset, demokrasi ve toplumsal yaşam konularında halklar, emekçiler, aydınlar üzerinde nasıl bir tahribat yarattı. Özellikle gençliğe yönelilimi ve gençliği hedeflemesi ne temeldeydi?

Politika, toplumun kendisini yönetme aracı ve sanatıdır. Burjuva sistemleri zaten politikayı yozlaştırmaya, iktidarları için kullanmaya çalışırlar ama 12 Eylül Faşizmi bununla da yetinmedi, politikayla uğraşmayı tehlikeli bir olguya dönüştürdüler. Özellikle üniversiteleri bir askeri kışlaya çevirmeye çalıştılar. Çünkü toplumun en dinamik, haksızlığa en fazla itiraz edebilecek, hayalleri uğruna çıkış yapabilecek kesimi gençlikti. Gençliği bundan alıkoymak için bir yandan işkence, tutuklama, okullardan ve yurttan atma, yalnızlaştırma, korku çemberi içine sıkıştırmaya çalıştılar. Ayrıca ailelerine ve topluma "Politika tehlikeli bir iştir, çocuklarınızı bundan uzak tutun" anlayışını yerleştirmeye uğraştılar. Duyarsız, nemelazımcı, apolitik, bireyci ve bencil bir gençlik yaratmak, 12 Eylül Faşizminin en büyük hedefiydi ve bunu da büyük oranda başardı. Toplumsallığı adeta inkar ederek, anlamsızlaştırarak "birey ol, kendini yaşa" felsefesini egemen kılmaya çalıştılar. Bir yandan korku, yozlaştırma, apolitikleştirme, bireycileştirme, bir yandan da dini ve milliyetçiliği kışkırtarak gençliğin içini boşaltmaya, bilincini çarpıtmaya ve devletin emrine girmeye hazırlama operasyonlarını sürdürdüler. Dikkat edersek 68 Avrupa Gençlik Hareketi ve Mahir, Deniz ve İboların çıkışı, 1980'lere kadar gençliğin atılgan, idealist, toplumcu ve öncü çıkışlı karakteri süreçlere damgasını vuruyor. Darbeden sonraki yıllarda adeta gençliğin bu nesli tüketiliyor, içi boşaltılıyor. Ortada idealist, atılgan, toplumsallığı gelişmiş, yüksek sorumluluk duygusuy-

la donanmış, fedakar bir gençlik bırakılmadı. Daha çok nasıl daha iyi para kazanacak, nasıl daha iyi iş bulacak, bireysel yaşamını nasıl daha iyi örgütleyecek tipi yetiştirildi. Özgürlük tutkunu, haksızlıklara ve zulme isyan eden bir gençlik yerine, devlet kapısına bağlanmış, "evet efendimci", badem bıyıklı, uslu ve itaatkar çalışanlar, memur yığınları hazırlandı. Diyebiliriz ki, 12 Eylül'ün en ağır tahribatı gençlik, manevi değerler ve toplumsallık üzerine oldu. Toplumda güçlü bir dayanışma, birbirini sahiplenme, adalet, emeğiyle geçinme, vicdan ve merhamet gibi manevi duygular yok edilmeye çalışıldı. Onun yerine köşeyi dönmecilik, egoizm, bencillik, kendini yaşa felsefesi kışkırtıldı. Şimdi bunun en iyi uygulayıcılığını AKP-MHP iktidarında görüyoruz. Toplumda büyük yığınlar işsizken ve açlık sınırında yaşarken iktidara yakın çevreler dolar milyarder oluyor, uşak ruhlu bazı bürokratlar da 5-10 ayrı yerden maaş alıyorlar. 12 Eylül faşizmi Türkiye'yi gerçek anlamda kasıp kavurdu. Siyasi literatüre yerleştiği gibi toplum üzerinden adeta bir dozer gibi geçti. Ülke karanlıklara gömüldü. İtiraz eden, konuşan, tartışan bir toplum bırakmadılar. Yurtdışına kaçabilenler kaçtı, kaçamayanlar da ya işkence hanelerde, hapishanelerde süründürüldüler ya da sinip bir köşeye çekilip unutuldular. Sadece yoksullaşmayı artıran, siyasi olarak bastıran, ahlaki çöküntü yaratan bir faşizmi egemen kılmadılar, bazen bir ekin tarlasına, bir ovaya kıran girdi derler, 12 Eylül faşizmi de gerçek anlamda Türkiye'ye, Türkiye toplumuna bir kıran gibi girdi. Özcesi bir toplum kıyım hareketi oldu. Faşist generallerin

söylediği her şey anayasa ve yasa hükmündeydi. Çünkü anayasayı zaten rafa kaldırmışlardı. Darbeye girişenlere, anayasaya karşı kalkmaktan idam veriyorlar ama başaranlar da anayasayı ortadan kaldırıyorlar. Anayasa mahkeme üyeleri dahil hepsi bu faşist generaller karşısında el pençe divana durdular. 12 Eylül'ün örgütlenmesi, kurdukları yasal ve anayasal sistem etkisini onlarca yıl sürdürecektir biçimde ele alındı. Topluma ideolojik olarak militarist, milliyetçi anlayış ve görüşler yeterince pompalanmıştı. Atatürkçü ve laik geçinen Kenan Evren miting meydanlarında Kuran'dan ayetler okuyordu. Türkçülüğün, yani milliyetçiliğin bütün toplumu yeterince kapsamadığını gördüğü için İslam'ı da buna eklemişti. Toplumu devlete bağlamak için ne kadar milliyetçilik gerekiyorsa o kadar dincilik empoze ediliyordu. İrkçi, milliyetçi, devletçi, militarist zihniyet hâkim kılınmaya çalışılıyordu. Yeni anayasa da bu ekseninde hazırlandı. Anayasa da dört dörtlük ırkçı ve milliyetçi anlayış üzerine oturtuldu. Anayasaya göre "Devlete vatandaşlık bağıyla bağlı olan herkes Türk'tür". Bu tanıma göre Kürtler anayasal düzeyde inkâr ediliyor ve Türk olmaktan başka da bir yol bırakılmıyordu. Seçim yasaları da dahil bütün yasalar bu anayasanın ruhuna göre hazırlandı. Devletin temel politikaları "Kırmızı Kitap" dedikleri gizli anayasa tarafından belirleniyordu. Hangi hükümet gelirse gelsin, "Kırmızı Kitap"ın dışına çıkamıyordu. Öyle ki, bu ırkçı faşist anayasası bile doğru dürüst uygulanmıyordu. Faşist yönetim toplumu bastırma, idamlar, işkence ve tutuklamalar, toplumu kısıp alma, ekonomiyi istediği gibi düzenleme işlerini rayına soktukten sonra kendi rejimlerini yeni anayasa yaparak kurdular. 1983'te gittikleri referandumla hem anayasayı topluma kabul ettirdiler hem de Kenan Evren'i Cumhurbaşkanı yaptılar. Baştaki cunta, emekli bir generale kurdurduğu parti ile seçime girdi. Ancak seçimi Özal'ın önderliğindeki ANAP kazandı. Zaten partilerin siyasal sistemi değiştirme, demokratikleştirme hedefi ve gücü yoktu. Ordu buna izin vermiyordu. Daha çok devletin bürokratik mekanizmasını işletiyor, ekonomiyi yürütmeye çalışıyorlarsı. Özal da bu işi en iyi yapanlardan birisiydi. Böyle olunca hükümet kurma görevini Özal'a verdiler. Sistemin ipleri ağırlıklı olarak yine askerlerin elindeydi.

Faşist askerî cuntanın kendini her anlamda toplum üzerinde hakim kılıp her şeyi zapt u rapt altına aldığı düşünüşü, tüm hesaplarını bunun üzerinden yaptığı bir dönemde ortaya çıkan Apocu hareketin bu faşist cunta karşısında gösterdiği destandı direniş ve etki düzeyi hakkında neler söyleyebilirsiniz ?

Askeri cunta gerçek muktedirler olarak tam tanrısal bir güçle topluma ve herkese yukarıdan bakıyorlardı. İstedikleri her şeyi yapabiliyorlardı. Astığım astık, kestiğim kestikti. Ancak bu hesapları Kürdistan'da bozuldu. Popüler deyimle, karizmaları çizildi. Hem de kendilerini en güçlü hissettikleri zamanda ve zindanlarda. Diyarbakır Zindanını cehenneme çevirdiler. Binlerce devrimci yurtsever tutsak şahsında Kürtlük ve sosyalizm tekrar mezara gömülme istendi. Yaşama ortamı bırakılmadı. Yaşama ait olan her şey işkencenin ve ihanet etmenin hizmetine sokuldu. İşte bu amansız koşullarda, devletin kendini en güçlü hissettiği yer ve zamanda APO-CU militanların tarihi direniş ortaya çıktı. PKK'nin öncü kadrolarından Mazlum Doğan, Kemal Pir, M. Hayri Durmuş öncülüğünde, kırılmaz, yenilmez, APOCU direniş iradesi ortaya çıktı. Ölümünün en zorunu göğüslediler. Acının en ağırını kabullendiler ama şahıslarında PKK'yi ve Kürtlüğü mezara gömmeyi asla kabullenmediler. Kendileri mezara gitmeyi kabullendiler ama ruhlarını ve iradelerini teslim etmediler. Militanlara, öncülere layık bir yoldaşlığın güven kaynağı oldular. Faşizmin iradesini kırmış, devrimin iradesinden geri adım atmamışlardı. Sonunda Diyarbakır Zindanında yenilen itirafçılığın, ihanetin ve zorbalığın politikaları oldu. Önder APO yurtdışına çıkar çıkmaz olanakları yaratıp hareketi yeniden örgütlenme ve faşizme karşı durmanın arayışlarına girdi. Ülke karanlıklara gömülmüşken, ölüm ve korku kol gezerken, yurtdışına kaçışın ve mülteciliğin önü açılmışken, O insan üstü bir çabayla Ortadoğu'da faşizme karşı mücadelenin ve devrimin ağlarını örmeye çalıştı. İdeolojik, zihni büyük bir çaba ve çalışma örneği sergileyerek kadroları eğitmeye, yeniden örgütlemeye ve yönlerini Kürdistan'a vermeye çalıştı. Yapılan konferans ve kongrelerle, bitmez tükenmez eğitim ve tartışmalarla kadroları hazırlayarak Kürdistan dağlarını gerillasına kavuşturdu. Nasıl ki zindan direnişleri döneme öncülük edip mücadelede boşluk bırakmamaya çalıştıysa, 15 Ağustos 1984 Atılımıyla sürece daha güçlü bir biçimde müdahale etti. Militarist ve faşist Türk egemen sistemi yine Kürdistan'da PKK öncülüğünde gereken cevabı aldı. Başarıya ulaşmalarının, istedikleri sonucu almalarının önünü Kürdistan devrimcileri kesti. Uzun yıllar sıkı yönetimler, sonra OHAL yönetimleri, eski isyanlardaki gibi bölge müfettişlikleri yerine olağanüstü hâl valilikleri, koruculuk ve benzeri bütün klasik ve özel savaş mekanizmaları devreye sokuldu. Ancak mücadeleyi ve direniş bastıramadılar. Ters-

ne direniş büyüdü, yayıldı, 90'ların başında da kitleselleşti, Kürdistan baştan başa serhildana kalktı. Kürdistan'ı inkâr ve imha politikaları, artık kitlesel direnişe çarpmıştı. Sistem büyük bir çıkmazdaydı. Direniş ve savaşa hükümetler ve partiler dayanamıyordu. Hepsi denendi ve tüketildiler. Sonunda Özal ateşkes ve görüşmelerle çözüm yolları aramaya başladı. Bilinen derin devletin tepkisi yine darbe diyebileceğimiz yöntemlerle oldu. Özal, Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis, Bahtiyar Aydın gibi generaller komplolarla tasfiye edildiler. Darbe mekanığı sürekli işledi. Tabi Türk faşizmi bu kapsamdaki bir savaşı, belirttiğimiz gibi kendi gücü ve kaynaklarıyla yürütemezdi. Bunun için 85'lerden başlayarak özellikle NATO ve Amerika devreye girdi ve Türkiye'yi desteklediler. PKK'yi de terörist ilan ederek gelişiminin önünü kapatmaya, meşrulaşmasını önlemeye çalıştılar. Türk ordusu ve Gladyosu da Kürt sorununda belirleyici olmayı, inisiyatifi siyasi partilere bırakmamayı esas aldı. Bütün bu iç ve dış odaklar PKK'nin gelişmesini ve büyümesini durduramayınca, uluslararası bir komploya başvurarak Önder APO'yu Suriye'den çıkardılar ve kaçırıp Kenya'da Türkiye'ye teslim ettiler. 15 Şubat 1999'da B. Ecevit önderliğinde bir koalisyon hükümeti vardı. Bütün partiler zayıf düşmüştü. Ecevit, bu komplotan seçimlerde siyasi bir zafer çıkartmak istedi ama kimse tek başına iktidar olamadı. Çiller gitti, Erbakan gitti, Mesut Yılmaz gitti, İnönü gitti, sonuçta 2002'de R. Tayip Erdoğan geldi. Aslında Erdoğan Kürtlere karşı savaşı yürüten bu faşist devletin ve partilerin başarısızlıkları ve yenilgileri üzerine bina kurdu. Erbakan'ın da Özal gibi çözüm için arayışları vardı. Devlet onu da bertaraf edince Erdoğan milli görüş gömleğini üzerinden çıkarıp attı, başka biçimde iktidar olamayacağını gördü. İslam'ı da Türk milliyetçiliğinin yedeğine en iyi kendisinin koyacağını vaat ederek, sistemin egemenleriyle uzlaşarak kendini pazarlamaya çalıştı. Avrupa'dan ve Amerika'dan destek istedi. 2004'e kadar da Kürt sorunu yokmuş gibi davrandı, ateşkes sürecini kötüye kullandı. Erdoğan tıpkı Mussoloni ve Hitler'de olduğu gibi tam bir faşist karakter örneği sergiledi. Önce AB'ye gireceğini, Kürtlere düşman olmadığını, MHP'nin kafatasçı ve kandan beslendiğini söyleyip, liberal çevrelerin, Kürtlerin ve Avrupa'nın desteğini almaya çalıştı. Fetullahçılarla ittifak kurdu. Erdoğan devlete yerleştikçe devletleşti ve faşist karakterini daha açıktan sergilemeye başladı. Büyük yolsuzluklara ve hırsızlıklara boğazına kadar battı. Medyayı ele geçirdi. İstihbaratı ve bürokrasiyi Fetullahçılarla birlikte ele geçirdiler. Kenan Evren'in temelini attığı Türk İslam Sentezini dört dörtlük hayata geçirdi. 7 Haziran 2015 seçimlerinde tek başına iktidar olma imkanını kaybetti. Tam bir komplo ve darbe mantığıyla Bahçeli ve Ergenekon ile anlaşarak kanlı katliamlarla bir darbe tertibi şeklinde 1 Kasım seçimlerini gasp etti. Yine 15 Temmuz 2016 darbe girişimine karşı bütün halk, partiler tutum aldı. Bunu bir demokrasi kazanımına dönüştürme, demokratik reformlar yapma yerine Allah'ın bir lütfu olarak yorumladı. Yani karşı darbeye dönüştürdü. Yüz binlerce insan memurluktan atıldı. Servetler el değişti. Demokratik ortam zehirlendi ve bu komplo ortamında MHP ile anlaşarak "Cumhurbaşkanlığı Sistemi" dedikleri ırkçı, faşist, tekçi, totaliter bir re-

jim kurmaya kalktı. Denilebilir ki, Türkiye tarihinde en fazla iktidarda kalan ve bütün yetkileri elinde toplayan Tayyip Erdoğan oldu. Tayyip Erdoğan tıpkı Kenan Evren gibi Türk İslam Sentezi ile sol sosyalist demokratik muhalefeti bitirmeye, Kürtlerin varlığını ve kazanımlarını ortadan kaldırarak kökünü kazımaya çalışıyor. Bu politikaların gereği olarak 2014'te hazırladıkları "Çöktürme Planı" on binlerce insanın ölümüne, yüz binlercesinin göçüne ve coğrafyanın tahrip olmasına yol açtı. Erdoğan her gün televizyonlara çıkarak kaç bin Kürt öldürdüğünü övünerek anlatıyor ve köklerini kazıyacağını sürekli ilan ediyor. Ortadoğu'daki derin krizi de kullanarak Suriye'nin önemli bir bölümünü, özellikle Kürtlerin şehirleri olan Efrin, Grê Sipî ve Serêkaniyê gibi yerleri işgal ederek etnik temizlik yapıyor, yerlerine Arap ve Türkmen, çetelerinin ailelerini getirip yerleştiriyor. Bir yandan Şengal'de DAİŞ soykırımından arta kalan Êzîdîleri bombalıyor ve tasfiye etmeye çalışıyor, diğer yandan Maxmur'dan Asos'a kadar vurup bütün Güneyi askeri üslerle donatıp işgal etmeye çalışıyor.

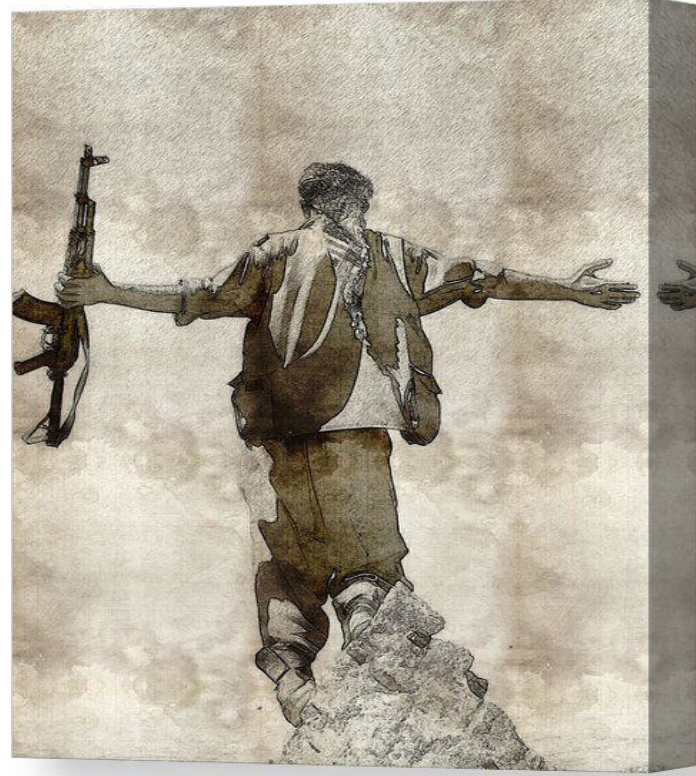
Faşit 12 Eylül darbesi ve darbeci zihniyet geleneğinin kendisinden sonraki dönemlere etkisi ne düzeyde oldu ? Günümüzde bu darbeci zihniyet kendisini nasıl yaşatmaktadır? Buna karşı mücadele ne düzeydedir?

Görüldüğü gibi Türkiye'de faşizm, 12 Eylül askeri darbesi bir dönemle sınırlı kalmadı. Devletin karakteri halkların jenosidi ve imhası üzerine kurulduğu için, faşizm ve darbe mekanığını süreklileştiriyor. Faşizm kendisini yeni koşullara göre sürekli yeniden üretiyor. Erdoğan sözde İslami gelenekten geliyordu. Kemalizmi eleştiriyordu, aralarında ciddi çelişki varmış gibi gösteriyordu, ancak bugün geldiği yer Kemalistlere bile rahmet okutuyor. MHP'nin, Türkiye'deki kontrgerillanın kirli işlerini yapan en ırkçı partisinin çizgisinde seyrediyor. Temel sloganı "Tek vatan, tek devlet, tek millet, tek bayrak" olmuş. Tek parti döneminden, İttihat Terakki'nin soykırımcı politikalarından ne farkı kalmış? Ulus-devlet mekanizması böyledir; ya onu aşacak demokratik bir topluma dayanmayı, örgütlenmeyi esas alacaksın ya da onun kalıpları içine hapsedilacaksın. Türkiye'de ulus-devlet Ermenilerin, Rumların, Asurilerin, Yahudilerin ve Kürtlerin yok edilmesi üzerine kurulmuş. Diğer halklar tümüyle asimile edildi, yok edildi. Kala kala ellerinde Kürtler kaldı. Kürt nüfusun fazlalığı ve coğrafyanın genişliği nedeniyle bugüne kadar onları tam soykırıma uğratamadılar. Ancak yüz yıldır hem fiziki hem kültürel olarak asimilasyon eksenli bir soykırım uygulamasından da hiç vazgeçemediler. Görüldüğü gibi 12 Eylül faşizmi sadece bir dönemle sınırlı kalmadı. Yani darbe oldu, toplum baskı altına alındı ama daha sonra seçimler yapıldı, demokratik mekanizmalar işletildi, faşizm aşıldı ya da zayıflatıldı biçiminde gelişme olmadı. Kürdistan'daki uyanış ve mücadele ile beraber faşizm daha kapsamlı, daha derin, daha yeni araçları devreye koyarak soykırım eksenli kendisini bütün topluma yaydı. Dikkat edilirse Türkiye'deki

dindar kesimler de dahil herkes Kürt düşmanı haline getiriliyor. Irkçı, milliyetçi ideolojiyle devletin yedeğine alınıyorlar. Kürtler bu kadar katledilirken, şehirleri ve köyleri yıkılıp işgal edilirken, haksız yere hapishanelere doldurulurken, Türkiye'de dindar geçinenlerden bir itiraz, bir karşı koyuş görülüyor. Bugüne kadar Kürtler için sokağa çıkan, devleti protesto eden İslami kesimler görülmedi. Mısır'da İhvacılar için, Filistin'de İsrail'e karşı birçok etkinlik oldu ama yanı başında Kürtlerin başına bu kadar işkence, felaket, yıkım gelirken büyük çoğunluk faşizmin ve devletin yanında yer aldı. İslam, yalanı, çalıp çırpmayı yasaklıyor. Ama Türkiye'de AKP kadar psikolojik savaşı örgütleyen, yakınlarını zenginleştiren, yolsuzluğa batmış başka bir hükümet örneği yoktur. Toplumu kutuplaştıran, karşıtlaştıran, düşmanlaştıran bir politikaya birçok dindar insan alet oluyor. Çünkü AKP gerçekleri halktan saklıyor, çarpıtıyor. Örneğin; Kürdistan'daki savaşa milyarlarca dolar harcanıyor, halk yoksullaşıyor, çok sayıda asker ölüyor ama bunu gizliyor, halkın gerçeklere ulaşmasına olanak vermiyor. Cumhuriyet tarihinin en vurguncu, en aç gözlü, en fazla kara para ve kara işlere bulaşmış hükümeti, AKP-MHP hükümetidir. Öyle ki yıllarını onlara hizmete vermiş Sedat Peker gibi biri bile artık bu riyakarlığa, büyük hırsızlıklara isyan eder hale gelmiş. Türk ordusu çeteleri örgütleyip Efrin'e giriyor, yüz binlerce Kürt topraklarından sürülüyor, malları yağmalanıyor, kadınları kaçırılıyor, tecavüze uğruyor, bunlar Türkiye'ye bir başarı gibi lanse ediliyor. Halbuki Kürtler de mazlum ve Müslüman bir halktır. Doğal olarak Türkiye'deki Müslümanların mazlumdandan yana olması lazım ama faşizm denen şey budur zaten. Zulüm üretir, gerçekleri çarpıtır, işgal ve istilalarda bulunur. Bunların Kenan Evren'den ya da 12 Eylül faşist darbecilerinden geri kalır yanları nedir? Erdoğan bir zamanlar YÖK, RTÜK gibi kurumları hedef alıyordu, onlarla çelişki ve çatışma halindeydi. TRT'den şikayetçiydi ama bugün bu kurumları ele geçirmiş ve emrinde kullanıyor. Halbuki bunlar 12 Eylül faşist darbesinin kurumlarıydı, ortadan kaldırılmaları gerekiyordu. TRT kendilerinin propagandasını yapar ve emrindekilerinin arpalığına dönüşmüş durumda. Üniversiteler Kenan Evren döneminden daha fazla emir komuta sistemine alınmış, rektörleri bile kendisi atıyor. Anayasa mahkemesi üyelerini, Yargıtay üyelerini kendisi atıyor. Anayasa mahkemesi kısmen hukuki kararlar aldığı anda, Bahçeli emir verip "Anayasa mahkemesini kapatalım" diyor. Sıkıyönetim mahkemeleri dahi bugünkü mahkemelerden daha ciddiydiler, önlerindeki yasaları dikkate alıyorlardı. Yargı hiç bu kadar kişiliksizleşmemiş, içi bu kadar boşaltılmamıştı. Türkiye'de milyonlarca üniversite öğrencisi var, liselileri de sayarsak toplumun geniş bir kesimini kapsar. Toplumun en dinamik, en enerjik, dolayısıyla hayalleri ve ümitleri büyük olan bu gücün ele avuca sığmaması

gerekirdi. Toplum bu kadar haksızlık ve yoksulluk yaşarken üniversite gençliği nasıl bu kadar suskun ve durgun olabilir? Son aylarda Boğaziçi Üniversitesine rektör atanmasıyla hem öğretim üyeleri hem öğrenciler itirazda bulundular. Yasal demokratik direniş başlatıldı. Şimdi gelinek nokta aylar geçmesine rağmen diğer üniversitelerden destek ve ses yok. Birkaç üniversite daha harekete geçebilseydi, Boğaziçi yalnız bırakılmazdı, hükümet görevden aldığı Melih Bulu'nun yerine bir başkasını atayamazdı. Bütün toplumda sempati ve destekle karşılanan Boğaziçi Üniversitesinin direnişi, ne yazık ki üniversiteli gençlerden gerekli desteği göremedi. İktidar dışındaki partiler, basın organları, kadın hareketleri, işçi emekçi çevreleri ve yurtdışından da önemli destekler geldi, ancak milyonlarca öğrencinin okuduğu üniversitelerden ses yok. İşte faşizm budur; toplumu susturur, sessizliğe gömer. Korkutur, endişeye sevk eder. Güven bağlarını, toplumsal dayanışmayı dumura uğratar. İnsanları yalnızlaştırır, bireysel kaygılara boğar. Bu açıdan faşizmi hafife

almamak lazım. Faşizm sadece askerler tarafından örgütlenmez, uygulanmaz. Avrupa'daki Mussolini, Hitler örnekleri çok iyi biliniyor. Bu açıdan Kenan Evren şimdi sağ olsaydı Tayyip Erdoğan'la gurur duyardı. Kendisi faşizmi, ırkçılığı ve soykırımı, Türk İslam Sentezini bu kadar canla başla ve maharetle uygulayamadı. Erdoğan akıllı, vicdanlı, adaleti bir tarafa bırakmış, hiç ölmeyecekmiş gibi iktidara, zulme ve zorbalığa kulaç atmaya devam ediyor. 12 Eylül faşizmi onunla Bahçeli şahsında en gelişkin, en olgun dönemini yaşıyor. AKP-MHP faşizmine karşı yine Apocu hareket direniyor. Direnişin merkezi başta İmralı olmak üzere gerillanın mekanı olan dağlardır. Bu faşist sistem bütün iç ve dış desteklerine rağmen istediği sonucu alamıyor. Erdoğan ve Bahçeli geleceklerini Kürtleri ezmeye ve soykırımı tamamlamaya bağlamışlar. Kürdistan gerillası ve gençliği, halkı ağır bedeller pahasına fedaice direniyor. Bu direnişe hala gençlik, kadınları ve erkekleriyle öncülük ediyor. Tarihten çıkardığımız dersle biliyoruz ki, direnenler kazanır. Bunun için Kürdistan gençliği bulunduğu bütün alanlarda örgütlenmeli ve direnişe öncülük etmeye devam etmelidir.

Axîn Mahîr Dîcle

Bizler İçin Önemli Olan Özgün Örgütlülük Ve Bu Örgütlülüğe Olan İnancımızdır.

Değerli Yurtsever Genç Kadınlar! Zor ve tarihsel bir süreçten geçtiğimizi sıkça vurguluyoruz. Hem Kürt halkı olarak hem de Kürdistan Özgürlük Hareketi olarak bu süreci birebir yaşamakta ve merkezinde yer almaktayız. Kapitalist sistem kendisini hemen hemen bütün dünyada özellikle de Ortadoğu ve Kürdistan'da etkili bir biçimde var etmek istemektedir. Bu yüzden liberalizmi, lümpenizmi, maddiyata dayalı günübirlik, bireyci bir yaşamı Ortadoğu halklarına dayatmakta ve bu yolla toplumsallığı zayıflayıp çürütmek istemektedir. Ortadoğu'nun özellikle Kürdistan'ın yeraltı ve yerüstü kaynaklarını ele geçirip kendi çıkarları için kullanmak istemektedir. Bin yıllardır bu topraklardan beslenen, bu toprakları ekip biçen halka kendi topraklarında yok muamelesi yapmaktadır. Yine kapitalist sistemin bir erkek egemen zihniyet ve sistemi olduğunu bilmekteyiz. Bu sistem her gün kadının emeğini, bedenini, ruhunu, düşüncesini sömürmek için her an çalışmakta ve bu yolla sonuç almak istemektedir. Bunu en çok medya üzerinden yaptığını biliyoruz. Kadının bedeni tamamen pazara sunulmuş durumdadır. Kadını olabildiğince güçsüzleştirmek istemektedir. Çünkü bilmektedir ki bir yerde kadın zayıflarsa, teslim olur-

sa o yerde toplum iradesizleşir ve sisteme eklemlenir. Kapitalist sistem tüm bu çirkin ve ahlaksız politikaları uygularken buna karşı halklar ve kadınlar tepkisiz kalmamış tam tersine hak arayışına çıkmıştır. Kadınlar artık kapitalist sistemi değil kendilerinin farkında olan bir dünya istemektedirler. Özellikle genç kadınların arayışları ve sorgulamaları her geçen gün artmakta ve bu temelde sistem sorgulamasına gidilmektedir. Kadınlar katliamlara, tecavüzlere, tacizlere karşı her geçen gün daha fazla direnerek, intikam duygusuyla hareket etmektedir. Yani kapitalist sistemin en büyük düşmanı kadındır. Ve kadın ne kadar bu sisteme öfke kusarsa toplumlar da o kadar öfkelenecek ve yüzyılların intikamını alacaktır. Bütün bunların farkına varmak elbette kendiliğinden olmamaktadır. Özellikle gelişen Kadın Özgürlük Mücadelemiz Önder APO sayesinde bütün dünyada yankı bulmuş ve dünya kadınlarına büyük bir ilham kaynağı olmuştur. Bunun en somut örneği 23 Nisan'da başlayıp halen devam eden Zap, Avaşin, Metina'da yürütülen destansı direniştir. YJA-STAR gerillaları faşist AKP-MHP rejimine kan kusturmakta ve onulmaz darbeler vurmaktadır. Yani bu sürecin öncüsü Kürt halkı, Kürt kadınları ve Kürt gençliği olmuştur. Bundan kaynaklı ezilen bütün

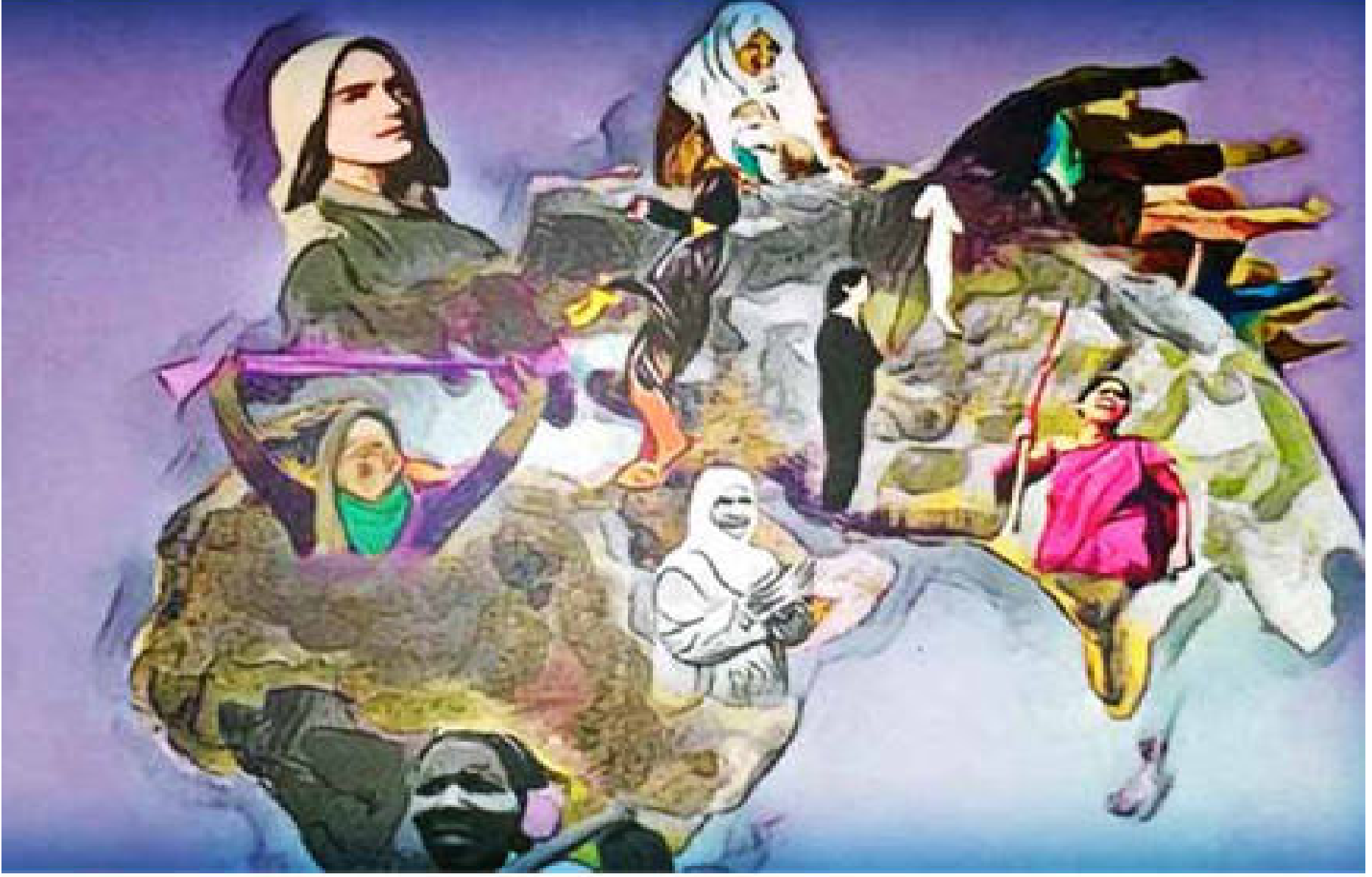
kesimler Önder APO'nun esaretini kabul etmemekte ve Önder APO'nun fiziki özgürlüğü için mücadele etmektedir. Önder APO'nun özgürlüğü bütün kadınların özgürlüğü, bütün halkların özgürlüğü anlamına gelmektedir. Değerli Yurtsever Genç Kadınlar! Bütün devletlerin temelinde yatan zihniyet erkek egemen zihniyet olmaktadır. Bu yüzden devletler her zaman kendini kadına dönük yaptığı zor uygulamalarıyla, baskıyla, köleleştirme yöntemleriyle ayakta tutmaya çalışmaktadır. Bunun en somut örneği tecavüzcü TC faşist rejimi olmaktadır. Özellikle erkek egemen zihniyetin öncülüğünü yapan AKP-MHP faşist tecavüzcü rejimi bunu her

yaşamak için kendisini koruma gereği duymuştur. Bunun için dışarıdan gelen saldırılara karşı örgütlü bir biçimde karşılık vermiştir. Bugün de Kürdistan toprakları doğasından, taşından, suyundan, halkına kadar işgal edilmeye çalışılmaktadır. Düşmanın bütün bu politikalarına karşı mücadele edebilmek ve bu işgal saldırılarını durdurabilmek için öncelikle düşmanın farkında olmak gerekmektedir. Farkında olmak ise örgütlü olmakla bağlantılıdır. Bizi esas örgütlenmeye götürecek, örgütlü bir güç kazandıracak olan düşman bilincinin farkında olmaktır. Bizler için önemli olan özgün örgütlülük ve bu ör-

kapitalist sistemin bir erkek egemen zihniyet ve sistemi olduğunu bilmekteyiz. Bu sistem her gün kadının emeğini, bedenini, ruhunu, düşüncesini sömürmek için her an çalışmakta ve bu yolla sonuç almak istemektedir.

geçen gün daha fazla derinleştirmektedir. Türkiye'de ve Bakurê Kürdistan'da kadınlar özellikle de genç kadınlar devlet tarafından sistematik bir biçimde saldırıya uğramakta ve katledilmektedir. Bahsettiğimiz sadece fiziki bir katliamdan da ibaret değildir. Faşist AKP-MHP tecavüzcü rejimi, özel savaş politikalarını öne sürerek kadınların özellikle de genç kadınların ruh ve duygu dünyasıyla oynamaktadır. Yani bir nevi duyguları ve hisleri yönlendirerek bir kültür ve zihniyet katliamı gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Burada katledilen sadece bir kişi değildir; bir cinstir, toplumun yürütücü, öncü ve örgütleyici gücüdür. Eğer bir toplumun yürütücü gücü bir cins olarak kendisine yabancılaştırılıyorsa o zaman içinde bulunduğu toplum ne derecede sağlıklı olabilir? Bir birey olarak bütün bunları görüp öfkeleniyor muyuz? Peki sadece öfkelenmekle sınırlı kalınabilir mi? Ve bu kadar sistematik bir saldırıya karşı tek başına mücadele yeterli midir? Elbette ki soruları arttırmak mümkün. Fakat bütün bunları kapsayan cevap; Kadına karşı yürütülen örgütlü savaşa karşı, kadının açığa çıkartacağı örgütlü mücadeledir! Her varlık

gütlülüğe olan inancımızdır. Önderliğimiz yaptığı değerlendirmelerde kadın örgütlülüğüne ilişkin şunları belirtmektedir; "Örgütsüz insan bir hiçtir. En çok örgütlenmeyi esas alması gereken güç kadındır, erkek belki örgütsüz olabilir veya erkeğin örgütü çoktur zaten." yine "Kendi kendini örgütlemeyen bir halk köledir. Kendi kendini örgütleyip yönetemeyen bir cins de köledir ve kölelikten kolay kolay kurtulamaz. Her şeyden önce örgütlenmeye inanmalısınız." demektedir. Kadınlar ve genç kadınlar olarak eğer kendimizi ve topraklarımızı korumak istiyorsak o zaman kendimize esas almamız gereken en önemli nokta örgütlülük olmaktadır. Çünkü bizleri mücadeleye çekecek olan, düşmanın üzerimizdeki baskısını kırarak olan tek güç örgütlü gücümüzdür. Birey kendi başına harekete geçerse belli bir düzeyde mücadele yürütebilir. Fakat karşıımızdaki gücün de örgütlü olduğunu unutmamamız gerekmektedir. Hele ki AKP-MHP gibi tam bir kadın düşmanı, Kürt düşmanı zihniyetten bahsediyorsak bu kaçınılmaz olmaktadır. Bu

noktada kadın düşmanı zihniyete karşı özgün örgütlülüğümüzü kurmamız ve bu örgütlülüğü genç kadınların bulunduğu her alana taşırmamız gerekmektedir. Üniversiteler, liseler, fabrikalar, tekstil atölyeleri, mahalleler genç kadınların örgütlenmesi için en uygun mekânlar olmaktadır. Bu noktada bu mekânlarda ne kadar özgün örgütlülük kurulursa erkek egemen faşist rejime karşı o kadar aktif mücadele yürütülebilir. Bunun için özgün eylemler yapmak, jineoloji tartışmaları ve özgün kadın tartışmalarının yürütüleceği fikir atölyeleri kurmak, özgün genç kadın kamp-

ları kurmak gerekmektedir. Burada yapılacak ilk iş ise özgün örgütlülüğün önemine vurgu yapmak ve genç kadınlarda örgütlülük bilincini oluşturmaktır. Yapılacak bu çalışmalar neden özgün örgütlülük sorusuna cevap olacak ve bu ihtiyacı karşılayacaktır. Devrimci faaliyetleri yürütebilmenin, topluma cevap olabilmeyin, toplum ihtiyaçlarını karşılamayın esas yolu örgütlü olmaktan geçmektedir. Yine eğer faşist TC Kürt genç kadınlarını düşürüp fuhuş, uyuşturucu ağına sürüklemeye çalışıyorsa o zaman genç kadınlar olarak bunların geliştirilmeye çalışıldığı mekânları ortadan kaldırmak gerekmektedir. Yani özgün öz savunma

Kadınlar ve genç kadınlar olarak eğer kendimizi ve topraklarımızı korumak istiyorsak o zaman kendimize esas almamız gereken en önemli nokta örgütlülük olmaktadır. Çünkü bizleri mücadeleye çekecek olan, düşmanın üzerimizdeki baskısını kıracak olan tek güç örgütlü gücümüzdür.

birlikleri kurularak tecavüzcüleri, katliamcıları cezalandırarak katledilen her kadının intikamı alınmalıdır. Özgün örgütlenme genç kadınlarda iddiayı büyütecek, cesaret kazandıracak ve özgüveni geliştirecektir. Bütün bunlar ise direnişin önünü açacak ve direnişi her geçen gün daha fazla büyütecektir. Yurtsever genç kadınlar ve devrimci genç kadınlar bu sürecin en öncü gücü olmaktadır. Bu öncülüğü en iyi şekilde yürütmek şüphesiz

ki özgün örgütlülük temelinde gelişecektir. Başarı ve zafer bizler için bazen soyut bir kavram olmaktadır. Ama başarı ve zafer örgütlü gücümüz ve kolektif mücadelemizle bağlantılıdır ve somut olgulardır. Örgütlediğimiz her genç kadın zafere attığımız bir adımdır. Bu temelde biliyoruz ve hissediyoruz ki Önderliğimizin özgürlüğü her geçen gün daha çok yaklaşmaktadır. Bu coşkuyla bütün direnen genç kadınları selamlıyor, mücadelelerinde başarılar diliyoruz.

Serdem Pîr

Kürdistan Gençliğinin Rotası; Kızıl Yıldızımız Ali Çiçek

Tarihsel-toplum bağlamın da öyle anlar vardır ki toplum ve tarih bir kişilikte dile gelirken, kişilik de tüm demleri ve sosyolojiyi etkiler. Bu tür gerçekleştirmeler öyle kendiliğinden ortaya çıkmadığı gibi, toplumsal-tarihin bilince çıkarılmasıyla açığa çıkmaktadır. Böyle bir farkındalığın nasıl bir güç oluşturduğunu ve ne tür çıkışlara yol açtığını bir bütün tarih sahnesinde görmek mümkün. Evrensel düzeyde birçok örneğine rastladığımız bu çıkışların, ülkemiz Kürdistan ölçeğinde ise son elli yıllık özgürlük mücadelemiz tarihinde gerçekleştiğini görmekteyiz. Bu çıkışların en belirleyi-

direnilenin ne olduğunu anlamak elzemdir. 12 Eylül faşist cuntası tüm Türkiye ve Kürdistan'ı etrafı korku duvarları ile örülmüş bir açık hava zindanına dönüştürmüştü. Baskı, sindirme, gözaltılar ve işkenceler ile halka karşı görülmemiş bir vahşet yaşatılıyordu. Faşist cunta kendi karşısında tehlike gördüğü halk öncülerini de zindanlara doldurarak sonuca gidip her şeyi bitirmek istiyordu. Bitirmek istediği ise toplumsallık ve onun yaşam özü olan sosyalizm, Kürdistan Özgürlük Mücadelesiydi. İşte direniş bu faşist cuntaya karşı gelişti. Faşist cun-

ci olanı ise 1982 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişçileri şahsında da somutlaştı. Büyük öncülerimiz Kemal PİR, M. Hayri DURMUŞ, Akif YILMAZ ve Ali ÇİÇEK yoldaşlar yaşamları ve eylemleri ile, yani bir bütün duruşları ile mücadelenin nasıl bir ruh ve irade ile olması gerektiğini tüm varlıklarını ortaya koyarak belirlemiş, bu ruh ve iradenin, başarı ve kazanmanın belirleyeni olduğunu göstermişlerdir. Amed zindanında gerçekleşip bir halka ve insanlığa mâl olan bu direnişin neye karşı olduğunu ve savunulananın, uğruna

Tarihsel-toplum bağlamın da öyle anlar vardır ki toplum ve tarih bir kişilikte dile gelirken, kişilik de tüm demleri ve sosyolojiyi etkiler.

ta zindanlara doldurduğu öncü kadrolar şahsında teslimiyeti geliştirip sonuç almak istiyordu. Teslim alınmak istenen ise öncü kadrolar şahsında oluşan ve temsil edilen kimlikti. Bu kimlik PKK'lilik, Kürtlük ve insan olma. Düşmanın saldırıları ve yok etmek istediği PKK'lilik ile uyanan Kürtlük ve insanlıktı. PKK'lileri teslim alırsa ne Kürtlük kalacaktı ne de insan olma. Çünkü PKK sosyalizm ile yok edilmek istenilen toplumsallığı ve Kürt-Kürdistan gerçekliğini kendi varoluşunda yaşamsallaştırmıştı.

Amed indanında gerçekleşip bir halka ve insanlığa mâl olan bu direnişin neye karşı olduğunu ve savunulananın, uğruna direnilenin ne olduğunu anlamak elzemdir.

Bu yüzdendir ki, savunulan Kürt gerçeği ve toplumsallık olacaktı. İnsan onuru böylelikle ya galip gelecek ya da yenilecekti. İşte bu iradenin zaferi olacaktı. Peki direniş nasıl oldu? Anlamli yaşamın sahibi olanlar, ne olursa olsun özgürlüklerinden taviz vermeyenlerdir. Direnmenin yaşamak, yaşamın anlamının da direnişle mümkün olduğu gerçeği ile her anı kazanmasını bilenlerdir. Bu gerçek, toplumsal-tarih bilince çıkarıldığı oranda kendisini görünür kılacaktır. Bu takibat Amed zindanında direnenleri ifade etmektedir. Amed Zindanında faşist cuntanın işkenceleri kelimenin tam anlamıyla vahşetti. Bu vahşete karşı ayakta kalıp direnen bir grup APOCU' ydu. Onlara direniş azmi ve iradesi veren ise anlamli (özgürlük) ve erdemli yaşama olan bağlılıkları ve inançlarıydı. Direniş, insan bilinci, iradesi ve onurunun ayaklandırılmasıyla mümkündü. Bu da bağlı oldukları toplumsallığın tarihsel olarak yaşadığı acıları, eziyetleri, yok saymaları katliamları, yani her türden sömürgeleştirmeyi ve soykırımı hissetmeleriydi. Karşılarındaki düşman nasıl ki tarih boyunca

lerinin en genç olan Ş. Ali ÇİÇEK yoldaştan bu yana bu görev ve sorumluluklarının bilincinde olmayı her zaman bilmiştir. Bakur' da ve ülkemizin dört bir yanında kendini örgütleyip düşmana korku salan eylemlilikleri ile düşmana kök söktürmüştür. Özgürlük dağlarına akın ederek gerilla ordumuzu büyütmüş, nice fedailikler açığa çıkararak gençlik ateşini her yana taşımıştır. Bunun en yakın örnekleri; Öz-yönetim Direnişleri ve bugün Metina, Zap ve Avaşin'de açığa çıkan destansı direniştir. Sur' da, Cizir' de, Gever' de, Nusaybin' de açığa çıkan direniş ve fedailik Kemallerin, Hayrilerin, Akiflerin, Ali ÇİÇEKlerin direniş ruhu ve iradesiydi. Bugün yine Werxelê de, Mam Reşo'da yürütülen direniş ve fedailik Ali ÇİÇEKlerin direnişi ve fedailiğidir. Kürdistan gençliği öncülerine onların mücadelelerine böyle sahip çıkmasını bilmiştir. Bugün de yapılması gereken Ali ÇİÇEKlerin öncülüğünde mücadeleyi yükseltmek düşmanı ülkemizden kovmaktır. Ş. Ali ÇİÇEK yoldaş çok genç yaşta özgürlük mücadelesine katılıp, kısa bir sürede cesareti, duyarlılığı halka ve ülkesine olan bağlılığı ile öne çıkmıştır. Esir alındığı zamanda gösterdiği

Anlamli yaşamın sahibi olanlar, ne olursa olsun özgürlüklerinden taviz vermeyenlerdir.

Kürt halkını her türden sömürü, inkâr, imha ve aşağılamaya maruz bırakan işgalcilerin toplamı ise buna karşı durmak da ancak tarihsel direniş kendi iradelerinde ayaklandırarak olacaktı. İşte bu birikmiş bir öfkenin yüreklerde ateş topuna dönüşmesi ve düşmanda patlaması ile açığa çıkacak, tüm aşağılanmaların intikamı alınacaktı. İşte bu irade ve ruh, Kürdistan'da düşmana karşı nasıl durulması ve mücadele edilmesi gerektiğini ortaya koyarak direniş geleneğini yaratmıştır. Bugün de 12 Eylül faşist cuntasının mirasçıları olan AKP-MHP faşizmi, Önderliğimiz üzerinde tecrit ve izolasyonu derinleştirerek işkenceyi geliştirmekte, bunun yansıması olarak da ülkemizin dört bir yanında saldırılarını halkımız ve Hareketimiz üzerinde sürdürmektedir. Soykırımcı-sömürgeci işgalci düşmana karşı mücadele ve onu ülkemizden söküp atma ve en başta da Önderliğimizin fiziki özgürlüğünü sağlama, ancak ve ancak 14 Temmuz Direniş Ruhu ve iradesi ile mümkündür. Elbette bunun da bir kaç söz ve slogan ile olmayacağı bunun da ötesinde Kürt gençliğine düşen görev ve sorumlulukların olduğu bir gerçektir. Kürdistan gençliği, 14 Temmuz Direnişçi-

direniş tutumu ve buna PKK bana teslimiyeti değil, direnişi öğretti" diyerek ortaya koyması, ölüm orucu direnişindeki katılımı ile adeta her bir hücrelerini bir bomba yaparak düşmanda patlatması ile Kürdistan gençliğinin öncüsü ve Kızıl Yıldızı olmuştur. Ş. Ali ÇİÇEK yoldaş hiçbir süreçte düşmanın ve işbirlikçi ihanetçilerin ülkemizde rahat yaşamalarını ve var olmalarını kabul etmemiştir. Bunu en büyük utanç kaynağı saymış ve büyük bir öfke ile mücadele etmiştir. İşte Kürdistan gençliğinin pusulası, rotası ve yönünü dönmesi gereken yer Kızıl Yıldızımız Ş. Ali ÇİÇEK gerçeğidir. Onun izinden yürüyerek, Önder APO'nun gençliğe verdiği devrim öncülüğü görevini yerine getirebiliriz. Halkımızın özlemlerine ancak bu şekilde cevap olabiliriz. Bunu gerçekleştireceğimiz inanç ve kararlılığıyla şahadetlerinin 39. yıl dönümünde öncülerimiz Kemal PİR, Hayri DURMUŞ, Akif YILMAZ ve Kızıl Yıldızımız Ali ÇİÇEK yoldaşları saygı ve minnetle anıyor, mücadelelerine ve anılarına olan bağlılığımızı yineliyoruz.

Şehîr Zîn Yezîda Tamara

Onunla Yola Çıkmak Ne Güzel!

Görevlilerle girdiğimiz uzun tartışmalar ve verdiğimiz rüşvetler sonucunda havaalanından çıkabildik. Bizi karşılamaya gelen bir kişi ve bizimle doğru dürüst konuşulmadan apar-topar arabaya bindirilişimiz. Loş ışıklı, dar yollardan geçerken, havaya sinen kokuyu ciğerlerime çekiyorum. - “Evet! Burası aynen köyüm gibi kokuyor, Kürdistan gibi kokuyor. Daha derinden alıyorum kokuyu. Önderliğin kokusunu alıyorum” Duygularımı paylaşmaya çalıştığım arkadaşlarım, ters ters yüzüme bakıyorlar; bu ne biçim özdeşleştirme diye. Ama ben mutlu bir şekilde koltuğuma yaslanıyorum ve kapatıyorum gözlerimi. Acaba nasıl bir karşılaşma olacak? Yüreğim, beynim sırayla sorguluyor beni. Ve tabii ki vicdanım. Açılan büyük kapıdan içeri girerken - “Yine okumuş bir grup rewşenbir geldi,” sözlerini duyuyorum. Bu atfın veya imanın anlamını ileride yaşayacağımız derin çelişkiler esnasında anlayacaktım. Tek bir tanıdık yüz görüyorum, ama ben başkasını arıyorum ilk girdiğim odada. Heyecan, kaygı, korku yok. Sadece adına sevinç denilen, insanı kanatlandıran bir duygu var. Tanıdık yüz soruyor: - “İlk neyi fark ettiniz inerken?” Benim cevabım hazır. Duygularımı tekrarlıyorum. Verilen yanıt şaşırtıyor beni: - “Ben de ilk o kokuyu aldım. Adına da özgürlük kokusu dedim. Senin ilk adımın oldukça anlamlı” dedi bana. Ben kanatlandım sevinçten. Bir, iki, üç ... sayıyorum günleri. Sözümü verdim, ilk eğitimde ilk eleştirimi yaptım: - “Bu ne biçim ders veriş tarzı” dedim, susturuldu. Korkum, kaygım yok. Yine de düşünmedim değil. Bir sonraki gün büyük telaş hakim ortama. - “Ne var, neler oluyor,” diye sorduğumda - “Başkan, geliyor”, yanıtı verildi. “Doğal olun arkadaşlar, neden her gününüz düzenli değil de, sadece bu gün düzenli olmaya

çalışıyorsunuz?” sorusu yine ters bakışlarla karşılaşma neden oluyor. “Yine nerede hata yaptım? Ah şu dilim!” diyorum içimden. Toplandık ve içtima düzeni. Her günümüzün beş altı kez tekrarlanan, vazgeçilmez kuralı. Kasetlerden izlerdim, TV’de görmüştüm kaç kez. Arkadaşların ön sıralarda oturmak için yarıştığını düşünmüştüm. Kendimin böyle bir yerde oturabileceğini hiç düşünmeden. Bir baktım en ön sırada, masaya yakın yerdeyim. Sükunetle bekliyoruz. Önde görünen bir arkadaş ağır ağır yürüyor. Derken ikincisi. “Hadî! Hadî!” diyorum. Ve ağır adımlarla çevresine bakına bakına gelen O’nu görüyorum. Yanımdakiler oldukça tedirgin, ben yine çok rahatım. Genele uyararak ayağa kalkıyorum. Hemen önümden geçiyor. Aramızda en fazla bir metre mesafe var ve ben o kokuyu tekrar alıyorum. İşaretiyle oturuyoruz, elimi dizlerime koymuşum herkes gibi. Belim dik duruyor, hiçbir zaman olmadığı kadar. Bakışlarımı bakışlarına dikmişim, ağzından çıkan her söz beynime nakşediliyor. “Ben köyümün yılan dolu arazisini,

“Ben de ilk o kokuyu aldım. Adına da özgürlük kokusu dedim. Senin ilk adımın oldukça anlamlı” dedi bana. Ben kanatlandım sevinçten.

tezek-gübre kokusunu özledim”, dediğinde sevinçten kanatlanıyorum. Bakışlarımla bana daha önce ters bakanları aradım. Konuşma uzadıkça, ben içinde eriyip gidiyorum. - “Eğitimleriniz zayıf geçiyor, kendinizi sorgulama gücünüz çok zayıf” derken ben yine kanatlanıyorum. O duyguyla kendimi enginine bıraktım konuşmaların. Ne bir kulaç, ne bir dalış. Beni sürüklüyor akıntı. Konu “Doğal olamıyorsunuz, biçimselsiniz”e geldiğinde kanatlanma bir yana, artık uçuyorum. Alkışlarla uğurluyoruz, ayaktayız. Sevgi ve saygı dileklerinden sonra sloganlarımızı haykırdığımızda, ellerini kaldırarak selamlıyor bizleri. Acele ile toparlanmamız isteniyor. Yemeği birlikte yiyeceğiz. Tecrübeli arkadaşlar davranışlarımız konusunda tek tek uyarıda bulunuyor. Sessizce içeriye giriyoruz. Pembe havlu omzunda, sağ ayağını sehpanın üzerine uzatmış. Selamlıyoruz ve sessizce oturuyoruz. Bakışlarım yine bakışlarına kilitlenmiş. İki üç dakika sessiz bekleyiş. Ellerim iki dizim arasında kapana sıkışmış gibi duruyor. Bakışlarını üzerimde hissettiğimde pozisyonumu değiştiriyorum. Tanışma soruları ardından, - “ Ne dersiniz Türkiye Yunanistan’a savaş açar mı?” sorusuna he-

züşten sonra - “Futbol oynamayı biliyor musun?” sorusuna hiç de mütevazı olmayan bir cevap veriyorum; - “Evet çok iyi biliyorum”. Topun ardından küçük bacaklarımla koşuyorum. Yılların tecrübesine karşı çalım yapıyorum ve üçüncü denemede topum ağlara takılıyor. Kendimden geçmiş bir halde, ellerimi havaya kaldırmış, izleyicilerden tezaruat bekliyorum. Yana dönerken nerede olduğumu hatırlıyorum. Elleri belinde, başı yana eğik bana gülümsüyor, - “Bravo heval, haydi tekrar giriş, devam et” sözleri içimi titretiyor. Mücadeleye teşvikti bu. Yenilmez gibi görünenleri yenmenin verdiği güvendi bu. Durmadan koşmaya devam ediyorum. Ayağıma yediğim tekmeyle yere serildiğimde, başucumda O’nu görüyorum. Yerde uzanmış, sersemlemiş bir halde hemen ellerimi yanlarıma indirip saygı duruşuna geçiyorum. - “Bir şeyin yok değil mi heval, sana bir şey olmasın. Dikkatli oyna. Bunlar sizi ezer geçer” sözlerine anlam veremiyorum. Benim gibi birinin olup olmaması, bu uzun soluklu yürüyüşü neden etkilesin ki! Yeniden kalkıyorum, ama binlerce şey öğrenerek. Bir oyunda bu kadar hızlı davranmam,

men karşılık veriyorum. - “Sanmıyorum, bizimle savaşta olduğundan yeni bir cephe açamaz. Osmanlı’da da bu böyleydi” diyorum. Ürkek bakışlarıyla bana bakan arkadaşlarım, sohbetin sonunu bekler durumdalar. - “Belki bir iki füze Yunanistan’a yollar” dediğinde de “Başkan bilir” diye karşılık veriyorum. Farklı bir karşılık veremeyecek kadar baskı altında hissediyorum kendimi. Büyük bir kahkaha attıktan sonra, beraberce yemeğe oturuyoruz. Hemen ardından da futbol sahasına gidiyoruz. Fakat ilk gün seyirci olarak bırakılıyorum. Bir haftayı nasıl geçirdim, bilmiyorum. Sanki hep yanımızda. Duygularımı yeni yeni tanımaya başladığım arkadaşlarla paylaşımım oldukça heyecanlı oluyor. Duygularımın, düşüncelerimin olgunlaşması gerektiğini kendime hep tekrarlıyorum. Bir hafta ardından yine kamelya, yine eleştiri ve değerlendirmeler. Heyecanın, kaygının ne olduğunu anlamaya başlıyorum. Derken, futbol sahasında mavi, üzerimde bol duran eşofmanlarımla karşısına çıkıyorum. Bir iki sü-

kaleye geçmemle sıfıra iniyor. Çünkü üç gol üst üste yiyorum. - “Erken sevdalandın kendine, bir gol attın da üç gol yemek zorunda mıydın, çık o kaleden” diyor. Yeni bir şey daha öğreniyorum; olumlulukta da, olumsuzlukta da yaşamı insana tanıtıyor. Kaçabileceğin hiçbir yerin yok. Ya gerçekten yüz yüze geleceksin, ya da en lanetli hale getirilmiş bir halkın gerçeğinde boğulup gideceksin. Derken mutfak görevliliği sırası. Kadının önderlikle diyalog ortamının en samimi yakalandığı yer. Heyecanı, korkuyu, yanlış yapma kaygısını yavaş yavaş duyumsayışım. Bu yaşama ciddi yaklaşmanın, sıradan bakış açısının değişmesinin sancıları. İlk emare, kalbimin hızla çarpması. “Ben böyle değildim, ne oluyor” sorusunu kendime sorduğum dakikalar. Her şey onu karşılamaya hazır. Çiftliğin ses ayarından, havuzun berrak suyla dolduruluşuna kadar. Bir araba sesi ve biz hazırdayız. İçeri giren güvenlikteki arkadaş. “Ne oluyor, nerede kaldı” soruları yanıtsız. Alınan bir ted-

birdir diye düşünüyorum. Kalp atışlarım tekrar dengeleniyor. Ellerim titremiyor. Bir on dakika sonra karşıındaydım. Elini tutuyorum. Bir parmak dokunuşuyla ellerimdeki nasırları fark ediyor. Ve güzel bir tebessüm beliriyor yüzünde. Eğiliyor beni öpüyor. Ardından da koşturmaca. Günlerden 30 Haziran. Oldukça heyecanlı, oldukça duygulu. Bizler hazırlıkları tamamlamaya çalışırken, gelen haberle misafirlerin beklendiği belirtiliyor. Yaptığım onca şeyin boşa gitmesine üzülüyorum. Mutfakta istemsiz hareketlerimle bir baştan bir başa volta atıyorum. Kapıda onu fark ettiğimde, taktığım önlükle saygı duruşuna geçiyorum. - "Neler yaptın" dediğinde cevap vermeme fırsat vermeden tencereye bakıyor. "Güveç ha! diyor sevinçle; "Emek ver bana. Yemeğe kalamıyorum ama yemek de ziyan olmasın" diyerek, küçük yufka ekmekleri, tencereye daldırıyor. O arada misafirlerin okula geldiği haberi geliyor. Sevinçten ağlayacak durumdayım. Tüm gün koşturdum. Ve sonucunu böyle bir ödülle alıyorum. "Ne istiyorsun?" diye sorduğunda - "Ülke, dağ" diyorum. - "Yanımızda kal" dediğinde, o heyecanıyla "Yeterlidir" diyorum. Sanki o an Ondan fiziki olarak kopmuştum. Ama O, - "Siz yeter ki bizden isteyin. Elimizden gelen her şeyi sizlere

- *"Bravo heval, haydi tekrar giriş, devam et" sözleri içimi titretiyor. Mücadeleye teşvikti bu. Yenilmez gibi görünenleri yenmenin verdiği güvendi bu.*

vermeye hazırız" dediğinde kendimi tekrar Ona yakın hissettim. Demek ki bizlerin tercihi, istemi, ihtiyaçları da soruluyor. Ve - "Tamam heval, seni o dağlara yollayacağız. Çabuk şehit düşme", diyor bana. Devrenin bitmesine iki ay kala aldığım böylesi bir güç, beni kampın en kanatlısı yapıyor. Çok sevinçliydim. Coşkumu eğitimlere, yaşama, görevlerime vererek yansıtırım. Aynı günün akşamı Zilan Arkadaş üzerine yapılan toplantı sonrası bizlere; "Zilanlaşmanız umduyla şevbaş" deyişi. Duygusallığı bir yana bırakmalıyım. Yaşadığım her an bana öğretiyor. Doğru ile yanlış ayırabiliyor, mücadeleciliğe sevk ediliyorum. Olgunlaşmaya ve en güzeli de kadın olma gerçekliğine yaklaşıyorum. Yaşanan olumsuzluklara rağmen ayakta kalabilmeyi öğreniyorum. Her şey canlı yaşıyor. Tüm hayallerden uzakta, ütopyalar her an gerçekleşecekmiş gibi geliyor insana. Artık her geliş büyük bir duygu yoğunluğuyla bekliyorum. Sırf burada bazı şeyleri ifade etmek veya en olumlu yönleriyle dile getirme kaygısından uzak, içte, duyguda, düşüncede yaşanan gerçeklerdir bunlar. Eksik olabilir ama asla abartılı değildir. Bana "Bilinç topu gibi olmalısın" dediği an, benim artık önü alınamaz yaşam coşkum arttıkça artıyor. Kanatlanmış ve uçmuştum artık. İkinci mutfakçılık görevi diğerinden çok daha farklı, çok daha öğretici geçiyor. Yönetimde çıkan zayıflıklar onu kızdırdığında; bir tavır göstergesi olarak yönetimleri görmek istemiyor. Biz de yapacağımız işlerde daha dikkatli olmamız gerektiğini biliyoruz. Çözümleme sonrasında hızla içeri dalışı, elimin, ayağımın

Her
yaşanan,
bir anı olmaktan
çok, gerçekte her an
karşılaşma ve çözümü
ona göre üretme görevini
önüme koyan birer kitap.
Açtıkça sayfaları, yeni
şeyler öğreten ve kendi
deryasına insanı
çeken bir tarih.

birbirine dolanmasına neden oluyor. Sözcü arkadaşın işaretiyle bir elimde havlu, banyonun kapısında bekliyorum. İçerideki askıda beş, O'nun omzunda bir, benim elimde bir havlu. Toplam yedi havlu. Tedirginim ama böyle yapmamız söylenmiş bir kez. Elini, yüzünü yıkadıktan sonra omzundaki havlu ile yüzünü kurularken bir yandan da çevresindeki manzarayı izliyor. Ben hala olabilecekleri bekliyorum. Mutlaka bir yorum geliştirilecek ve ben de payıma düşeni alacağım. Birden kalkan ayağını farkediyorum ve ani bir hareketle yana çekiliyorum. Benim atik davranmam hoşuna gitmiş olacak ki gülümsüyor, ama - "Sizler değerlerin nasıl yaratıldığını bilmiyorsunuz. İğneyle kuyu kazar gibi değer ürettik ve bugüne geldik. Tabi ki sizler bunun nasıl olduğunu bilmezsiniz. Heval, bir banyoda yedi havlu olur mu, bendeki yeterlidir. Bu kadar fuzuli masrafa ne gerek var ki!" deyişiyle asıl dayağı o an yemiştım. Kendini emekçi, tutumlu gören ben, tekrar yeniliyorum Onun gerçekleri karşısında. Yaşadığım yanılgıları anlamaya başlıyorum. "Benim her davranışım eğitim amaçlıydı" belirlemesini yaparken, aslında gerçeğin yakıcılığını yeni yeni kavırıyorum. Söylediklerimden çok, yaptıklarından öğrenmiş olduğumu anlamaya başlıyorum. Her yaşanan, bir anı olmaktan çok, gerçekte her an karşılaşma ve çözümü ona göre üretme görevini önüme koyan birer kitap. Açtıkça sayfaları, yeni şeyler öğreten ve kendi deryasına insanı çeken bir tarih. Vedalaşma gününün heyecanlı, buruk, mutlu yolcusuyum. - "Neler öğrendin bizden, neler aldın" diye sorduğunda - "Herşeyi, yaşamı, gerçeği ve acı olan tarihi" diyecektim ama bu, kaldırılması ağır bir yük olacaktı. "Kırılan Kürt iradesi ve tarih gerçeği" diyorum. - "İçimize yerleştirilen iblisleri doğru anla ve kendini sorumlu görüp sorunları çöz" diyor. Sözümü bu temelde verirken bana, "Altından gir köşesinden çık", dedi ve imzaladığı fotoğrafının arkasına da "Yeki bixwaze jîyana azadî, qane her tiştî bike" diye yazıyor. Ben de özgürlük yolunun yolcusu olarak, ona tüm içtenliğimle sözümü veriyorum.

Kürdistanın Kurtuluş Mücadelesi Olarak Devrimci Halk Savaşı(3)

Çiya Amed

Örgütlenerek yerel ve ulusal yönetim gücünü eline almak aynı zamanda bir öz savunmadır. Faşist soykırımcı özel savaş valilerinden, kaymakamlarından, belediyelerin işgalci kayyımlarından kendini yönetme inisiyatifini ele geçirme ilk hedeflerden olmaktadır. Sömürgeciliğin bu soykırım zorbalarını kürdistanın tüm parçalarından kovma halk içerisine onları çıkamaz hale getirmek, yeniden yönetim inisiyatifinin halkın eline geçmesi anlamına da gelecektir. Kürdistan'daki bu sömürge sistemi bu soykırımcı sistem kuklaları ve bu sömürge kurumları tarafında yürütülmekte. Bu sistemi tıkatma, sömürge kurumlarını işlemez hale getirerek yerine halkın iradesiyle yürütülen meclisler ve kominler ikame etmek, kendi kaderini yeniden ele almak anlamına da gelecektir. Bu anlamda engin bir düşman bilinci ile halkın kendini yönetme inisiyatifini alması devrimci halkın en temel görevi olmaktadır. Sömürge kurumlarını reddetmek yeni bir sistem oluşturmayı zorunlu kılacağı için bunun alternatif örgütlemesi oluşturulmalıdır. Devrimcileşmiş halkın hem savaşta hem barışta yapması gereken görevler olmak ile birlikte kürdistan devriminde savaş ve inşa iç içe yürüdüğü için adım adım inşa ve savunma beraber geliştirilmelidir. Tüm kazanım ve değerleri özgürleştirme, özgürleştirilmiş alanları savunma beraber gelişecektir. Kazanma ve kazanılanları koruma ancak bu şekilde gelişebilir. Kuşkusuz kürdistan'da topyekün bir savaş hali vardır. Faşist-soykırımcı rejim özelleşmiş savaş rejimi olarak kurulmuştur. Dolayısıyla tüm devlet kurumları birer sömürge kurumudur ve hedefleri soykırımı sonuca ulaştırmaktır. Aynı şekilde devlete bağlı tüm bürokrasi ve memurları da aynı soykırımcı hedeflerin hizmetinde çalıştırılmaktadır. Dolayısıyla düşman olgusunu sadece asker ve polisten ibaret düşünmek, devleti sadece vali ve kaymakamdan ibaret düşünmek bir gaflet olacaktır. Soykırımcı faşist tc devleti kuruluş aşamasından itibaren özel savaş devleti olarak topyekün bir savaşı esas aldı. Dolayısıyla çok geniş bir yelpazede ve çok çeşitli yöntemlerle kültürel, sosyal, siyasal, tarihsel ve elbette fiziki alanda kürt ulusunun bütün varlığı hedeflendi. İslah etme, asimile etme, yozlaştırma, modernleştirme, avrupalılaştırma, türkleştirme, araplaştırma, mankurtlaştırma ve benzeri birçok yöntem uygulandı. Yüzbinlerce kürd asimile edilsin diye iç anadoluya, türk metropollerine gönderilerek eritmeye çalışıldı. Onbinlercesi bu asimile politikası sonucunda şimdi kendisini türk sanarak türk milliyetçiliği yapıyor. Örneğin geçen günlerde bir türk televizyonunda Sivaslı bir kürt kadınının bir kürdü kürtçe konuşturmaması ardından da kürtçeye hakaret etmesi bu devlet politikasının sistem içerisindeki kürtleri bile nasıl kendisine düşman haline getirdiğini göstermektedir. Tc rejiminde kürce diline karşı geliştirilen yasal ve fiili yasaklar cumhuriyetin kuruluşuna kadar gitmektedir. Kürt şehir isimlerinin, köy isimlerinin, dağ isimlerinin yasaklanması, çocukların anaokuldan itibaren Türkleştirilmeye çalışılması, evlerde bile Kürtçenin yasaklanması bu soykırımın parçasıydı. Kürtçe konuşma yasak olduğu gibi kürtçe ait ne varsa türkleştirildi. Sadece yasaklanmadı asıl trajeci kürd kültürünün çalınması ve türkleştirilmesi oldu. Bu kültür kıyım uygulamaları devlet eliyle bir program çerçevesinde yapıldı, yapılıyor. Bu örnek-

si ve memurları da aynı soykırımcı hedeflerin hizmetinde çalıştırılmaktadır. Dolayısıyla düşman olgusunu sadece asker ve polisten ibaret düşünmek, devleti sadece vali ve kaymakamdan ibaret düşünmek bir gaflet olacaktır. Soykırımcı faşist tc devleti kuruluş aşamasından itibaren özel savaş devleti olarak topyekün bir savaşı esas aldı. Dolayısıyla çok geniş bir yelpazede ve çok çeşitli yöntemlerle kültürel, sosyal, siyasal, tarihsel ve elbette fiziki alanda kürt ulusunun bütün varlığı hedeflendi. İslah etme, asimile etme, yozlaştırma, modernleştirme, avrupalılaştırma, türkleştirme, araplaştırma, mankurtlaştırma ve benzeri birçok yöntem uygulandı. Yüzbinlerce kürd asimile edilsin diye iç anadoluya, türk metropollerine gönderilerek eritmeye çalışıldı. Onbinlercesi bu asimile politikası sonucunda şimdi kendisini türk sanarak türk milliyetçiliği yapıyor. Örneğin geçen günlerde bir türk televizyonunda Sivaslı bir kürt kadınının bir kürdü kürtçe konuşturmaması ardından da kürtçeye hakaret etmesi bu devlet politikasının sistem içerisindeki kürtleri bile nasıl kendisine düşman haline getirdiğini göstermektedir. Tc rejiminde kürce diline karşı geliştirilen yasal ve fiili yasaklar cumhuriyetin kuruluşuna kadar gitmektedir. Kürt şehir isimlerinin, köy isimlerinin, dağ isimlerinin yasaklanması, çocukların anaokuldan itibaren Türkleştirilmeye çalışılması, evlerde bile Kürtçenin yasaklanması bu soykırımın parçasıydı. Kürtçe konuşma yasak olduğu gibi kürtçe ait ne varsa türkleştirildi. Sadece yasaklanmadı asıl trajeci kürd kültürünün çalınması ve türkleştirilmesi oldu. Bu kültür kıyım uygulamaları devlet eliyle bir program çerçevesinde yapıldı, yapılıyor. Bu örnek-

lendirmeler sadece türkiyede değil Baas Rejimleri ve İran devleti tarafından da aynı şekilde uygulanmaktadır. Bu uygulamalar Aynı şekilde fiziki soykırım kadar tehlikeli ve insanlık suçudur. Kültürel yozlaştırmaların yanında kürt gençlerini uyuşturucuya bağımlı kışer haline getirmek ve uyuşturmak da bir devlet politikasıdır. Politik bilinçli öznelere olmaktan çıkarmak ve lümpenleştirme de bunun parçasıdır. Kürt kadınlarına karşı devlet memurları, asker ve polisleri tarafından bu kadar tecavüzün, tacizin kaçırma ve öldürmenin yapılması da aynı politikaların sonucudur. Her soykırımdan sonra kürt çocuklarının alınarak devlet tarafından yetiştirilmek üzere gaspedilmesi de bununla ilgilidir. Aynı zamanda haydi kızlar okula, kardelenler gibi projeler de aynı uygulamanın parçasıdır. Bunlar gibi yüzlerce faşist soykırımcı uygulama hala yürülmekte ve gün geçtikçe daha inceltirilmiş biçimlerde çeşitlendirilmektedir. Bu anlamda anlaşılması gereken devrimci halk savaşının faşizmle yaşamak durumunda olan bir halkın yaşama ve varlığını koruma biçimi olduğudur. Yüne devrimci halk savaşında düşman uygulamalarını durdurmak, politikalarını boşa çıkarmak, sömürgeciliği yenilgiye uğratmak ve uygulama hedeflerini bu bağlamda belirlemek hayati olmaktadır. Tüm bunların yanında kıyasıya mücadele ve savaş verilmekte ve günlük olarak çatışmalar yaşanmaktadır. Bu kirli savaşın bu şekilde bir arka planı olduğu için yürütülecek mücadelenin de bu çerçevede ve zengin yöntemlerle yürütülmesi gerekmektedir. Her şeyden önce de bu savaş bir öz savunma savaşıdır. O nedenle tüm kürdistan parçalarında her an bu savaşı yürütecek şekilde bir örgütlülüğe ulaşmak gerekmektedir. Bunun için de tüm bu saldırılara karşı her an savaşta olacak şekilde öz savunmada olunmalıdır. Bu bilinçle mahale mahale örgütlülüğün geliştirilmesi ve savunma komitelerinin örgütlenmesi gerekmektedir. Bu bir savaştır. Faşist rejimin polisi askeri tekniğiyle savaşıldığı gibi onun kurumları, politikaları, memurları ve tüm özel savaş uygulamalarıyla yürütülen bir savaştır. Bu savaşın bir tarafı halk diğeri tarafı da faşist soykırımcı rejimdir. O nedenle Bu savaş halk savaşı olduğu için elli silah tutan veya bu savaşta lojistikten, kuryeliğe, savaşanlara yemek hazırlayanlara kadar bir çok görevlendirme ve işbölümü yapılmalıdır. Her mahale de bu şekilde görev, her sokakta bu şekilde onlarca birim yaşlısı genci ve kadını ile örgütlülüklerini oluşturmalarıdır. Başta kuzey kürdistan olmak üzere Rojava, rojhilat, başur ve hatta yurt dışında kürtler bulundukaları tüm alanlarda bu şekilde öz savunma örgütlenmesini birim birim inşa etmelidirler. İmkanları el verenler silahlanarak silahlarını evlerinde saklayarak olası bir durumda bunları kullanacak şekilde hazırlıklı olmalarıdır. Topyekün savaş ortamında düşman saldırılarına karşı sığınaklarını yapmaktan erzaklarını depolamaya kadar kendi alan mevzilenmesinden ve düşmanın durumuna kadar keşif ve gözetlemelerini yapmalıdırlar. Çünkü kürdistan devrimi savaşın ve toplumsal insanın iç içe geliştiği bir devrim olacaktır. Her kürt yurtseveri en üst düzeyde yurtsever ölçülerle kendini donatarak, yurtsever görevlerini yerine getirerek faşizmi yenilgiye uğratacaktır. Yurtsever devrimci kürdistan halkı Kürdistan Devrimini gerçekleştirecektir. Kürdistan yurtseverlik ölçüsü; başkaları devrimi yapsın ben de onları destekliyorum değildir ve hiçbir zaman da olmamıştır. Kürdistan

Özgürlüğünü
kazanmak, soykırımı
durdurmaktan
ve yıkmaktan
geçmektedir.

yurtseverleri savaşmış, savaşçıları korumuş, sürekli bu savaşın parçası olarak rolünü oynamıştır. Bu anlamda binlerce öncü yaratmış, şehit vermiştir. Zafer döneminde ise bu yurtsever halk ölçülerini en üst düzeyde geliştirilmeli ve genelleştirilmelidir. Çünkü fedakarlık yapmadan değişiklik, mücadele etmeden barış gerçekleştirilemez. Bir halk kendi kaderini nasıl kendi ellerine alabilir. Kürdistan özgürlük savaşımında yurtsever kürdistan halkı sorumluluklarını yerine getirmek için mücadelede sorumluluk alarak yurtseverlik görevlerini yerine getirebilir. Çünkü devrimci halk savaşında savaşın öncüsü halkın kendisidir. Kürtler kendi kaderlerini kendi ellerine alacaklar ise bunun yegane yolu bu uğurda elinden gelen mücadeleyi vermek oluyor. Bir başkasının gelip kendisi için savaşmasını, mücadele etmesini beklememelidir. Ayrıca egemenler de kendiliğinden ezilenlere hiçbir zaman bir şey vermezler. Almak istenilen savaşmak ile alınabilir. Tüm dünyada özgürlüklerini, halkını, ülkesini kazanmak isteyen halklar fedakarlıkla, bedeller ödeyerek, savaşarak kazanmışlardır. Bunun en bariz örneği türklere. Yurtsuzlar olarak, savaşarak, bedel ödeyerek kendilerine başka halkların vatanını vatan ettiler. Bugün de ellerinden gidecek korkusuyla her gün onlarca ölmesine rağmen bedel ödemeye devam ediyorlar. Bu anlamda kürdistan halkının en büyük şansı profesyonel bir savaşçı gücüne yani kürdistan özgürlük gerillasına sahip olmasıdır. Devrimci halk savaşında gerillanın yenilmez iradesi ve taktikleri halkın önünü aydınlatacak ve devrime koşarken halkın devrimci mücadelesinin önünü açacaktır. Özgürlük gerillası mücadele engellerini ortadan kaldıracak ve halk savaşının öncülüğünü yapacak güçtür. Engin bir bilinçle bilinçlenmiş, kendini eğitmiş, devrimcileşmiş bir halkın yemeyeceği hiçbir güç yoktur. Bu anlamda devrimci halk savaşının tüm dinamikleri ezilenler, kadınlar, gençler, emekçiler yani kısacası tüm halk hem profesyonel hem de amatörlük düzeyde devrimci örgütlülüğünü sağlayarak mücadeleye atılmalıdır. Bu savaşta tüm kürtlerin varlığını ortadan kaldırma hedeflendiği için tüm kürtlerin de varlığını korumak için kendini bulunduğu her alanda ve yerde savunması kaçınılmazdır. Özgürlüğünü kazanmak, soykırımı durdurmaktan ve yıkmaktan geçmektedir. Karşımızda tepeden tırnağa şiddete bürünmüş bir sömürgeci ve soykırımcı rejim var. Böylesi bir durumda bu rejimi, savaşarak etkisizleştirebilir ve aşabilirsin. Devrimci Halk Savaşı onun için gündeme gelmektedir. Bu bakımdan bunda eksikliklerimizin, yetersizliklerimizin, başarısızlıklarımızın temel bir etkisi vardır bunları da acilen gidermek gerekmektedir.

Bir Bahar Gününün Hikayesi

Rengin Amargî

Her gerillanın özgürlük dağlarına katılım hikâyesi farklıdır. Her birinin aklına, yüreğine sığamayacak hayalleri, düşünceleri vardır. İşte bu hayal ve düşüncelerdir özgür Kürdistan dağlarını çekim merkezi yapan. İliklerine kadar sömürülen, özgürlüğe susamış bir halkın evlatları olarak, her birimizi dağlara çeken ortak noktamız, özgür yaşam arzusudur. Düşünce ve hayallerimizin ittifakı sonucunda çıktığımız bu yolculuk, kimine göre sıradan, kimine göre aklını yitirmişlerin baş koyduğu yol, ya da sıra dışı, gizemli ve her yüreğin cesaret gösteremeyeceği bir yol. Ama biliyoruz bizler, tarihe iz bırakan ve bırakacak yolcularız. Umut yüklü yüreklerimizle, özgür yaşama sevdamızın savaşçılarıyız. Her birimizin birde hikâyeleri vardır. PKK, Önderlikle buluşan yaşamlarımız, dağlara ayak bastığımız ilk günden son anımıza kadar birer hikâye, roman destan olur. İşte buda benim dağlarla ilk buluşma hikâyemdir. Katılmadan önce benim için gerçekleşmesi imkânsız olan özgürlük dağlarında iki yılını geride bırakırken, yeni yaşamın kokusunu taşıyan bu baharla yine dağlara yürüyen ilk adımlarımı ve ardımda bıraktıklarımın son vedayı hatırladım. Parıltılı ışıklarıyla göz kırpan güneş, ağaçların patlayan tomurcukları, gün yüzüne çıkmanın sevinciyle yeşeren otlar ve canlılık kokan hava adeta baharı müjdelere gibiydi. Takvimler baharın ilk ayı, 13 Mart 2014'ü gösteriyordu. On kişilik arkadaş grubuyla beraber bir öğrenci evindeyiz. Akşam yemekleri yeniliyor, sohbetler ediliyor ve ardından şarkılar söyleniliyor. Ben ve Azad yoldaş arkadaşları gözlemliyoruz. İçeride sigara dumanının havasına birde ayrılık havası karışıyor. Ben ve Azad yoldaş, arkadaşları bir daha görememe düşüncesiyle her sözlerini, mimik hareketlerini izliyor, taze kalacak bir anı olarak hafızamıza,

yüreğimizin sol yanına yerleştiriyoruz. Biraz da hüzün hakim bizde. Bizler özgürlük yolculuğuna çıkarken, arkadaşlarımızın ardımızda kalmasının verdiği hüznle iç çekiyor, sonra gizliden birbirimizle bakışıp; "kendi kararları, yapacak bir şey yok" diyerek susuyor, onları izlemeye devam ediyoruz. Odada bulunan birçok arkadaşın saatler sonra yolculuğumuzdan haberlerinin olması sonucu ortamı buruk, gizlice odalarda dökülen gözyaşlarından şişen gözler ve hüzünlü bakışlar sarıyor. Anlam veremiyorum bu hüzne. Belki de ardımızda kalmanın hüznüdür bu. Evet, kesinlikle öyle olmalı. Anlayacağınız bizler onları bırakmanın, onlar da ardımızda kalmanın hüznünü yaşıyor. Her gerilla adayına moral yapılmaz ama bizler şanslı adaylardık. Büyük bir moralle uğurlananlardık. Neyalan söyleyeyim bizde böyle bir ortam ve uğurlama beklemiyorduk. Ş. Şoreş (Mustafa Kızılkaya) 'in bizlere sürprizi oldu. O gece herkes hünerlerini sergiledi. Saatlerce süren mordan sonra veda zamanı beklenmedik bir anda, tak yerleşiverdi odaya ve ortamın dakikalar öncesindeki havasını silip süpürdü. Ben ve Azad yoldaş, içimize sığmayan heyecanla arkadaşlardan teker teker hatırlar isterken, kulaklarına; "gözlerimizi yollarda bırakmayın ha, hemen gelin" demeyi de

*İliklerine kadar
sömürülen, özgürlüğe
susamış bir halkın
evlatları olarak, her
birimizi dağlara çeken
ortak noktamız, özgür
yaşam arzusudur.*

unutmuyoruz. Gerçektende gözlerimizi yollarda bırakmayarak içlerinde Ş. Şoreş'in de olduğu 13 kişilik bir gurupla baharın son ayında dağın yolunu tuttular. Bir sabah vakti o kapıdan bir daha girmemek üzere tüm arkadaşlarımızı geride bırakarak Azad arkadaşla ıssız ve sessiz sokakta yürümeye başladık. Bu gerillaya, özgürlük dağlarına yürüyen adımlardı. İçim buruk, arkama bakmadan yürüyorum. Arkama bakarsam, sanki hayallerime kavuşamayacakmışım hissi geliyor yüreğimde, fikrimde. O yüzden yol boyunca sadece sol tarafımda doğum günü sürprizini çaktırmamak için bin takla attığım ve kandırdığım, yani bir taşla iki kuş vurduğum ve dağlara getirdiğim Azad arkadaşla konuşuyorum. Azad yoldaşın beni doğum günümde kandırdın espirisi, yolculuğumuza komik bir boyut kazandırdı. Seçili sözcükler çıkıyor ağızımızdan. Tam anlamıyla konuşamıyoruz. Birazda korku var bizde. Sanki birileri bizleri bu yoldan döndürmek için peşimize takılmış. Bizleri yolumuzdan alıkoyacaklar gibi tuhaf bir duyguyla, dört gözle etrafımızı gözlüyoruz. Hiçbir eksiklik yaşanmadan ilk noktamıza varıyoruz. Birkaç gün beklediğimiz noktadan nihayet beş kişilik bir arkadaş gurubuyla yola çıkıyoruz. Hiç birimiz bir birini tanımıyor. Ama hepimiz sanki yıllardır tanıştırmışız gibi sıcak sohbetler geliştiriyoruz. Gerillanın yoldaşlığı bu olsa gerek. Her şey gizli yapılıyor. Örgütlü mü desem? Evet, bu daha iyi olur. Olan bitenden habersiziz. Sadece arkadaşların gelip bizleri alacağını biliyoruz. Ama kim bu arkadaşlar, nereden alacaklar ve nereye gideceğimiz hakkında bir bilgimiz yok. Karanlığın çöktüğü bir saatte karşıdan birileri geliyor. Arabanın arkasından net göremiyoruz kimler olduğunu. Camdan iyice bakınca, karşıdan gelenlerin gerilla olduğunu anlıyoruz. İçerisinde bulunduğumuz arabanın kapısı kapalı olduğu için dışarı çıkamıyoruz. O an ki ruh halimizi, ağızımızdan çıkan sözcükleri söylemek... Bende kalsın komik duruma düşeceğim. Kapıyı tekmeliyoruz ve; "açın bizde gerillaları görmek

Gerillayı ilk gördüğüm
heyecanla, dağlara ilk ayak
bastığım coşku ve yoldaşlarımın
hoş geldiniz cümlesinin
tılsımıyla, baharı ilk defa
dağlarda geçirecek olan tüm
gerillalara ben de "hoş geldiniz"
diyorum.

istiyoruz" diyoruz. Heyecandan ikimizde bayılmak üzereyiz. İlk defa gerilla görmek, yaşamımız boyunca kurduğumuz bir hayal... Gerçekleşen bir hayal... O an dağlara, gerillaya geldiğimize inanmıyoruz. Bizler kapıyı tekmelerken, bağırıp çağırırken birden kapı açılıyor. Oda ne! Karşımda bir gerilla. Karşımda gördüğüm gerillanın gerçek olduğuna inanmamış olsam gerek istem dışı; "Aaaaa siz gerçek misiniz?" sözcükleri dökülüyor dudaklarımdan. Bir kaç dakika sonra adının Hebun olduğunu öğrendiğim gerilla, sakın bir şekilde gülerek; "İn in, gerçeğiz biz" diyor. Biz arabadan iniyor ve üç gerilla arkadaşla kucaklaşıyoruz. Gerilla Egit, Hebun ve Özgür sıcak bir gülümsemeyle; "hoş geldiniz" diyorlar. Hoş geldin sözü kulağıma hiç bu kadar anlamlı ve güzel gelmemişti. Hoş geldiğimiz, yıllardır özlemini çektiğimiz dağlardı. İnanamıyorduk ama gerçekten de bir bahar günü dağlardaydık. Özlemini duyduğumuz gerilladaydık ve artık gerillaydık. Ülkemizin, halkımızın özgürlük umudu olan gerillaydık. Partimizin, önderliğimizin fedai militanıydık. İlk Newroz'u kutladığımız dağlarda H Cuma'nın neden "dağlarda Newroz bir başka kutlanılır" dediğini daha iyi anlıyorduk. Hele birde baharda gerillaysan o zaman şansına söyleyecek laf yok. Evet, bizler şanslıydık ve bahar gerillalarıydık. Canlılığın, yeni yaşamın getirdiği baharla, bizlerde gerillayla birleşerek yeni bir yaşama kavuşup can bulduk. Şimdi bu bahar, özgür dağlara gelen gerillalar olacak elbet. Gerillayı ilk gördüğüm heyecanla, dağlara ilk ayak bastığım coşku ve yoldaşlarımın hoş geldiniz cümlesinin tılsımıyla, baharı ilk defa dağlarda geçirecek olan tüm gerillalara ben de "hoş geldiniz" diyorum.

Heval Davut Karasu ku şahidiya berxwedana Zindana Amedê kiriye û di berxwedanêde cih girtiye ji kovara me re qala jiyan, berxwedan û têkoşîna pêşengên 14 ê Tîrmehê û Şehîd Elî Çîçek kir.

Hûn wek rêhevalekî şahidê jiyan û têkoşîna Şehîd Elî Çîçek ku sembola ciwantiyê ye dikarin ji mere qala jiyan, kesayet û têkoşîna wî bikin. Elî Çîçek xwedî ruh, kesayet, îrade û têkoşîneke çawa bû ?

Davut Karasu

Li ser şهادeta heval Elî çîçek re 39 sal derbasbû. Ez dikarim bêjim kî ez gelek bextewarim, ser bilindim ku min hevalekî wek heval Elî Çîçek demeke kurtbe jî min nas kir û min pêre hevaltî kir. Heval Elî Çîçek bi jiyana xwe, bi çalakiya xwe, bi girêdanbûna xwe ya şoreşgerî, bi hevaltî bi hemî tiştên xwe bû nûmûne. jibo me di jiyana xwe de bû pêşeng. Min heval Elî Çîçek di dawiya sala 1980 an de piştî 12 ê îlonê li zindana Amedê di koguşa 29 an kata 3 yan D blok de naskir. Di wê koguşê de nêzî 97 hevalan hebû. Heval Akîf Yilmaz û Vedat Aydın jî hebûn û ev pêşengên me ne- Heval Elî Çîçek de ew enerjiya ciwantiyê pir zêdebû û di cihê xwe de ne disekînî. Heval ELÎ Çîçek ji Ruha/ Hîlwanê bû. Dema ku hat girtin jî 18 salî bû. Heval Elî Çîçek berpirsiyarê me yê jiyanê bû. jiber ku berpirsiyarê komuna mebû. Her tiştê me li gel heval Elî Çîçek kom dibû. Wî jî li gor pêwîstiyên hevalan di jiyanê de tanzîm dikir. Di heman demê de berpirsiyarê meyê têkilîyan bû. Eleqetên ku bihatana pêşxistin, dan û standin hemî di bin berpirsiyartiya heval Elî Çîçek de dihatin kirin. Ruxmî ku temenê xwe ewqas piçûk bû jî li gel vî berpirsiyartiyên xwe gelekî mezin bûn. Heval Elî Çîçek bi taybetmendiyan xwe, di jiyana xwe û

nêzîkatiyên xwe de bi hemû aliyên xwe ve şoreşger bû. Belkî wek hinek hevalên din jî aliyê zanebûnê ve zêde kûr nebibû lêbelê bi qasî ku fêhm dikir ew bi temamî derbasê jiyanê dikir û di jiyanê de jî jinûve diafirand. Piştî destpêka sala 1981 an di destpêka rojîya mirinê de em bi hev re derbasê hucreyan bûn. Di refê 35 û refê 36 an de em demekî ligel hevdu man. Min di wirde jî ew jinêz ve naskir. Heval Elî Çîçek hemî çalakîyan ku li aliyê Ruhayê, Hîlwanê yên li beramberî ajan, bermaberî polîs û beramberî ew eşîretên li dijî rêxistinê rabûne û dixwazin rêxistinê tine bikin li kuderê dibe bila bile Hevalê Elî Çîçek di van çalakîyan de li pêş bû. Li kuderê çalakî hebûn heval Elî çîçek liwir bû û her di pêşdebû. Li kuderê germahî û rîsk û xeterî hebûya heval Elî Çîçek liwir bû. hevalekî her tim di rewşa êrîşêde bû tu carî xwe tenê di rewşa parastinê de nedihîşt. Angi di cihê xwe de sekî nandin ligel wî tinebû. jiber vê yekê mirov dikare bêje tim jiyanê herikbar û afrîner jiyan dikir û dida çekirin. Heval ELÎ Çîçek hez kiriyê hemî hevalan bû. Demekî li gel hevalê Kemal Pîr mabû û gelek ji wî tesîr bibû. Di heman demê de hezkirina heval Kemal Pîr jî qezenç kiribû. Di îşkenceyê de berxwedaniyê de hevalê Elî çîçek pêşentî dikir. Li Urfayê di dema çalakîyekê de bi polîsan re ket şer, di dema şer de fîşekê wî diqede paşde vedikişê û dikeve kolaneke ku rê lê tineye dema ku dixwaze xwe ji duwarde bavêje jiber ku duwar bilinde di

Li ser şhadeta heval Elî Çîçek re 39 sal derbas-bû. Ez dikarim bêjim kî ez gelek bextewarim, ser bilindim ku min hevalekî wek heval Elî Çîçek demeke kurtbe jî min nas kir û min pêre hevaltî kir. Heval Elî Çîçek bi jiyana xwe, bi çalakiya xwe, bi girêdanbûna xwe ya şoreşgerî, bi hevaltî bi hemî tiştên xwe bû nûmûne. Jibo me di jiyana xwe de bû pêşeng. Min heval Elî Çîçek di dawiya sala 1980 an de piştî 12 ê îlonê li zindana Amedê di koguşa 29 an kata 3 yan D blok de naskir. Di wê koguşê de nêzî 97 hevalan hebû. Heval Akîf Yilmaz û Vedat Aydın jî hebûn û ev pêşengên me ne. Heval Elî Çîçek de ew enerjiya ciwantiyê pir zêdebû û di cihê xwe de ne disekinî.

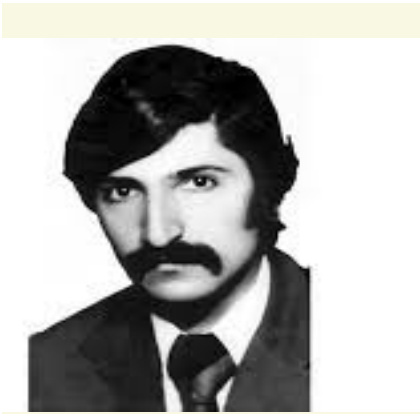
Elî Çîçek bi temenê xwe yê ciwan di zindanê de xwedî helwest û sekneke çawa bû, jî rojiya mirinê re pêşengtiyeke çawa dikir û sirra çavkaniya hêz û îradeya xwe çi bû?

Heval Elî Çîçek di zindanê de koguşa 35 an de heya dawiyê berxwedan kir. Tu carî li hember dijmin tewîz nedida. piştî ku hevalên pêşeng wek biryarên giştî girtin, wê demê hevalê Elî Çîçek ligel hevalê Kemal Pîr, Xeyrî Durmuş, Mazlûm Dogan hereket kir. Heval Elî Çîçek bi van hevalan û giştî hevaltiyê ve pir girêdayî bû. Dema ku kêmasiyên xwe yên fikrî û nebesiyên xwe derdiketin û ferq dikir hertim xwe bi van hevalan digirt, biwan re dida temam kirin û bi wan re dimeşîya. Jiber vê yekê di her biryar û sekina van hevalên pêşeng de bi wan re disekinî. Jiber vê yekê jî di berxwedana xwe de terzê heval Xeyrî Dûrmûş, Mazlûm Dogan, Kemal Pîr dida meşandin. Terzê ku digot "berxwedan jiyane, teslîmiyet dibe îxanetê berxwedan dibe serkeftinê, em jiyane biqasî di oxra wî de xwe feda bikin hez dikin" jî xwe re esas digirt. Jiber vê yekê heval Elî Çîçek bixwe serî heya dawî jîyan bû. Sembola jiyane bû. Yek ji tiştên herî zêde jî em behs bikin ew helwesta wî ya ketina rojiya mirinê ye. Dema ku biryara ro-

ew înfaz kir." behsa gelek çalakiyên bi vê şeklê dike û hemûyan digire liser xwe. Dibe jê: "Kesên ku niha livir bi min re tên dadgeh kirin eleqeya wan bi vê nûyerê re nîne. Min kiriye û ez jî bo vî poşman jî nînim. Ez weke eskerekî PKK, wekî neferekî PKK vî gavê jî telîmat were ezê dîsa bikim. Di kîtaba PKK ê de tucarî teslîmiyet neyê nivîsandin. PKK tim û daîm berxwedan nîşanê me daye. Ez jî ligel hevalê Xeyrî Dûrmûş û Kemal Pîr bê yî şert dikevime rojiya mirinê." Bi vî rengê derbasê cihê xwe dibe. Çima Elî Çîçek ew çalakiyên ku dibin ewqas îşkenceyê de qebûl nekir di mehkemê de hemî anî liser ziman. Sedema wî çibû. Di heval Elî Çîçek de bi qasî serê derziyê jî dudilî nîne eme eger hebe jî beriya bikeve rojiya mirinê wî jî ji holê radike. Yanî her tiştê ku nîşaneyê vegere ne ji binîve dirûxîne û dişewitîne. Ango ewqas çalakiyên ku hatine kirin îlan kirina wan jibo îdama wî têr dike û zêdeye jî. Jixwe ew kes jî hemû ajanên mîta tirkên û endamên wan in. Yanî bi her tiştê xwe ve dikeve vê çalakiyê. Dema ku hevalê Elî Çîçek biçe karekî, biçe çalakiyekî bi qasî serê derziyekî jî di xwe de tereddût nahêle. Bi vî rengê jî kete rojiya mirinê.

Hûn dikarin jî mere hinek qala bîranên xwe yên bi Elî Çîçek û pêşengên Berxwedaniya 14 Tîrmehê re bikin?

Ez weke bîranî dikarin hinek tiştan bînim ziman. Em di koguşa 29 emîn de destpêka 1981 an ketine rojiya mirinê çend rojên destpêkê derbasbûn. Tabî me nîzanibû ewê çiqas dem bajo. Hevalan gotin cîddiyeta rojiya mirinê bi vê şeklê nayê fêhm kirin. Bila hevalek jî me wek ku jî ser hişê xwe çûye bide nîşan em wisa vî rewşê bixin rojev. Hevalê Elî Çîçek çû xwe liber derî avête erdê. Bangê gardiyan kirin ku kesek liser hişê xwe çûye. Grdiyan bi yekê din ve hatin ew kişandin

heval Xeyrî Durmuş dibêje "Em ji bo dewayekê jîyan dikin, eger em nikaribin dewaya xwe biparêzin wê demê maneya me ya jîyan kirinê jî nîne."

jiya mirinê destpê dike ew bixwe jî di mehkemê de ye. Dema ku destpêkê heval Xeyrî Durmuş dibêje "Em ji bo dewayekê jîyan dikin, eger em nikaribin dewaya xwe biparêzin wê demê maneya me ya jîyan kirinê jî nîne." wisa dest bi rojiya mirinê dike. Heval Kemal Pîr jî ji cihê xwe radibe û dibêje ez jî dest bi rojiya mirinê dikim. Dema ku heval Elî Çîçek dixwaze bi axive dadgeh naxwaze mafê xafînê bidê jê dipirse ku tê çi bêjê Ew jî dibêje ez dixwazim liser hinek kiryarên xwe bi axivim. Dema ku heval Elî vî gotinê dike mehkeme difikire ku ewê hinek tiştan îtîraf bike kêfa wan jî rewşê tê û mafê axaftinê didin. Elî Çîçek tê derbas dibe mîkrofonê digire. Behsa hinek çalakiyên ku wî bixwe kirine dike. Dibe jê "Ez çûm cihê bazarê kesek li wir min ew înfaz kir. Filan mektebê filan mamoste hebû ajantî dikir min

ber devê derî. Mijîl dibn avê lê dikin didkin nakên bi ser xwe ve nayê. Yek ji wan gardiyanan dema binê lingê heval Elî Çîçek xurand heval Elî ÇÎÇEK yekser rabû ser xwe kenîya û derbasê hundûr bû. Tevê heval Elî ÇÎÇEK gelek hevalên wê demê jî bi temen ciwanbûn. Wisa kesê temenê zêde pir tinebû. Dema haval Mazlûm Dogan giha şhadê 27 salî bû. Hevalê kû hindekî bi emrê xwe jî hevalên din mezintir hevalê Kemal Pîr bû. Jiber wî yekê hevalan bi henekî jê re carna digotin îxtîyar. Jixwe paşnavê wî jî Pîr bû. Wek hinek hevalan caran wisa digotin lê dinav hevalande li hember van hevalên pêşeng hurmet û heskirinek pir mezin hebû. Heval Elî Çîçek di rojiya mirinê deye. Gelek heval jî ku moral bigirin bang li heval Elî Çîçek dikirin. Rewşa wî dipirsîn. Heval Elî Çîçek pir kêfxweşe kêf kêfa wî ye.

Jiber ku ketiye çalakîyê. Ew nêzî salek û nîve hiç çalakî nekiriye sebra wî nayê. Jiber ku ketiye rojiya mirinê ji kêfa difire û li cihê xwe nasekine. Jiber vê jî hevalê Xeyrî Drmuş Jibo hevalê Elî Çîçek di rojiya mirinê de ev tespît kir û got: " Elî Çîçek stêrka sor a partiya me ye. Her tiştê baş ku mirov ji bo Elî Çîçek bibêje heq dike."

Îrade, sekin, helwet û ruhê ku di zindana Amedê de hatiye nîşandan de hûn dikarin nêrînên xwe yên di derbarê jiyan, mirin, binkeftin û serkeftinê de ji mere parve bikin ?

Hevalê Xeyrî Dûrmûş di cîhanê de însanek herî zêde îşkence dîtiye. Lê heval Xeyrî di îşkenceyê de tu carî negotiye "Of" yek peyvek nedaye dijmin. Jiyana herî zor û zehmet kişandiye. Terzê çalakiya mirinê ya herî zor ji xwe re hilbijartîye. Deqe deqe roj bi roj di rojiya mirinê de diheleji di wê demê de jî dibêje "Liser kevirê qebra min binivsinin deyîndare." Însanê ku vî gotinê bike însanekî gelekî mezin e. Heval Xeyrî xwe deyîndarê Kurdistanê dibîne, deyîndarê Şoreşê dibîne ama ji bo heval Elî Çîçek jî dibêje "her tiştê baş ku mirov jibo Elî Çîçek bêje heq dike." Heval Elî Çîçek di rojiya mirinê de piştî Heval Kemal PÎR, Xeyrî Durmuş, Akîf Yılmaz şehîd dikeve. Di 17 ê Îlonê de giha şehadetê. Di esasê xwe de giha jiyanê. Divê tu carî em vê jibîr nekin. Pêşengên rojiya mirinê

bê mirinî. Eger tu rê li pêşiya heqîqeta jiyanê vekî, pêşiya gel vekî, li pêşiya însaniyetê rê vekî û tu bixwe bibî rê; tu bibî rêberê vê rêyê di wê derê de mirin nîne. Di wê derê de jiyan heye, serkeftin heye. Çalakiya sembola me Ciwantiyê heval Elî Çîçek vî îfade dike.

Herkes zû bi zû nabe simbol. Kî dibe simbol?

Kêsên ku diafirînin, yên ku dibin rêberê jiyanê, yên ku ji kesên rêya xwe şaş kirine re dibin ronahî dibin simbol. Simbol ew kesin ku mirov dixwazin di jiyanê de xwe bigîhînin.

ku di 14 Tîrmehê de hatiye destpêkirin bûne pêşengê roja şerefa netewî. Heval Xeyrî Durmuş dema ku biryara vê rojiya mirinê distîne dizane ku ew jiyan nû dide afirandin. Jiber vê yekê peyva mirinê ku di rojiya mirinê de derbas dibe ji bo wan hevalan belkî bibe wek heqaret. Jiber vê yekê jî eger mirov bêje rojiya jiyanê dibeku hîn zêdetir di cihê xwe debê. Ji ber ku mevziya vê çalakîyê de yê ku herî dawiyê gihaşt jiyan xwe ya heqîqetê hevalê Elî Çîçek e. Dijmin li hember vê rojê û li hember vê îradeyê çong daniye erdê. Dijmin ji aliyê îradeyê ve şikest. Îradeya van hevalan bi serket. Di şerde qezenç kirin. Heval Kemal Pîr, Xeyrî Durmuş, Akîf Yılmaz û Elî Çîçek di çepheyê de serketin. Cihê ku tu îradeya dijmin bişkînî û îradeya te biserkeve di wêderê de mirin nîne. Jixwe mirin tiştêkî fîzîkî nîne. Mirin bi rengekî din berdewam kirina jiyanê ye. Eger tu jiyanê biafirînî

Elî Çîçek bi sekin, îrade û jiyan xwe ve ji bo nasnameya ciwantiyê çi îfade dike? Di mijara rast jiyanî kirin û şopandina xeta Elî Çîçek de erkên ciwanan çine û di vê mijarê de bangawaziyên we yên ji bo ciwanan çi ne?

Elî Çîçek çitaya ciwana ye. Yanî pîvane. Di aliyê jiyanê de tê xwe bigîhîniyê, di aliyê şexsiyetê de tê xwe bigîhîniyê, di aliyê herikbariyê de, aliyê biryardariyê, ji aliyê hedefê de, ji aliyê îradeyê de tê xwe bigîhîni Elî Çîçek. Elî Çîçek îradeya dijmin şikandiye û li hember wî îradeya gel bi ser xistiye. Elî Çîçek serkeftine. Eger ku tu biser bixî tê bibî hevalê Elî Çîçek. Tu yê kengî serkeftinê dest bixî. Di jiyanê de bixî destê xwe, li hember dijmin di çalakiyan de ser-

keftinê tu dixî destê xwe. Dema ku tu çongê dijmin bicirîfînî tu wê demê dibî hevalê Elî Çîçek. Yê ku Esad Oktay ji zindanê amadê rev bi rev da revandin ev bû. Ê ku siyaseta dewleta tirk a ku sond xwariye ku dibêje "Di zindana Amadê de careke din ev serhildana kurdan ku hatiye çêkirin ezê biqedînim û ezê wan bikim xayînê welat" wî ev siyaseta dijmin vala derxistiye û zindana amedê xistiye akademiya Mazlûm Dogan, Kemal Pîr, Akîf Yilmaz, Xeyrî Durmuş û Elî Çîçek eve. Serkeftin eve. Hedefa dijmin vala derxistin, hedefa xwe serxistine. Eger ku em îro liser Şopa Elî Çîçek dimeşin û bi rastî jî em dixwazin bi Elî Çîçek re hevaltiyê bikin şertê vî hene. Emê di serkeftinê de kîlît bibin. Emê di îradeyê de xwe ewqas xurt bikin ku em îradeya dijmin bişkînin. Emê pêşentiyê bikin, pêşengtiya gel. Di vê rêya ku Elî Çîçek vekiriye de emê ji gel re pêşengtiyê bikin, rêxistin bikin û bi xwe re bidin meşandin. Heke na wisa jiyanek basît, ji rêzê, bi jiyanek ku îro pênc

e. Bi qasî serê derziyê jî tereddûte hebe divê tu wî jî bikujî û wisa bimeşî. Bangawaziya me ji bo hemî Ciwanan eve. Elî Çîçek di 16, 18 saliya xwe de bi dijmin re dest bi şer kir û bû tirsê dilê dijmin. Mintiqaya ku havalê Elî Çîçek lê çalakî kiriye buye weke melkemokê (Kabus) dijmin. Dema ku şehîd ket nû gihast 20 saliya xwe. Jiyanê xwe ya di nava partiyê de 3 an jî 4 sal bû. Lêbelê dunyayek ava kir, soreş ava kir. Însaniyet xuluqand di hundurê çar salan de. Emê bi hevalê Elî Çîçek re hevaltiyê bikin, nekin? Emê liser şopa wî bimeşin, nemeşin? Emê ciddî nêzik bibin an na? Tereddutek biçûk, bê ciddîyetî mirov ji hedefê dûr dixê. Mirovan ji jiyana şehîdan a bi rûmet dûr dixê. Ciwan pêşengê însaniyetê ne. Ne ku tenê pêşengê welatêkî ne. Em rola wan biçûk bibînin ne raste. Ciwan û jinên ciwan pêşengin. Eger ku vê mezinahiyê di xwe de çênekin, li gora hedefên pêşiya xwe mezinahiyê di xwe çênekin, mezinahiya pêşengitiyê di xwe de çênekin ewê bikevin xwarê. Mezin nabin. Em dikarin vî wek

Li hember dijmin di çalakiyan de serkeftinê tu dixî destê xwe. Dema ku tu çongê dijmin bicirîfînî tu wê demê dibî hevalê Elî Çîçek. Yê ku Esad Oktay ji zindanê amadê rev bi rev da revandin ev bû.

hezar sal ku li hember te şer dike li hember pergalê bi vê şêlê wisa bi jiyanek basît û jirêzê şer kirin û serkeftin mumkun nîne. Bi terzê heval Xeyrî Durmuş, Kemal Pîr, Akîf Yilmaz, Mazlûm Dogan û Elî Çîçek bi serbikevî. Tu yî hemû keştiyên xwe bişewitî, pirên xwe hilweşî. Tu yê bi şoreşê û bi Elî Çîçek re bibî yek. Encax bi wî rengê dikarî dijmin bişkî. Di rojiya mirinê de tu hedefa dijmin perçe perçe dikî, îradeya wî bin dixî û siyaseta wî belav dikî. Tu di hucreyan de nîne dest û lingê te girêdayî nîne kî tu dikarî serkeftinê bidest bixî, ama bi îradeya Elî Çîçek, b, ruhe wî dikarî biser bixî. Ev hedefên me ne. Eger emê bi rastî jî xwe di hedefê de kîlît bikin hedef eve û kîlît jî terzê heval Elî Çîçek

şahidekî ku bi Elî Çîçek re maye, demeke kurt be jî hinekî hevalê Elî Çîçek naskiriye, bi korî û topalî be jî hinekî hevaltiya Elî Çîçek kiriye wek şahidekî daxwaziya min ji hemî hevalan, ji hemî ciwanên keş û xort eve ku em li pey hevalê Elî Çîçek bimeşin. Em heval Elî Çîçek bigîhîjin xeyala wî. Em jî ligel wî ber bi xeyalên wî ve bimeşin. Di vê roja şerefa netewî de em jî bigîhîjên wê mezinahiyê. Hemî ciwan vê mezinahiyê heq dikin û layîqê wê mezinahiyê ne. Li ser vî esasê ez ji bo hemî ciwanan wek xort û jin di rêka hevalê Elî Çîçek û di pêşentiya însaniyetê de careke din serkeftinê dixwazim û exlaq û hurmetê xwe pêşkeşî wan şehîdan û pêşkeşî yên ku di rêya wan de dimeşin dikim.

Li Dijî Çîrokên Şêran Dîroka Berxwedêran jî Heye û Ev Dîrok Li Benda Nivîsandinê ye.

Serhildan Zeyneb Garzan

Dîrok li ser du xalan de xwe şênber dike. Ji vana yek dîroka serdestane ya din jî dîroka berxwedêran e. Ya ku xwe serwer kiriye dîroka serdestan ango ya dewletparêz e. Ev dîrok xwe li ser zilamsalarî, deshilatdarî û derewên şaristanî û modernîteya heyî dide avakirin. Armanc jî qirêj kirina mêjiyê mirovahiyê ye. Serwerkirina jiyana derewîn e. Li dijî vê, dîroka berxwedêr ango bindestan nivîsandin erkeke dîrokî ye. Rêbertî dibêje “Heta ku xezal dîroka xwe nenivîsin dê şêr çîrokên xwe yên qehremantiyê vebêjin.” Li dijî çîrokên şêran dîroka berxwedêran jî heye û ev dîrok benda nivîsandinê

Hafse Hanê Naqîp

Jineke Kurd ku dixwaze mafê Kurdan biparêze û tevkarîyê bide têkoşîna azadiya neteweyî Hafse Hanê ye. Ew di sala 1891 de li Silêmaniyê ji dayik dibe. Ew keça Şêx Marûf Hefîd e. Ew di temenek pir ciwan de dilxwaz e ku fêr bibe. Ew dotmama Şêx Mehmûd Barzencî û hevsera birayê wî ye. Hafse Hanê di qada civakî de rêvebera jinan e. Di welatparêziya Kurd de, ne tenê jin her weha

ye. Di dîroka hemû gelan de kesên ku tên zanîn ango navdar hene. Ev kes carinan wek zane, oldar, senaatar û hwd cur bi cur derdikevin li hemberî mirov. Lê taybet dîroka gelen bindest û berxwedêr de ev kes jî bo ku wek navdar bên zanîn divê li gel wan taybetmendiyan xwe ji aliyên berxwedêr û bi rûmet jî bi xwe de bihewînin. Di vê aliye de dîroka navdarên Kurdan di heman demê de dîroka sekna bi rûmet û berxwedanê ye jî. Di vê hejmarê de kesayeta Kurd ya navdar jineke Kurd a berxwedêr e.

dîroka berxwedêr ango bindestan nivîsandin erkeke dîrokî ye. Rêbertî dibêje “Heta ku xezal dîroka xwe nenivîsin dê şêr çîrokên xwe yên qehremantiyê vebêjin.”

hemû welatparêzên Kurd jî xwedî cihek in ku ew pê serbilind in. Ew her weha humanîstek bêhempa ye. Di dîwana Hafse Hanê de hem xwendin û nivîsandin, hem exlaq û hem jî welatparêziya Kurd dihate gotin û dîwan mîna dibistanek giştî ya bilind bû. Hafse Hanê, ku heRdem lêkolînên xwe li ser jin û Kurdistanê dike û ew difikire ku qedera herduyan jî

pir dişibin hev, di sala 1930'an de nameyek vekirî li ser mafên neteweyî yên Kurdan dinivîse. Ew vê name ji Yekitiya Netewan a ku daxuyanîyê dide ku ew ji bo çareser kirina pirsgirêkên gelên wê demê û sazkirina aşîtiyê hatiye ava kirin û vê nameyê ji wan re dişîne. Ev bûyerek pir girîng e ji ber ku ew yekem peyam e ku ji aliye jinek Kurd ve gihîştîye platforma navneteweyî da ku mafên xwe bistîne û pirsgirêkê çareser bike. Bi vî awayî, wê doza azadiya gelê Kurd raya giştî ya cîhanê re ragihand. Ew Dibistana yekemîn a Jinên Kurd vedike. Bi vê yekê têr nabe, ew hewil dide ku asta xwendinê ya jinên Kurd bilind bike ji bo jinan xaniyê xwe

dike navendek xwendinê û dibistana êvarê. Hafse Hanê Naqip, ku digel xebatên xwe yên nasnameya zayendî ji hewildanên di nasnameya Kurdî de jî aciz nabe, Dema ku Komara Kurdistanê ava bû, hemû hêza xwe ji bo alîkariya vê Komara Kurd bi kar tîne. Qazî Muhammed ji bo hewildanên wê yên girîng nameyek spasîyê ji Hafse Hanê re dişîne. Piştî ku kurê apê wî Şêx Mehmûd li Derbend Bazîyan ji aliye eskerên Îngîlîz ve hat girtin, Hafse Hanê jî bi piraniya Şêxan re diçe Îranê. Hafse Hanê Naqip li vir di birçîbûn û belengaziyê de dijî. Ew di 15'ê Avrêl, a sala 1953'ê de jiyana xwe ji dest dide.

Broyê Heskê Têlî

Kesê ku çirûska serhildana Çiyayê Agirî pêxistiye Biroyê Heskê Têlî ye. Biroyê Heskê Têlî girêdayî Eşîra Celaliyan, baskê malbata Hesesoriyan e. Him li osmaniyan him jî li Dewleta Tirk re navbera wî başe. Heta ku "Plana Islahata Kurda" gihîşte wî. Piştê serhildana şêx Seîd di derheqê gelek malbat û kesayetên Kurd de biryara sirgunê hatîbû dayîn. Ji vana yek jî Biroyê heskê Têlî bû. Cendirmeyên ku ji bo sirgunkirina Bro tên, Bro ji wan re dikeve pevçûnê, hemuya dikuje û Çiyayê Agiriyê dixwe warê berxwedanê. Piştê ku çend hewildanên êrişên dewleta Tirk tên têk birin, gelek eşîr li der dora Çiyayên Agirî kom dibin û serhildan mezin dibe. Piştê serhildanê li Lubnanê Rêxistina Xoybûnê tê avakirin û Hemû rêxistinên wê demê ên Kurdan di bin sîwana xwe de kom dike û hemû kar û xebatên xwe li ser piştgiriya Serhildana Agiriyê dide avakirin. Ev rêxistin wek rêxistineke netewî di nav xwe de ji bo Femandartiya Serhildanê Îhsan Nûrî Paşa diyar dike û dişîne qada şer. Îhsan Nûrî Paşa û heyeta wî ji aliye Broyê Heskê Têlî ve bi awayekî rêzdar tên pêşwazîkirin û hemû raye û berpirsyariyên femandariyê tên teslîm kirin. Ev rewş dîroka Kurdistanê de pir kêmbare buye. Ev fedekarî jî ji aîdê Broyê Heskê Têlî ye.

Dîroka Kurdan li ser di xetan dimeşe: Îxanet û berxwedan. Navdarên Kurd ji navdariya xwe di heman demê de ji kesayetên xwe yên berxwedêr digrin.

Serhildana Agiriyê bi qehremanî, berxwedan û komkujiyên mezin ve têk diçe. Pêşengên Serhildanê piranî derbasê Îranê dibin. Lê Broyê Heskê Têlî cihê serhildanê naterikîne û li berxwe dide. Wek rexnedariyê bi qehremantiyeke mezin ve şerê gerîla ve berxwedanê didomîne. Heta ku ji aliye çeteyeke îxanetkar ên Kurd ve tê girtin û qetîl kirin. Tê gotin ku ji bo sax nekevin destê dijmin, Broyê Heskê Têlî hemû malbata xwe dikuje. Piştê ku birîndar dikeve dest ew îxanetkarê ku ew girtiye re dibije min bikuje. Îxanetkar vê xwestekê qebûl nakin lê Broyê Heskê Têlî bi awayekî wan tehrîk dike, li wan heqaret dike û xwe dide kuştin. Dîroka Kurdan li ser di xetan dimeşe: Îxanet û berxwedan. Navdarên Kurd ji navdariya xwe di heman demê de ji kesayetên xwe yên berxwedêr digrin.

Faşizme karşı ortak eylem ve mücadele tarzı nasıl olmalıdır?

Hêlin Ümit

Mücadele birliğine, ilişki ve ittifakların önemine ikna olmak ilk adımdır. Önemli olan bu ilişki ve ittifakların nasıl şekilleneceği, pratikte, yani toplumsal yaşamda ve eylemde nasıl ete kemiğe bürüneceğidir. Mücadele tarihimizden de çeşitli alanlarda oluşturulan birlik deneyimlerinden de biliyoruz ki bir çok girişim kağıt üzerinde ya da söz düzeyinde kalıyor. Özellikle devrimci sol güçler arasında yapılan ittifakların geçmişte bu şekilde yaşanmış olması günümüzde de tereddüte hatta inançsızlıklara yol açıyor. Faşist güçler, sermaye grupları ve iktidar güçleri çok sıkı ilişki ve ittifak geliştirirken birliğe en çok ihtiyaç duyan ya da duyması gereken halk güçlerinin, demokratik kesimlerin, ezilenlerin en hayati konularda bile ortak mücadeleyi geliştirememeleri geniş toplumsal kesimlerin de güvenini, inancını sarsıyor. Türk özel savaş devletinin sistematik saldırıları ve oyunları ile fazlasıyla zedelenmiş olan birleşik mücadele zemininin gelişip güçlendirilmesi her şeyden önce böyle bir duyarlılığı gerekli kılıyor. Bu ise gerçekten yüksek bir sorumluluk duygusu ile hareket etmeyi şart koşuyor. Yani Faşizmin, soykırım gerçekliğinin, saldırılarının tasfiyeyi hedeflediğinin farkında olarak 'birlik' yaratılacak mücadele başlıklarının gündemde tutmak gerekiyor. Bu başarılıldığında çeşitli konulardaki farklılıkların ikinci plana düşmesi gerçekleşebilir. Biz buna 'düşman bilinci' de diyebiliriz. Fakat dikkat edilmesi gereken husus ortak eylem ve mücadele geliştirilmek istense de birlikte hareket etmeyi hedeflediğimiz hareketlerin farklı hareketler olduğunu unutmamaktır. Herşeyimiz aynı olsaydı zaten aynı hareket içerisinde olurduk ve o zaman ittifaktan, birlikte mücadele etmekten bahsetmek de anlamsız olurdu. Sol, sosyalist, demokratik, aydın, feminist, ekolojist olsalar da ittifak güçlerimizin dünyaya bakış açıları, tarih yorumları, devlet ve iktidar yaklaşımları, kapitalizm çözümlemeleri, işçi sınıfını ele alışları, kadın özgürlük sorununa yaklaşımları aynı değildir. Öyle olmasını da beklememek gerekir. Bu güçlerle ilişki geliştirir ve ortak mücadeleyi yürütmeye çalışırken fikir tartışmaları ancak uygun koşullarda ve demokratik bir temelde yürütülebilir. Ortaklaştığımız

ilkelerle bağlı kalındığı sürece farklılıklar karşıtlaşmaya ve birbirinden kopuşa götürecek çatışmalara dönüştürülmez. Önemli olan kendimizin farkında olmaktır. Kendi ilkelerimizi bilmek, ölçülerimizi iyi tanımlamak, birlikte mücadele yürütmek istediğimiz çevrelerden farkımızı bilmek gerekir. Buna da 'kendilik bilinci' diyebiliriz. Demek faşizme karşı ortak mücadeleyi ve eylem çizgisini geliştirmeye çalışırken iki bilinci elden bırakmamalıyız. Düşman bilinci ve kendini bilmek... Birincisi bizi hedefe kilitleyecek, ortak mücadele yürüterek tüm imkanların faşizme karşı eyleme geçirilmesini sağlayacak, ikincisi benzeşmenin önüne geçerek çizgimizin öncülüğünü yaratacaktır. Mücadele birliği, faşizme karşı bir eylem birliğidir. Bu anlamda özellikle Türkiye'deki eylemsellikleri bu birlik temelinde geliştirmek gerekir. Mücadele birliği eylemi, doğru eylem çizgisi ise birliği güçlendirecektir. Bunun için örgütlü olunan her alanda birleşik mücadeleden kaçınmamak gerekir. Bu şekilde Türkiye gençliğini etkileyerek mücadeleye duyarlı hale getirmek hatta örgütleyerek mücadele eder hale getirmek mümkündür. Çünkü faşizm, milliyetçilik, ayyuka çıkan şovenizm bunu kendi hareketimiz üzerinden yapmayı çok zorlaştırmıştır. Bunun için Türkiye devrimci gençlik hareketleriyle birlikte hareket etmek gerekir. Bununla birlikte faşizme karşı mücadelenin birleşik gençlik hareketi açısından en temel sorunu sokak eylemlerini geliştirme konusunda yaşanmaktadır. Bu durumu her halde faşizmle izah edemeyiz. Faşizm var bu yüzden eylem yapamayız diyemeyiz. Bu devrimci gençliğin ruhuna da tarzına da ters olur. Hiçbir arkadaşımızın böyle düşündüğünü sanmıyoruz. Fakat içinde bulunduğumuz dönemin örgütlenme ve çalışma tarzına ulaşamadığı için zorlanma yaşanıyor. Doğru tarz yakalanır ve örgütlenme biçimi faşizmi zorlayacak düzeye ulaşırsa gençlik hareketimizin mücadele birliğine öncülük edeceği kesindir. Mücadele birliği açısından doğru eylem biçimi nedir sorusu burada devreye giriyor. Belki de en çok zorlanılan konulardan biri de budur. Bir sorunun cevabı net olmayınca pratiğinin de etkili gelişemeyeceğini bu soru karşısında da görüyoruz. Genellikle bir araya gelen güçlerin hepsinin aynı düzeyde pratiğe katılmasını bekleyen, olmayınca da geriye çekilen pratikler gözlemliyoruz. Oysa bu konu-

da da esnek, yaratıcı yaklaşımlar gösterilebilir. Önemli olan eylem çizgisinin kesintisiz uygulanması, pratiğe geçmesidir. Kim nerede örgütlüyse orada mücadele birliği adına eylem yapılabilir. Eğer 10 yapı varsa beşi bir araya gelebilir, eylem yapılabilir. Yada ikisi gelip belirlenen hedefler çerçevesinde faşizme darbe vurabilir. Bazı güçlerin siyasi alanda örgütlenmesi varsa bu alanlarda birleşerek hareket edebilir. Hemen her yapının üniversitelerde gücü vardır. Bunlar faşizmle mücadele kapsamında programlar çıkarabilir. Radikal gençler sokaklarda, mahallelerde bir araya gelebilir ve çok çeşitli düzeylerde eylemleri örgütleyebilirler. Yine eylem biçimi ve mücadele tarzı açısından belirtilecek bir husus faşizmin yaşamın her alanını iktidar ve devlet saldırısı ile yüklemesi nedeni ile direnişin çok yaygın geliştirilebileceği gerçekliğidir. Gençliğin tüm kesimleri ağır, karanlık baskı ortamı nedeni ile gerilmiştir. Fakat bu gençlik, kendisine güven verecek bir mücadele tarzını aramaktadır. Güven verecek eylem tarzı ise vuruş tarzıdır. Yani gençlik kesimleri kendi yaşamına dokunan bir tavır beklemektedir. Eylemlerin hedeflerini buna göre belirlemek, mücadeleye gençliğin ilgisini arttıracaktır. Bu anlamda mücadele birliğini geliştirirken eylemselliğe odaklanmak, yakma-yıkma eylemlerinden halk serhıldanlarına, sokak eylemliliklerinden yazılama-ya, AKP-MHP'nin sermaye grupları başta olmak üzere faşist rejimle işbirliği içinde olan herkesime yönelik eylem ve etkinliğe kadar geniş bir eylem hattı vardır.

Ortak mücadele oluşturmamanın temel sorunları nelerdir?

Ortak mücadele geliştirememede önümüze çıkan en temel sorunların başında mücadele birliğinin öneminin yeterince anlaşılmaması olduğunu belirtebiliriz. Ortak mücadelenin önemi gerektiği kadar idrak edilemeyince faşizm gibi örgütlenmiş ve zor aygıtları ile sürekli ayakta tutulan bir sisteme karşı pamuk ipliği ile birbirine bağlı oluşumlar ortaya çıkmaktadır. Bu durum sadece bizde yaşanmıyor elbette. Belki bizden daha fazla birleşik mücadele yürütmek istediğimiz diğer güçlerin yaklaşımlarında ortaya çıkabiliyor. Fakat bu gerçekliği değiştirmiyor. Basit, tali bir konu, bazen bir kavram ya da tanımlama krizlere yol açabiliyor. Oysa biri oligarşi bir tek adam diktatörlüğü diyebilir fakat faşizm faşizmdir. Oligarşide olsa, tek adam rejimi de olsa aşılması, yıkılması gerekir. Bununla kavramların önemsiz olduğunu söylemiyorum. Önemli olanın mücadelenin önüne bu farklılıkların dayatma temelinde çıkarılmaması olduğuna dikkat çekmek istiyorum. Bunun için gençlik hareketimizin yaklaşımı hem birleştiren hem de sürekli olarak eylemi başa çeken bir konumda olabilmelidir. Diğer önemli bir sorun da dar yaklaşımlar oluyor. Bu tür birlik çalışmalarında hep kendi adını, partini, siyasi eğilimini öne çıkarma yaşanır, Birlikte mücadele geriye düşer. Her örgütsel yapı kendi adına çalışma yürütmekle görevli olsa da faşizmi yıkmayı, özgürlüğü sağlamayı hedefleyen birleşik gençlik mücadelesinin bu sorunu aşmak için çaba göstermesi gerekir. Devrimci gençlik hareketimiz bu konuda gereken kapsayıcılığı gösterebilmelidir. Daha-

sı mücadele birliğini geliştirmeyi özellikle Türkiye'de görevi görebilmeli, dar yaklaşımların böyle bir çalışmayı etkilemesine kendisinden başlayarak izin vermemelidir. Her ideoloji, her siyasi anlayış kendisini örgütlemek isteyecektir. Devrimci gençlik hareketi de ideolojisi ve siyasi çizgisi yine eylem anlayışı temelinde kendisini etkili kılmak için mücadele verecektir, veriyor. Fakat bunun ilk kuralının mücadele birliğine öncülük yapmak temelinde geliştiğini biliyor. Çünkü bu birliğe devrimci gençlik hareketi, yurtsever Kürt gençliği öncülük ediyor. Bu temelde sahiplenmeyi ve geliştirmeyi başarırsa zaten temsil ettiği paradigmaya göre mücadele ediyor demektir. Bunun sonucunu da alacaktır. Son olarak birlik çalışmalarının niceliğe indirgenmemesi gerektiğini belirtmek istiyorum. Bunu çok yaygın olan bir anlayışa dikkat çekmek için vurguluyorum ki başta Türkiye sol hareketleri olmak üzere demokratik kesimlere yaklaşım sanki bu güçler hep marjinal hareketlermiş gibidir. Geline nokta da yaşadıkları zorlanmalar olsa da bu güçlerin potansiyelini bilmek gerekir. Aslında Türkiye tarihi solun tasfiye edilmesi tarihidir. Bunu gerçekleştirmek için sistematik olarak saldırı altında kalmışlardır. TC'nin bir komplo devleti olduğunu unutmayalım. M. Suphilerin Karadenizde boğdurulmasına kadar uzanan bu tarih şimdi de çok çeşitli saldırılarla devam ediyor. Yine bizimle birlikte mücadele etmek isteyen Türkiye'li devrimci, sol-sosyalist hareketler, demokratik çevrelerin başına gelmeyen kalmıyor. Bu nedenle yanımızda olanların değerini çok iyi bilmeliyiz. Türk devletinin en büyük korkusu Kürdistan'daki devrimci gelişimin Türkiye'yi etkisi altına almasıdır. Son yıllarda, özellikle 7 Haziran seçimlerinde açığa çıkan gerçeklik korkularının gerçeğe dönüşmesi idi. Bunun için paniklediler. Kürdistan'da soykırım savaşı yürütürken Türkiye'nin ellerinden kayıp gittiğini gördüler. Şimdi bunu gerçekleştirmenin zamanıdır. Önder APO bir zamanların çalkıtaşı edebiyatına şöyle cevap vermişti; 'Biz çalkıtaşı değil Türkiye'yi istiyoruz' Kürdistan gençlik hareketini bu temelde Özgürlük zamanı hamlesine katılmaya çağırıyorum. Kürt gençliği Önder APO'ya olan bağlılığını, Kürdistan ve Türkiye'de özgürlük hamlesini geliştirerek gösterecektir. Özgürlük için atan tüm genç yüreklere, kadın ve erkeklere, genç olanlara ve kalanlara yoldaşça sevgilerimi, selamlarımı ve bağlılığımı belirtiyorum.

Reşit Artos

Gençliği kuşatma ve kültürel soykırım politikalarına karşı gençliğin sorumlulukları

Toplumsallık bilinçli bir insan eylemi olduğu için, insanın toplumsallaştıkça yaptıkları toplumsal yapının ihtiyaçlarına göre olur. Demek ki toplumsallığımız güçsüzlüğümüzü giderirken, diğer yandan bizlere yeni görev ve sorumluluklar da yüklüyor. Toplumsallık hem ihtiyaçları gideriyor, hem de yeni ihtiyaçlar yaratıyor. Biz kültür derken insandan bahsediyoruz ya da insandan bahsederken de aslında insanın emeğiyle yarattıklarından bahsediyoruz. Kültür yaşam tarzıdır. O zaman bir insanı, bir grubu, bir toplumu ya da bir halkı ele alırken, bunlar kimdir sorusuna cevap, Kültürel yaratımlarına bakılarak verilmek durumundadır. Dolayısıyla biz, "Kültür ve kimlik ürünlerinin hepsi toplumsal gerçeklik içerisinde yaratılır" ilkesini benimsiyoruz. Kimlik kazanma, yaşam yaratma, değişip dönüşme ve doğa karşısında kendini var etmenin ilk koşulu toplumsal olmayı başarmaktır. Bu, kültürleşmeye başlama açısından ilk adımdır. İnsan toplumsuz, toplum insansız olmaz. Bu realite ile toplumsal değişim ve kültürel değişimi yan yana izlemek gerekecektir. Toplumsallığın nicel ve nitel değişimi maddi ve manevi kültür arasında bir dengesizliğe yol açtığında, insanlık bunu bir şekilde gidermek ister. Bugün de benzer bir durum vardır. Maddi olarak birçok olanak ve zenginlik mevcuttur. Ama manevi kültürün zayıflığı, bu zenginliğe rağmen insanlığa yaşamı dar ediyor.

Kaos var diyoruz. Önderlik paradigmasından anladığımız kadarıyla, kaos manevi olarak yaşanıyor. Bu maddi gelişimle insanlıktaki düşünce ve duygu arasında yaşanan çelişkiler toplumsal kaosa neden olmuştur. Önderliğimiz; güdüsel yaşamı en basit yaşam olarak belirtti. İnsan basit yaşamı hiçbir zaman tercih etmemiş kültürle kendisine bir kimlik kazandırmıştır. Günümüzde küresel emperyalizm güdülerini şahlandırmakla azmış bir gençlik kuşağı yaratmak istiyor. Cinselliği bir özgürlük olarak zihniyetlere yerleştirmek istiyor. En büyük sapmayı burada oluşturmak istiyor. Çünkü gençleri buradan yozlaştıracaklarını, saptıracağını biliyor. Sahte yaşam arayışlarını ve yoz hayalciliği ve toplumdan koparan bireyciliği geliştirip köksüzleştirmeye çalışmaktadır. Günümüzde Kültürel emperyalizmin etkileri çok büyük boyutta yaşanmaktadır. İnanılmaz bir Egoizm hastalığı oluşturulmaktadır. Bunlardan en güncel olanı Popüler Kültür'dür. Popüler kültür ile bireyde ben merkezli bir yaşam anlayışı bir egoizm oluşturulur. Egoizmde önemli olan hazzın peşinden koşmak, bireyci çıkarlarını düşünmek, kendini üstün görmek, odak merkezi olmak istemek ve övgü ile beslenme vardır. Bu "Kültür" böyle bir insan türünü yüceltir ve popüler kültür hastalığına götürür, ben merkezli ve empatiden yoksun toplumsal değerlerinden kopuk bir insan oluşunca ucube bir kültürsüzlük ortaya çıkıyor. Birey artık her aktivitesini bu kültürsüzlükle yalnız yapmaya ve yoz yaşamaya başlar. Bu da onu mutsuz bir ruh haline götürmektedir. Yine lümpenizmde bu kültürsüzlüğün en büyük dönem hastalığıdır. Kapitalizm lümpenizmle her alanda

cahil, yoz, sonuna kadar asimilasyona açık, içi boş, be-yinsiz bir kuşak geliştirmektedir. Şekilcilik bir yaşam bi-çimi haline getirilerek gençler üzerinde toplumun ve devrimlerin bütün değerlerine bir saldırı oluşturulmak-tadır. Yine teknik ve sanal bir kuşak yaratılarak tama-mıyla gençler toplumsal yaşamın dışına çıkartılmaya ça-lışılıyor. Öfkesini, kinini, nefretini, rahatsızlığını, redlerini bile ancak bir istigrama, twitere, facebooka ya da bir dijital alete yöneltecek kadar olsun boyutuna getirilerek sisteme yönelmesini böylece engelliyor. Ayrıca sanal dünyayı yoz ve çürümüş bir yaşam merkezine dönüştü-rülerek gençler tümünden özgür ve hakikat yaşamından koparılıyor. Sahi yaşamdan koparıp sanal haline getirili-yor. Uyuşturucu ve fuhuşla gençler üzerinden toplumu-muz değersiz, kültürsüz gösterilerek yok edilmesi gere-ken bir virüs, ayıp haline getirilmek ve gösterilmek isteniyor. Ajanlaştırma, kontralaştırma vb. yöntemlerle bir toplum kırım tamamlanmak isteniyor. Bunlar ve sa-yılabilecek binlerce politikayla gençlik üzerinden yeni bir kültür yani bir kültürsüzlük oluşturmak amaçlan-maktadır. Böyle oldu mu inkâr ve imha daha kolay ba-şarılır, Kürt toplumuna dayatılan da gençlik üzerinden daha rahat köleleştirip boyun eğdirterek itaat eder bir konuma getirilip ortadan kaldırılmak istenmektedir. Toplumsallığından ve örgütlülüğünden kopmuş, kopa-rılmış bireyi istediği gibi şekillendirmek, asimile edebil-mek ve özüne karşı kullanmak çok zor olmayacaktır. Kürdistan'da geliştirilen böyle politikalar. fuhuş ve uyuşturucuyu yaygınlaştırıp toplumda düşkünlükler ya-ratmak kültürel yozlaştırmanın önemli ayaklarından.

Kimlik kazanma, yaşam yaratma, değişip dönüşme ve doğa karşısında kendini var etmenin ilk koşulu toplumsal olmayı başarmaktır. Bu, kültürleşmeye başlama açısından ilk adımdır.

halkın yaşanan direnişten savaştan uzaklaştırılması, sis-tem çarklarına dahil edilmesini sağlamaktadır. Özel sa-vaş yöntemleri olarak özel olarak hazırlanıp yollanan özel savaş elemanlarıyla en küçük ilçelerde bile Tecavüz kültürü geliştirilmektedir. ajanlık ve işbirlikçilik bir kül-türsüzlük olarak dayatılmaktadır. Toplumsallığın dağı-tılması, bireyciliğin şahlandırılması -Tüketim ve şov top-lumunun yaratılması, kültür olmayanın kültür olarak sunulması, kendisine ait olmayanın kendisine aitmiş gibi benimsetilmesi, yerel değerlerin ve farklılıkların marjinalleştirilmesi, tek tipleştirmenin "moda" aracılı-ğıyla gizlenerek empoze edilmesi, herkese sanal bir kimlik verilmesi, sanal özgürlükle oyalanmanın sağlan-ması bir bütünen gençliği kuşatmanın özel politikaları olarak geliştirilmektedir. Bu özel savaş politikalarına doğru bir tutum almak gerekmektedir. Kültürel soykı-rımla kültürün bütün öz değerleri değişime uğratılmak-tadır. Kesinlikle kapitalist modernitenin bir kanser oldu-ğunu ve virüs olarak bulaşıp her yönüyle öldürdüğünü bilmek gerekir. Fiziki olarak da yok etmektedir. Günü-müzde intihar vakalarının inanılmaz artışı, umutsuz ve mutsuz yaşamın toplumun her alanına özellikle bütü-nen gençler üzerinde inanılmaz etkili olması bunun en

zafere yürüyen bir devrimin öncülüğünün örgüte kavuşması, kendini bilinçli ve örgütlü bir biçimde zafer kazanma çizgisinde ortaya koyması gerekir.

büyük kanıtlarıdır. Kapitalist modernitenin her şe-yini red etmek gerekir. kapitalist moderniteden kopmayı, onun ahlakından, kültüründen, ilkesinden kopmayı her Kürt gencinin hayati derecede önem-semesi ve kusarcasına red etmesi gerekir. Çünkü Kürde dayatılan kültürel soykırım sistemi, sınırlı bir gücün yaptığı bir şey değildir. Saldırıları çok kap-samlıdır, bu açıdan kültürlü olmayı günümüzde doğrudan direnişten bahsetmekle eş anlamlı hale getirmek gerekir. kültürel soykırıma karşı mücade-lenin zihniyetini, bilincini, çizgisini, tarz ve üslubu-nu oluşturmak büyük çaba, emek ve her zamankin-den fazla yoğunlaşma ve daha ciddi bir mücadele gerektirmektedir. Kesinlikle Kürt gençliği olarak bil-memiz gerekir ki örgütlü olmayanın özgürlüğü, ah-lakı olamaz. Çünkü örgütlü olmayanın iradesi ol-maz. Özgürlüğün çok önemli bir boyutu iradeyse, bu irade örgütlülükle sağlanır. Faşist güçler eger bu kadar direnişe rağmen halkımıza, değerlerimize, kültürümüze hala saldırma cürretinde bulunuyorsa Kürdistan gençlerinin örgütsüzlüğündendir. Kür-distan'da her gence düşen örgütlü özgürlük direni-şini geliştirmektir. Kültürel soykırımı aşacak, bunun karşısında başarıyla mücadele edecek bir zihniyet ve mücadele tarzını Kürdistan gençliğinin mutlaka geliştirmesi gerekir. Toplumun yarını, umudu ve mücadelenin motor gücü ve devrimin öncü gücü olması itibariyle de bu durum anlaşıldır. Kendini doğru tanımlamayan, yeterli biçimde örgütleyerek pratiğe geçiremeyen bir gencin toplumuna ve de-ğerlerine büyük bir ihanet içinde olduğu ve bunun-da toplumda en yüz kızartıcı durum olduğu bilin-melidir. Kürdistan'da her genç bu dönemin bir görevi olarak sorumluluk omuzlaması, bunun dü-şünsel yoğunluğu ve tartışmasına girmesi, pratik bir mücadele içerisine girmesi gerekir. Bunu ger-çekleştirecek gücü, enerjisi, iradesi, coşkusu ve he-yecanı da vardır. Bunların hepsi Önderliğimizin ta-rifsiz emeği ve çabası, özgürlük hareketinin ve halkımızın yürüttüğü mücadelenin ortaya çıkardığı mücadele temelinde yeni bir özgürlük kültürü ola-rak en yüksek boyuttadır. Kesinlikle Kürdistan Öz-gürlük Devrimi'ni zafere götürecek olan sürecin öncü gücü olan kürdistan gençliğinin örgütlülüğü-dür. Dolayısıyla zafere yürüyen bir devrimin öncü-lüğünün örgüte kavuşması, kendini bilinçli ve ör-gütlü bir biçimde zafer kazanma çizgisinde ortaya koyması gerekir. Elbette her şeyin başında zihniyet ve bilinç gelir. Bir bilinçlenmeye mutlaka ihtiyaç vardır. Her şeyden önce kendini doğru biçimde eğitmek ve düzeltmek gerekir. Yaratılan değerler ve tarihimiz fazlasıyla bir bilinçlenmeyi sağlayacak fırsatı sunmaktadır. Gerisi bunları doğru anlamak, ciddi ele almak, üzerinde yoğunlaşmak ve çalış-maktır.

Bawer Ceng

KÜRT Varlığının Teminatı, Gerilla

Kürt halkı tarihsel gerçeklik içerisinde birçok dönemde gelişim göstermiş tarihin önemli anlarında önemli izler bırakmıştır. Başlangıçta verimli hilal çevresinde (Bugünkü kürdistan toprakları) yer alan ve neolitik kültürünün oluşumunda bulunan bir halktır. Bu toprakların ismindende anlaşıldığı gibi (verimli hilal) birçok uygarlık tarafından saldırılara ve imhalara maruz kalmıştır. Bu kadar ciddi saldırılardan kurtulup bugünler kadar gelmesini sağlayan bir çok olgu olmuştur. En baş faktörlerden bazıları Dağlı ve zengin kültüre sahip bir halk olmasından kaynaklı bir öz savunma tarzının doğalından gelişmesidir. Yakın döneme kadar farklı kültürler ile birlikte sorunsuz yaşayan kürt halkı, Osmanlının yıkılışı ve Türkiye'nin kuruluşu ile birlikte ciddi bir varoluş tehlikesi altına girdi. Bu tehlikenin adı : Türk faşizmiydi Kürt halkının direnişlerle dolu uzun bir tarihsel geçmişi vardır. Bu direnişlerin her seferinde hilelerle, ihanetlerle, yalanlarla, katliam ve soykırımlar ile bastırılması kaçınılmaz son olarak karşımızda durmaktaydı. Bunun en son örneği 20.yy başlarında yaşandı. Emperyalizme karşı verilen savaşta kürtlerin aktif yer almasına verilen cevap Lozanda çıkan Kürtsüz ortadoğu kararı oldu. Kürtler 4 ulus devlet faşizmine terk edildi. Bu karara her ne kadar kürdistan'da isyanla cevaplar gelişse de yeterli bilinç seviyesinde olmamasından ve birlik olamamalarından kaynaklı sonuçsuz kaldı. Kürt haklı türk sömürgeciliği altında fiziki, kültürel ve ekonomik saldırılara maruz bırakıldı. İmha ve inkar politikalarının her şekli kürt halkı üzerinde denendi ve öyle bir hale getirildi ki artık kürtlük bir utanç kaynağına dönüştü. Türklük

sözleşmesi ile birlikte bütünen yaşanan imha ve inkar politikaları sonucu kürtlük artık ciddi bir sorun teşkil ediyordu. Bundan dolayı da kaçılması gereken bir olguydu. Türklük sözleşmesine direnen bir kesim vardır bu da kürtlerdir. Kürtler sözleşme dışı olduğundan kaynaklı hergün, her saat kendini denetleme altına almak zorunda kalıyor. Artık okadar rahat konuşamıyor çünkü sözleşme içindeki bir türk kadar iyi türkçe konuşamayacağını biliyor yada kısık sesle konuşuyor. İzlediği veya dinlediği şeyleri tek kaldığı anlarda bile tedirginlikle yapıyor. Sözleşme dışı olduğu için kendi duygu ve düşüncelerini ifade etmesi çok zor bir durumu ifade ediyor. Buda süreli bir ürkeklik ve siliklik geliştiriyor. Bunun somut örnekleri saymakla bitmez belki ama o döneminin kürtlüğünü tariff etmek adına küçük bir örnek verilebilir. Bir aile Kürdistan'dan Ankaraya göç ediyor aile içinde türkçeyi tek tük konuşabilen kişi babadır. Bunun sebebi de memur olmasından kaynaklıdır. Eşi ve çocukları türkçe bilmediği için hiçbir şekilde evden çıkmıyor. Komşularla dahi yüz yüze gelmekten kaçınıyor. Evde kaldıkları sürede anne evde hem kendi türkçe konuşmak için provalar yapıp kelimeler öğreniyor hemde çocuklarına öğretmeye çalışıyor. Zamanla anne türkçeyi azda olsa konuşmaya başladıktan sonra artık alışveriş yapmaya başlıyor. Daha sonraki süreçte çocuklarının "geleceğini düşündüğü" için onları bir türk gibi yetiştiriyor. Çocukların kürtlükle ilgili her sorusuna söylemine sert cevaplar veriyor. İşte bu örnekte de görüldüğü gibi kürtlük o dönem bir utanç kaynağı olarak görülüyor. Tam bu noktada sorun artık varlık meselesine dönüşmüş durumdaydı. Bu anlamda 20.yy'daki kürtlük kurtarılmadan önce var kılınması gereken bir kürtlüktü bunun içinde tedavideki yöntem çok

Önder Apo ile beraber kürt halkı ve ulusal gerçekliği ilk defa en gelişmiş bilinç seviyesini yakalamış duruma geldi.

önemliydi. Kurtuluş, özgürlük ve eşitlik gibi kavramlar ancak varoluş sorununu çözmüş varlıklar için anlam ifade ediyordu. Böylesine kritik bir aşamada kurtuluş için dar ve cılız bazı hareketlerin mücadelesinin hiçbir anlamı olmadığı somut bir gerçeklik kazanmış durumdaydı. Verilen mücadelede birçok şeyin eksik olduğu saptanmamıştı. Özellikle halk gerçekliğinin, derin çözümlemesi yapılmamıştı. Bu da verilen mücadelenin hiçbir gelişme ota çıkarmamasına yol açıyordu işte Önder APO'nun çıkışı bu anlamda bir halkın tekrardan varolma serüvenini başlatıyordu. Bu süreç 78'lerde başlayan bir süreç değildi. Onun isyanlarla kavgalarla dolu çocukluğunda başlayan bir süreçti ve birçok halk çözümlemesi bunun ışığında mayalandı. Geriye bu biriken yoğunlaşmanın güçlü

le oldukça ciddi bir gelişmeydi. Bu saptamanın sömürgeciliğin başkenti Ankara'da yapılması, devamında guruplaşma süreci ve Önderliğin uzun bir süre ideolojik, felsefik ve tarihsel araştırmaları Kürt halkının varlığını koruyabilmesi ve kurtuluşu sağlaması için gereken parti zeminini oluşturmuştur. Dünyanın hiçbir yerinde ve döneminde kendi önderine bu derece bağlı bir halk gerçekliği yaşanmamıştır. Bu fedaice bağlılığın altında yatan en temel sebep, tasfiye eşiğindeki kürt varlığını kurtarması, hatta kurtarmakla kalmayıp önemli oranda var etmesidir. Önder Apo ile beraber kürt halkı ve ulusal gerçekliği ilk defa en gelişmiş bilinç seviyesini yakalamış duruma geldi. Kürtlük bu anlamda bir utanç kaynağı olmaktan çıkıp Mazlumları, Hayrileri, Kemalleri ve Alileri yaratan, on-

bir şekilde açığa çıkması kalıyordu. Bu da "Kürdistan Sömürgeci" belirlemesidir. Önderlik bu belirlemeyi şöyle açıklıyor: 'Sömürge Kürdistan' kavramının beynimde ve yüreğimde yol açtığı titreme ve ardından baygınlık geçirmem ilk ve son bir olaydı. Gerçekten tuhaf karşılamıştım, ancak bir kavramın neden bu denli etkili olduğunu sonraki gelişmeler kanıtlayacaktı. Kürdistan ve Kürtlüğün ölüm fermanının verildiği ve en koyu biçimiyle yaşandığı dönemde Ankara'da kavramsal dirilişe hem de tek başına karar vermek, bir romana konu olabilecek denli ciddi bir çözümlemeyi gerektirir. Kürdistan halkının sömürgeciliğin pençesi altında olduğunu saptamak o günün koşulları itibari-

larla bütünleşen bir duruma yükseldi. Bu evrenin oluşumunu sağlayan büyük patlamaya benzer bir durumdu. TC faşizmi Kürt halkını o denli ezmiş ve küçültmüştü ki bu içte yaşanan bastırılmışlık önderliğin müdahalesi ile 'BİR HALK BİG-BANGINA' dönüştü. Enerjinin büyüklüğü o kadar çoktu ki kısa zamanda tüm Kürdistanı kapladı. " Sadece PKK somutunda yaşanan 40 yıllık mücadele kürtler açısından varlık sorunu için verildi bu mücadele bir anlamda Kürtler var mı yok mu sorusunu netleştirme mücadelesiydi " belirlemesiyle bu gerçekliğin yaşamsal önemine vurgu yapmıştır. PKK imha ve inkar sisteminin önüne Önderlik tarafından konulan devrimci bir hareketti ve

Kürt halkının bu topraklarda tutunmasının ve gelişmesinin tek teminatı Gerilladır. Gerilla özün savunucusudur.

bu faşizmin etkisini kırdı. Önderliğin halka ve tarihe bir miras olarak yattığı PKK hareketinin halkta bu denli karşılık bulmasının sebebi PKK'nin bir halk hareketi olması, çok önemli doğrular barındırması ve söylediğini yapan bir hareket olmasıydı. Bu da halkın mücadeleye inanmasına ve destek vermesine yol açıyordu. Hiçbir canlı için doğuşun tek başına bir yeterliliği yoktur. Önemli olan varlığın devamlılığıdır. Her canlının varlığını sürdürmesi için beslenmeye ve savunmaya ihtiyacı vardır. Bir bitki için köklerin varlığı devamlılığı ile koşulludur. Çünkü kökler hem beslenmesine hemde toprağa tutunmasını yani öz savunmasını yapmasını sağlar. Halk gerçekliğinde de bu gerçeklik gereklidir. Hiç

miş oldu. Artık halkımız türk faşizm pençesi altında ezilmeyecekti. Kendini savunacak ve hesap soracaktı. Gerilla mücadelesi kürt halkının varlık mücadelesi için hayati öneme sahiptir. Kürt halkının bu mücadele tarzı dışında hiç bir yaşam güvencesinin olmadığını tarih göstermiştir. Kürt halkının bu topraklarda tutunmasının ve gelişmesinin tek teminatı Gerilladır. Gerilla özün savunucusudur. Bitkinin kökleri bitki için ne kadar önemliyse kürt halkı için de gerillalaşma o denli önemlidir. Halkın topraklarında sağlam bir şekilde durabilmesinin yolu köklerinin -yani gerillanın- büyümesinden geçmektedir. Tarihsel anlamda kazanılmış olunan herşey gerillalaşma ile sağlanmış olması yöntemin doğru ve sonuç alıcı olduğunu göstermektedir. Faşiz-

bir güvencesi olmayan halkımız için varlığını korumak ve kendini gerçekleştirmek en büyük gereklilikti. Bu anlamda önder APO'nun halkın ordulaşması ve benliğini (özünü) savunması-koruması için bir orduya ihtiyacı olduğunu ilk partileşme dönemiden beri vurgulamıştır. Bu ihtiyacı karşılayacak güç kürdistan şartlarına göre Gerillalaşma ile sağlanabileceği belirlenmiş ve kürdistan dağlarında gerilla mücadelesini başlatmıştır. 15 Ağustos ile beraber de kürt halkına tarihsel hesap sorma şansı doğdu. Komutan Egid halkını arkasına alıp sömürgeciliğin beynine ilk kurşunu attı. O gün artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı belirlen-

min her zaman dağlarımıza saldırması da bu gerçek ile bağlantılıdır. Faşizm dağlarını kaybetmiş Kürt halkının kısa sürede imha edilebileceğini bildiğinden, bugün bile Kürdistanın her dağında büyük saldırılar gerçekleştiriyor. Bunun karşısında da kürt halkı bu topraklarda dilini ve kültürünü özgürce yaşaması için tarihin en büyük kahramanlıkları gerilla tarafından veriliyor. Kürt halkının başta gençler olmak üzere bu savaşa yaklaşımının bir varlık yokluk meselesi olarak yaklaşması ve bu temelde gerillayı büyütmesi en büyük hayati görev olarak durmaktadır.

Welatparezi Erkeki Diroki U Bingeha Civakek Azad e

Ji mirovê ewil heya niha mirovatî bi xwe enca-
ma lêgerinek dom u dirêj e. Encamên wê pêvajoya
bi jan, berhemek qedîm ya binavê civak diyari ale-
ma zindiyan kiriye. Mirov bi civakbûyina xwe bûye
mirov. Civakbûyinê de îsrar mirov gihandiye rojên
îro. Bê guman ji bo civak her zindî be û belav nebe,
çand rolek giring lîstîye. Tiştên bi navê agir, ziman,
ajal, nebat, hest, bawerî, exlaq û hwd. Wek xercên di
navbera civakêde bûne. Heman demê ji bo civak bi-

xwe parastinê de dîrok bûye mezbexaneya gelan.
Tiştên Almanan anî serê cihuyan, tiştên tirkên anî
serê filehan, kurdan u hwd. Bi vê rastiye ve girêdayi
ye. Welat, cihê insan bêyî ku serdestî, zilm, neheqî
hebe bikaribin azad û wekhev jiyan bikine ye. Piranî
raperîn û serhildanên di dîrokêde hatine nivisandin
jî bi vê diyalektîka serdestî û bindestiyê tune bike
de çebune û heta ew bextê reş tune nebe jî dê wisa
dewam bike. Berê jî welatên bindest hebûne, niha

Dibêjin, welat bo yi dijmin e
Ez saxbim qet mimkun e ?
Qurban ji wi re mergê min e.
Eşqa welat eşqa welat
Te cerg u melakê me pat.
Evdirehim Rehmî Hekkarî

kare xwe star bike jê re mekanek, warek jî her pewist
bûye. Mirovatî carna ji bo ku bibin xwedî war, carna
bikarin warê xwe biparezin û carna jî da ku warê ji
wan hatî standin cardin bistinên, her dinav hewil-
dayîna parastinekêde bûne. Ew çiroka ne ya du ne ji
ya pere, ew çîrok çiroka hemû zindiyan ya bînavber
e. Ji ber vê ye teyr û tilûr hêlînên xwe li ser latên
zagrosê yên herî bilind; mar u morî kunên xwe çend
qatan binê erdêde û mirovan şekiften xwe dinav
çiyayen herî asê de çêkirine. Her ku lêgerîn, pêwîstî
û hejmarên mirovan mezin bûn cihên jiyanê jî pêre
mezin bûn. Ji şikeftan derbasî gundan, ji gundan
derbasê herêman bun. Aniha jî xwe gihandiye pêna-
seya welatan. Bê guman di bin navê welat u welatê

jî welatên bi navê tîr mêtîr kirin û tîr dagir kirin
hene. Şewazên serdestan cuda cuda ne, an perçe
dike an li hev dixîne an li ser zilm dimeşîne an wiya
weşartî dike an jî nerm nerm dagirkeriyê pêktîne.
Armanca me vekirina dîroka dagirkerî û mêtînge-
riyê nîne. Lê welatên wek Kurdistanê de her kêliya
jiyanê dagirkeri xwe dide hiskirin û ew jî qirincokan
dide canê insan. Belê peyva Kurdistan dema ku tê
bihîstin, di her insanekê de lerizînek cuda çêdike.
Ên ku Ji bo şer dikin dema dibihîse navê wê hestên
xwe bi xwîna xwe nişan dide. Yê dijmin bandorbû-
ne jî ji tîrsa xwe zarok û eyalên xwe vedişêrin heft
quncikan. Dema dijmin dibihîse navê Kurdistan ew
jî dibêje " Ez eman nadim wan kurdan " ji ber dike

ve xeteriyê hebûna me erab, ecem û tirkên Bê welat jiyan kirina Kurdan bi salane meseleyek pir aliye; le di encamde dagirkerî heye û li hember wî jî bê navber têkoşînek her hebûye. Îro lîteratura cihanê hember kurdan suçek mezin jiyan dike. Ji ber ku aniha her neteweyek li ser navê xwe welatê xwe heye. Mînak arab/îstan, ermen/îstan rus/ya. Lê ruxmî ku ew pêvajoyên dem direj pek hatiye, Kurdan di wî ya de para xwe negirtine. Li vir armanca minaka me qêrîna bê dewlet mayînê nîne. Ji xwe sedema vê yekê hişmendiya dewletê bixwe ye. Armanç balkişandina li ser înkara welatê Kurdan Kurdistanê ye. Ji bo ku trajediya Kurd jiyan dikin, behtir bê berbiçav mînakek ji civak û zimanê kurdan were dayîn dê mijar bêhtir zêlal bibe. Wek tê zanîn ajalek bi navê morî biçuk jî xwedî pergale û ew ajal bi kedkariya xwe tê nasîn. Hetta Serokatiya me dibêje ne pêkane ku hûn moriyekî bê ked bibînin. Ew morî li ser erd ked didin û berhemên xwe jî dikişînin binê erd ango warê xwe. Ango cihê jiyana wan ya ku jê re tê gotin Mori/stan. Armanç balkeşandina tekiliya

ber ewqas teknîka hovîtiyê li çiyayên azad şewq dide cihanê, vî rastiyê wek cihê şanaziyê fam kirin û li her kuçe û kolanên Kurdistanê de belav kirin erka biçuk û mezinan yanî ya me hemûyane. Ji ber ku dîrok di kêliye de bê fam kirin bi wate dibe. Êdî Dem Dema Rêber Apo ye ku em di bin rupelên dîrokê yê tozgirtî de derxistin û ji cihanê bi şoreşa Rojava ve da nasîn, qet di dil û mêjiyên xwe de dernexînin û deynê xwe yê rumetê ye li hemberî vî bi têkoşînek mezin bidin û bi wî re welatek azad de jiyan bikin hatiye. Çavê dinyayê hemî aniha li ser me ye. Herkes jî dizane em dikarin xwe li hember hemu êrîşan biparêzin. Ji ber ku em xwedî partiyek wek PKK ne ku bê navber şereki bê eman dide meşandin. Yek armanca dagirkeriyê jî baweriya gelan şikandine. Îro heybet û asta gerillayên serdemê ji bo xwe baweriya gelê kurd, lûtkeya herî jor e. Ew keda bi salan em gihandinê vê rewşê, ji bo gelê Kurd di dîrokê da tiştêk nûye û cihê serbilindiya gel e. Êdî bi gelan re îttîfaqên stratejîk meşandin u pêşengtiya wî kirin di şexsê gelê Kurd de Rojavayê Kurdistanê zindî tê jiyan kirin. Ew rewş jî bi stratejiya me ya çaremîn ya binavê Şerê Gelê Şoreşgerî pêk hat. Belê di van kêliyên dirîokê de Şerê Gelê Şoreşgerî de mewziya xwe gir-

Belê peyva Kurdistan dema ku tê bihîstin, di her insenekê de lerizînek cuda çêdike. Ên ku Ji bo şer dikin dema dibihîse navê wê hestên xwe bi xwîna xwe nişan dide. Yê dijmin bandorbûne jî ji tirsê xwe zarok û eyalên xwe vedişêrin heft quncikan.

dinavbera navê zindî û warê wî/ê ye. Gelo welatê ku Kurd tê de jiyan dikin çima xeyala wî jî di bin betonan de li ser çiyayên Kurdistanê dixwazin bikujin ? Kê li kuderê dîtiye xeyal tînin kuştin ? Navê welatan tînin kuştin.? Kurd û kurmanç li erdnigariya kurdistanê warê Kuştinan e. Gelo her tiştê Kurdistanê dê wisa her were kuştin ? Yan jî dê heya kengî her were kuştin ? Bersiv Teoriya Gulê ya ku Serokatiya me nişandayide veşartîye. Dibêje gul xweşikê lê ji bo bikaribe xwe biparêze sitrî li xwe pêçandine. Her tiştê xweşik mecburê parastinê ye. Eger îroyin Kurdistan bi xweşikbûn û dewlemendiya xwe li ber diran gincirandina mêtîngerande be çareserî erka welatpareziyê asta herî jorîn de pêkanin e. Gava erka welatparezî baş neyê cih, di Kurdistanê de her tişt di bin pençên qirkirinê de xeteriyê de ye. Ji talan û şewata xwezayê bigire, kuştinên jin û zarokan, bê esil kirina ciwanan, tune kirina dîrok û hafizaya me dixwazin welat li berçavên me reş bikin û berê me bidin cihên cuda cuda. Li wan deran jî me bikin kole û bindestên xwe. Di vê mijarê de erka me hemiyan rast şewaz girtina xwe-welat-parastinê ye. Îro xwedî derketina zimanê xwe qewmê xwe parastin e. Her peyveke kurdî ya ji zimanê de me derkeve dibe şeqemek li ruyê dijmin dikeve. Zarokên xwe giredayî çanda xwe ya Kurdewar mezin kirin, wan bi dîroka wan ve xemilandin politikayên dijmin di qirîqê de hiştin e. Heqîqeta destan û lehengiyên ku îro di şexsê keç û xortên Kurdan de li hem-

tin erka me ya nebe nabeye. Bê guman beriya niha gel erkê xwe yê welatpareziyê bi fedakartiyek mezin pêkanî. Lê îro erka welatpareziyê Şerê Gelê Şoreşgerî de bi moral, coş û hêviya herî mezin cihê xwe girtinê ferz dike. Serokatiya me Şer, wek cejna gelên bindest binav dike. Di heman demê de Şoreşê wek berhema şerê gel diyar dike. Destkeftî û nirxên heya niha hatine ava kirin ji bo pêşerojê asoyek berfireh ji me re vedike. Aniha erka me hemûyan, bi pêşengtiya jin û ciwanan wasiyeta Ş. Reşid Serdar an ya ku digotin: " Gel û gerilla bikin yek, ne tenê dijmin siya dijmin jî em li Kurdistanê nahêlin" pêkaninê ye.

ZENDURA DİRENİŞÇİLERİ: NE OLURSA OLSUN ZAFER BİZİM OLACAK

Tüm halkımızı ve yoldaşlarımızı içten selamlıyoruz. Bilindiği gibi işgalci Türk devleti hareketimize karşı genel Medya Savunma alanlarında Zap, Metina ve Avaşin hatlarında operasyon başlatmıştır. Biz de Zendura'daki arkadaşlar olmak üzere bu direnişte yerimizi alıyoruz. Genel olarak Zap, Avaşin ve Metina'da arkadaşların yürüttüğü direniş ile işgalci Türk devleti hiçbir sonuç almamış. Düşman her türlü saldırıları bize karşı yürütüyor. Ne kadar saldırısal da hiçbir zaman irademiz kırılmayacak. Ne olursa olsun zafer bizim olacaktır ve bu inançtayız. Düşman ne kadar etkili bir şekilde bize saldırırsa da direnişimizi devam ettireceğiz. Her gün düşman psikolojik savaş yürütüp, teslimiyet çağrısı yapıyor. 35 yıldır bu partinin militanları, Önderliğin militanları hiçbir zaman teslim olmuyor ve teslimiyeti asla kabul etmiyor. Arkadaşlar ellerinden geldiği kadar eylemler yapıyorlar. Eylemler de devam ediyor. Direnişimiz daha da büyüyor. Kürdisatan halkına çağrı Buradan halkımıza da çağrıda bulunmak istiyoruz. Özellikle Başûrê Kurdistan'daki halkımız işgalci Türk devletinin Başûrê Kurdistan topraklarına karşı başlattığı işgali kabul etmemeli.

Bu operasyonlar sadece PKK ve özgürlük gerillasına karşı değildir. Bu operasyonlar tüm Kürt halkına karşı başlatılmış operasyonlardır. Başûr halkı da bunu kabul etmemeli, bu topraklar bizimdir. Bu işgale karşı ayağa kalkmalı. Bu eylemler şeklinde olur, protesto olur yani sessiz kalmamalı. Halkı korkutmak için köylere, halka saldırıyorlar. Halkın bağ ve bahçesini tarumar ediyorlar. Türk devleti köyleri boşaltmak ve bu toprakları işgal etmek için kirli bir politika yürütüyor. Başûr'daki halkımız buna karşı dikkatli olmalı ve bu savaşı sadece PKK'nin savaşı olarak görmemeli. Bu savaş sadece PKK'nin savaşı değildir, bu savaş tüm Kürt halkının savaşıdır. Gerilla olarak sonuna kadar direnişimiz devam edecektir. Bu işgal operasyonlarını bu topraklar üzerinde kırmak ve yok etmek için halkımızda bizi desteklemeli ve yanımızda yerini almalıdır. Rojava'daki ve Avrupa'daki halkımızın, gerillanın direnişini ve mücadelesini selamlamak için yaptıkları eylemleri kutluyoruz. Selamlarımızı gönderiyoruz. Yine Önderliğimizin özgürlüğü ve tecridin kırılması için zindandaki arkadaşların sürdürdüğü açlık grevi eylemlerini selamlıyoruz. Direnişimiz devam ediyor, zafer kesinlikle bizim olacak."

**" Biz PKK Hareketinden
Teslimiyeti Değil,Direnışi
Öğrendik "**
ALİ ÇİÇEK

